XVI. évfolyam 29. szám **Ára: 1 forint** *1960. július 21*

Ludas Matyi

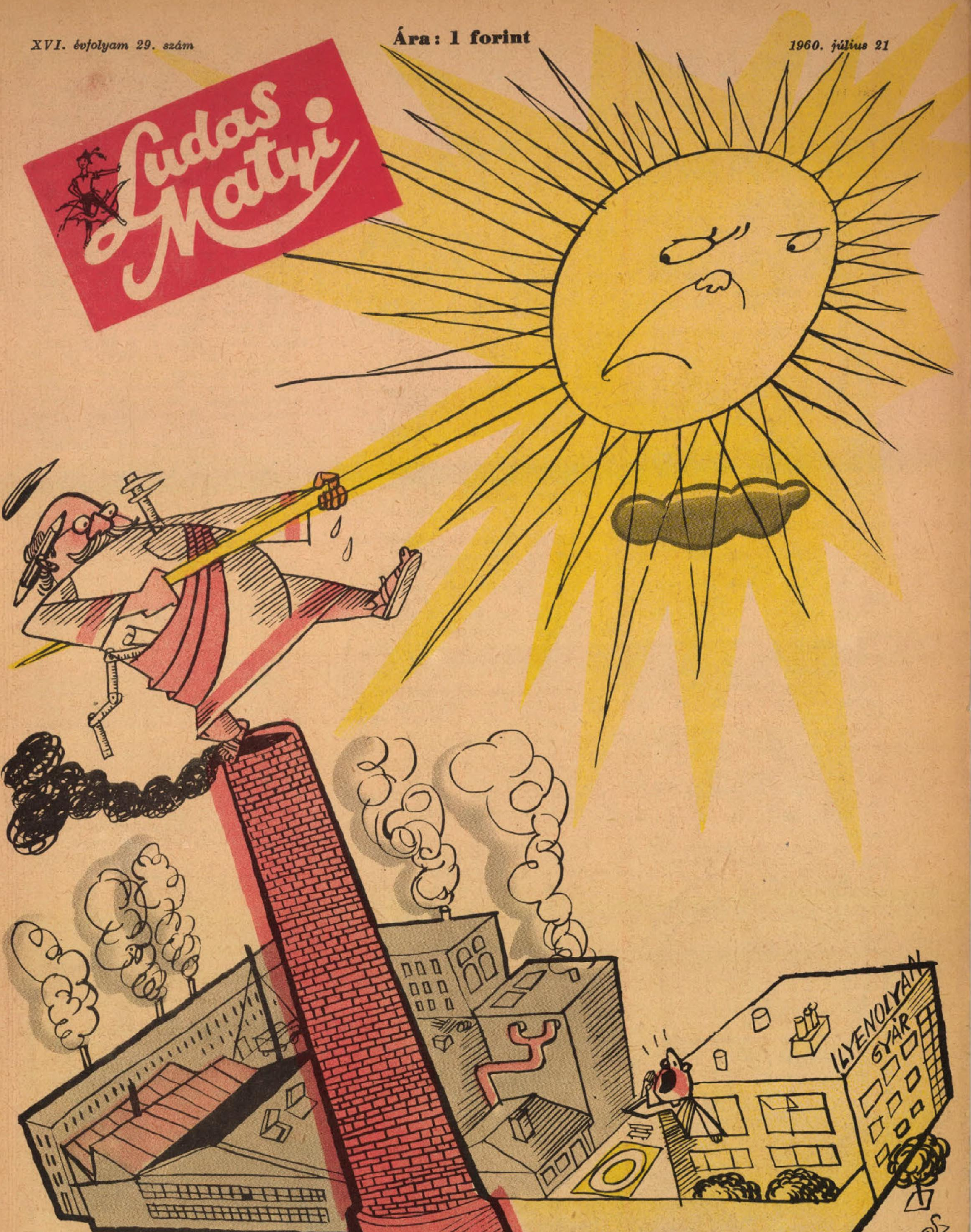

Szűr-Szabó József rajza

— Halló! Mit csinál, Józsua kartárs?!
— Csúszunk a határidőkkel. Megállítom a Napot...

Villámdráma

Az eszpresszó utcára nyíló ablakánál izgatott fiatalember ült. Kabátjának gomblyukában fehér szegfű. Kezében újság. De nem olvasott. Tekintete a bejáratot leste. Vele körülbelül egyidős férfi lépett asztalához.

— Szervusz, Feri!

— Szervusz, Tomi — felelte ő, kicsit zavartan és kelletlenül.

— Zavarlak?

— Kérlek szépen — dadogta a fiatalember —, várok valakit... De ülj le egy pillanatra.

— Csak egy pillanatra! — és leült.

— Tudod, ilyen esetem még sosem volt.

— Nő?

— Nő!

— Első randevu?

— De milyen első! Olvasd! — és az újságot átnyújtotta barátjának.

Tomi mosolyogva olvasta az apróhirdetést, mialatt Feri feszülten figyelte a bejáratot. Az apróhirdetés házassági rovatában ez állt: „Most érettségizett lány férjhez menne hozzáillő, állásban levő, szolid férfihez. Főbérleti lakásom van jeligére.”

— Ez igen — csettintett Tomi. — És szép a kicsike?

— Még nem láttam. De milyen lehet egy most érettségizett lány, akinek ráadásul főbérleti lakása is van...? Üde, szép, vonzó.

A forgóajtón sovány, szemüveges idősebb nő lépett be, fecskefészekhez hasonlító tornyos kalapban és fekete gyapjú harisnyában. Kezében esernyő és fehér szegfű. Ez volt az ismertetőjel.

Fölényes tekintettel körülnézett a helyiségben, aztán megindult Feri asztalához. Feri a jövevény elé lépett udvarias gesztussal.

— A hirdető mamája tetszik lenni...?

— Nem, kérem. Én vagyok a hirdető!

— De hiszen azt tetszett hirdetni, hogy most tetszett érettségizni...

— Úgy is van, kérem. Most! Esti tanfolyamon!

Ságodi József

A magyar dráma évvégi mérlege

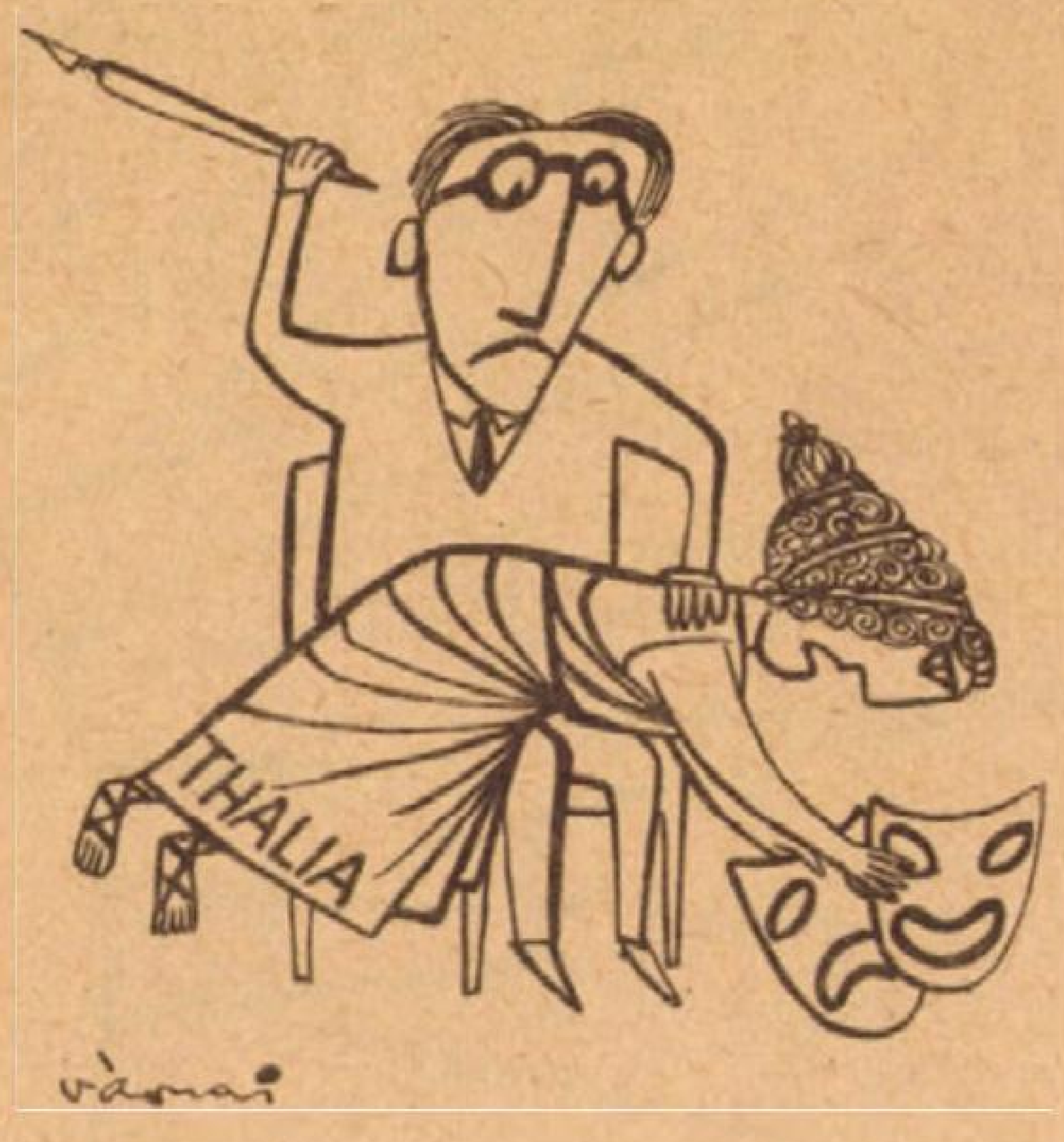

Romantikus hölgy

Egy kis budai cukrászdában
Láttam e fehérhajú hölgyet,
Az arca üde fiatal volt
És abroncs-szoknyát viselt, zöldet.

Bár úgy festett, mint aki most jött
Egy régi ekhós teátrummal,
Szia — mondta a pincérnőnek
S szimpla kávét kért dupla rummal.

Látszott rajta, hogy vár valakit,
A karóráját gyakran nézte,
Újabb szimplákat rendelt később
És új rumokkal megtetézte.

Cechje nagyra nőtt ezenközben,
Fizetni nem lesz könnyű ezt mán,
Gondoltam, mert az őszhajú hölgy
Új röviditalt rendelt eztán.

Én a hölgy haját szemlélgettem,
Őszinte ősz-e avagy barna?
Valódi — véltem —, hisz takarni
Fehér hajával mit akarna?

Jókai hősnő ez a delnő,
Mondtam merengve fehér hajan,
Tán a lőcsei fehérasszony
S egy magyar nábobra vár talán.

Hidvéghy Ferenc

Tolmács voltam a Vasas-Viennán...

Eleinte még minden jól ment. A német vendégek tolmácsolás nélkül is megtalálták a helyüket. Az eredményjelző táblán sem akadt sok fordítanivaló. Könnyedén „tettem át” németre, hogy mit kiabál a cukorkaárus meg az italos. A két félidő közötti szünetben elmagyaráztam a nálunk oly népszerűvé vált totó-tombolát.

A baj a második félidőben kezdődött. Annak fordítása ugyan még nem okozott áthidalhatatlan nehézséget, hogy optikushoz küldték a bírót, s nem sok magyarázat kellett a nemzetközi szavakhoz sem. *Óh* meg *áh* — mondták a körülöttünk ülők, s a német vendégek azt is megértették, hogy: *fuj*, s mert nem először voltak meccsen, azt is rögtön kitalálták, kinek szól... Lefordítottam a sűrűn felhangzó „was sagt er?” kérdésre, mit jelent az, hogy *„ne tutujgassa azt a labdát”*, meg hogy *gyötörd! gyötörd!*, s azt is elég ügyesen körülírtam, hogy a mögöttem ülő kisfiú szerint mibe lépett az osztrák kapus, amiért olyan szerencsésen védi ki a labdákat. A vendégek kérésére én is németül soroltam fel a személyes névmással ellátott bogár-neveket, úgy mint *„te tetű”* és *„te poloska”*, sőt szerencsésen túljutottunk az állatneveken is. Itt mondok köszönetet az előttem ülő férfinek, aki igen sok segítséget nyújtott azzal, hogy mondanivalóját nemzetközileg is ismert taglejtésekkel kísérte...

Valamivel nagyobb nehézséget jelentett az *„etesd már meg a mandrót”* — megmagyarázása, aztán egyszerre vége volt a tudományomnak. A nagy izgalom hevében, ama bizonyos 11-es gyanús helyzetnél megszólalt az eddig csöndesen mögöttem ülő férfi is. S én hiába néztem körül tolmács után. Nem volt senkisem, aki magyarra fordította volna nekem, hogy: *„Apuskám, gyér dolog ez! Úgylátszik stokkol a majré...”*

Lévai Vera

A nagy verseny

Balázs-Piri Balázs rajza

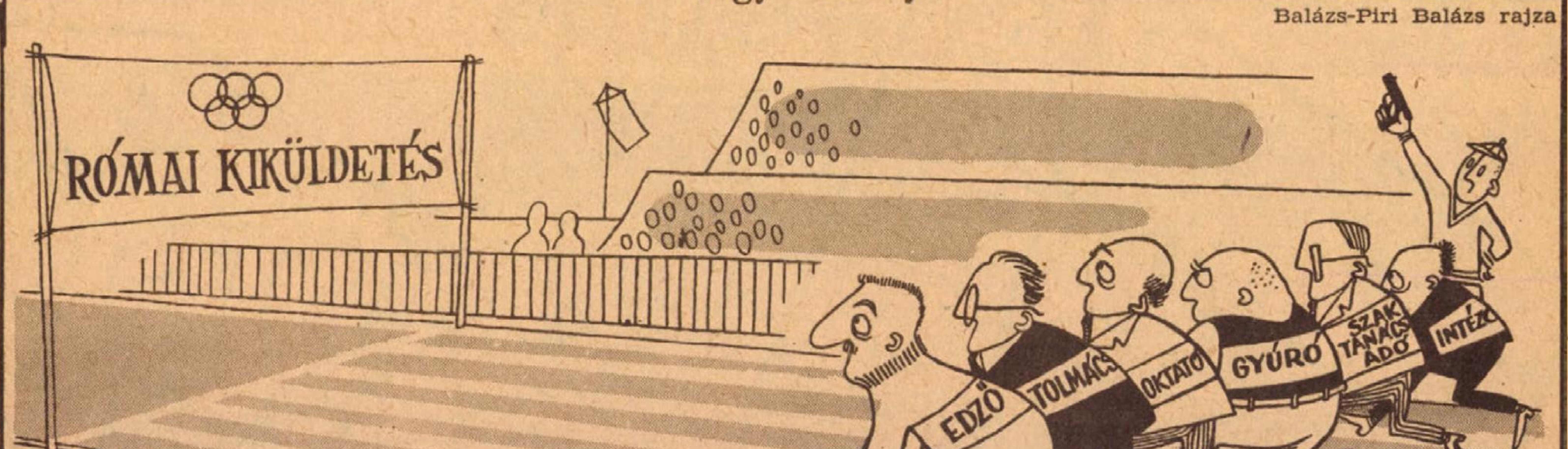

Az olasz miniszterelnök „klasszikus" programja

Erdei Sándor rajza

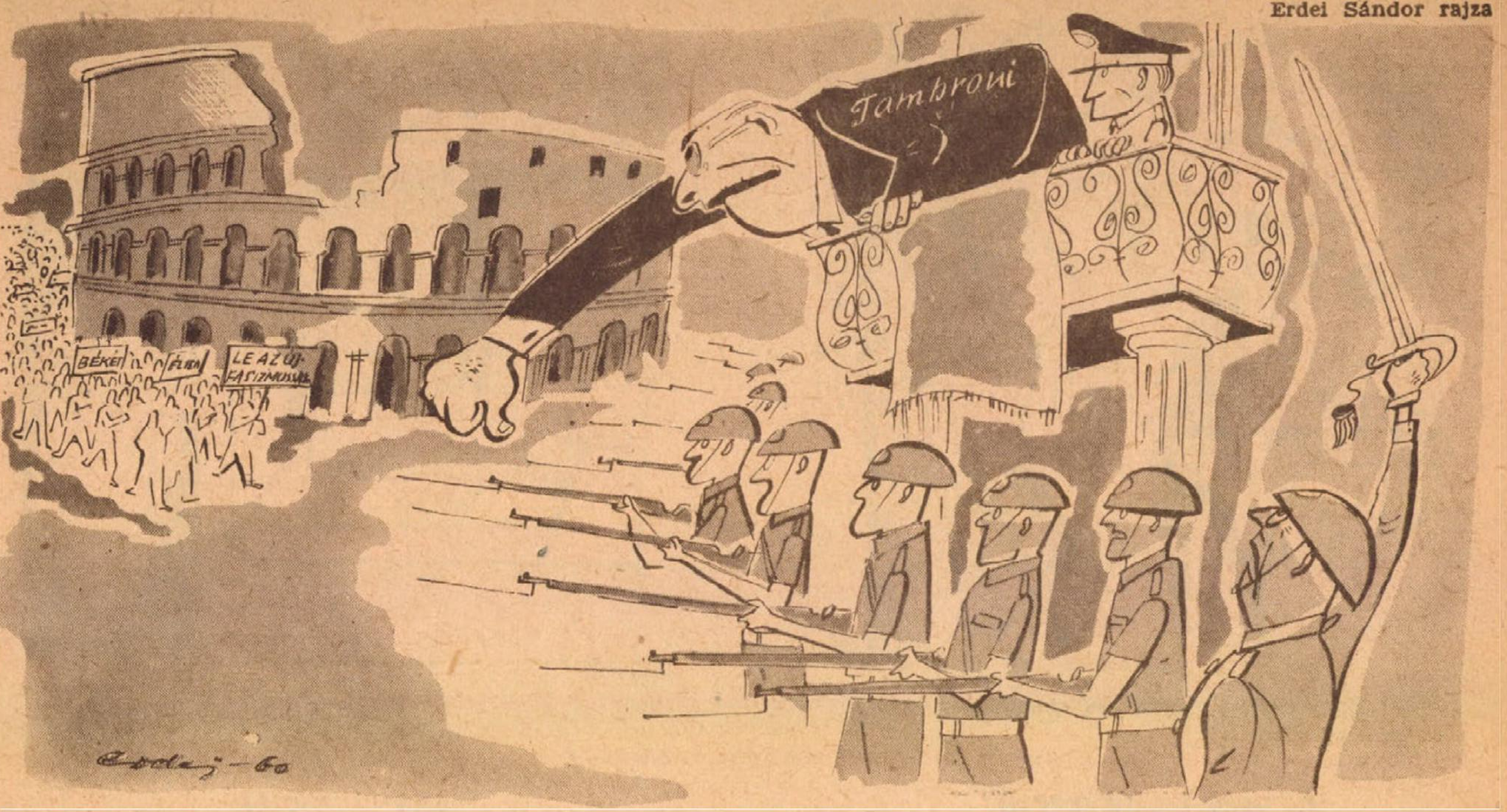

J. ZOLOTARJEV:

ÁRVÍZ

Afanaszij papa, a helység őslakója, kiballagott a folyó partjára, megnyálazta az ujját, a magasba emelte és magabiztosan kinyilatkoztatta:

– Katasztrófa közeleg. Árvíz lesz.

A kisvárosban gyorsan szertefut a hír. A közelgő árvízről szóló híresztelés a járási közigazgatás fülébe is eljutott. Elhatározták, hogy megalakítják az ÁVI-t, – az Árvízvédelmi Igazgatóságot.

Bemutatjuk ennek az igazgatóságnak néhány osztályát:

I. Dagály osztály.
II. Apály osztály.
III. Vízbefulladtak hivatala.
IV. Vízből menekültek hivatala.
V. Részleg a mesterséges légzés gyakorlására.

Egy új, kényelmes házban találtak szállást. Díszes bejáratot építtettek. Bebútorozták a hivatali helyiségeket. Kifüggesztették a kis táblákat: „A lakosság fogadása árvízvédelmi ügyekben minden pénteken 14,30-tól 14,35 óráig", „Bejelentés nélkül süllyedni tilos", „Csendesen! Kiszivattyúzás folyamatban". (Később a „kiszivattyúzás" szót „kipumpálással" helyettesítették.)

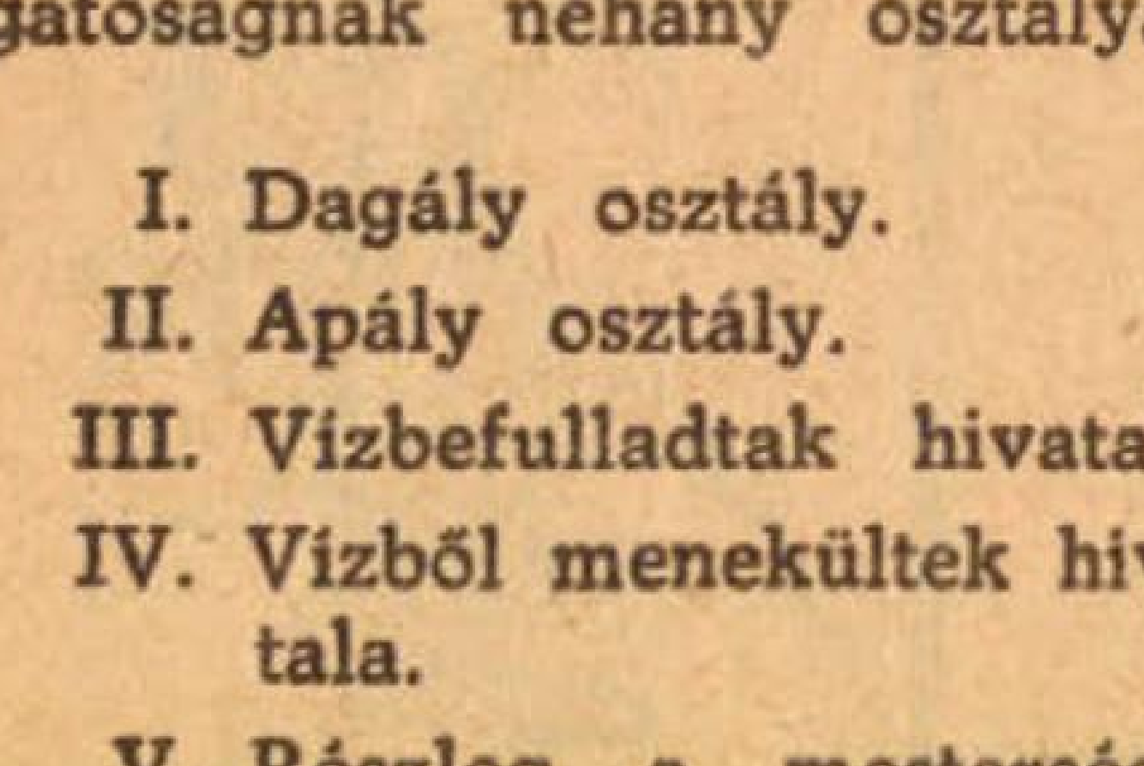

Törték a kobakjukat, mihez fogjanak. Elsősorban megalkották egy új, széles távlatú vezetői kar tervét.

Töredékek
a széles távlatú tervből

Az igazgatóság vezetője.
Helyettesei:
a) általános kérdésekben,
b) részletkérdésekben.

Káderosztály

1. Az osztály vezetője.
2. A káderek kiválogatásának felügyelője.
3. A selejtes válogatás felügyelője.
4. Az újfenti válogatás felügyelője.

KOCS. Különleges Operatív Csoport (arra az esetre, ha véletlenül tűz lenne valahol).

Állomány. Tűzoltóparancsnok. A tűzoltó-csoport vezetője. Ennek helyettese a tűzoltósisakokat illető ügyekben. Szivattyúkezelési segédparancsnok. Egy fő tűzoltó.

És így tovább . . .

Az igazgató felvetette maga részére a személyi motorcsónak kérdését, de ezt az igényét elutasították.

Az Igazgatóság keretén belül csakhamar megszervezték a búvár tanfolyamokat. A búvárok víziszonyban szenvedtek s ezért a szárazföldön oktatták őket. A tanfolyam igazgatója tele volt eréllyel és kezdeményező képességgel. Megpendítette az ötletet, hogy meg kellene szervezni a magántanulók ágazatait is.

Az ötletet helyesnek találták. Hogy a jelentkezők áradatát korlátozzák, csakis saját felszereléssel vettek fel magántanulókat.

Pezsgett a munka. Gyártották a rendelkezéseket, parancsokat adtak ki, kopogtak az írógépek, száguldottak a küldöncök.

Árvíz azonban nem volt.

Az élettől való elszakadás meggátlása érdekében óriási gyakorlati tevékenységet fejtettek ki. Fejjel lefelé belemártottak a folyó hullámaiba egy embert és barátságosan kimentették.

Később úgy döntöttek, hogy bonyolultabb körülmények közt, a folyó közepén fogják gyakorolni az embermentést. Ha azonban el akarták érni a folyó közepét, szükségük volt egy kis hajóra. Megvették a hajót. Átalakíttatták potom száznegyvenhatezer rubelért. Ennekutána a hajó, a kikötőt el sem hagyva, szép csendesen elsüllyedt. A HÁPIV (Hajóátépítési Vállalat) igazgatóját megrovásban részesítették, a hajót pedig, mint hasznavehetetlent, törölték a nyilvántartásból.

Félév múlva visszavonták a megrovást. Árvíz azonban nem volt.

Afanaszij papa, a helység őslakója, kiballagott a folyó partjára, megnyálazta az ujját, a magasba emelte és magabiztosan kinyilatkoztatta:

– A katasztrófa elkerült bennünket. Nem lesz árvíz.

Ez egy kicsit megzavarta az Igazgatóságot. De sebaj, megtalálták a kivezető utat: át kell telepíteni az intézményt a területi központba.

Ámde kitűnt, hogy a területi központban nincs egy fia folyócska sem, tisztességes tavacskáról nem is szólva.

Döntöttek: mesterséges tavat kell ásni.

Megalkották a MESTTÓVÁLL-t, a MESTTÓTEFU-t és a Főtaviszövvízbeszervszergarázst. Hogy ez mit jelent, arról senkinek sem volt halvány dunsztja sem, a káderosztály azonban máris serényen hozzálátott a munkaerő verbuválásához.

Ástak, ástak, de vizet nem találtak. Már pedig az árvíz víz nélkül fából vaskarika.

Erre a gödröt felékesítették célirányos jelszavakkal: „A természettől nem várhatunk árvizet – magunknak kell megszervezni!"

Végre a gödör fenekén megjelent a víz. Ebből az alkalomból ünnepi díszgyűlést hívtak össze. Azokat, akik legmélyebbre hatoltak a gödörben, a díszelnökségbe ültették. Megírták a beszédeket és a díszlakoma költségelőirányzatát. Csakhogy a legünnepélyesebb pillanatban megérkezett a parancs az Igazgatóságnak, valamint összes tanfolyamainak és leányvállalatainak likvidálásáról.

– Mentsetek meg! – kiáltott a vezető. – Süllyedünk!

És elsüllyedtek. Árvíz nélkül.

(A moszkvai Krokodilból
fordította Pogonyi Antal)

Egy üdülőhelyen

Szegő Gizi rajza

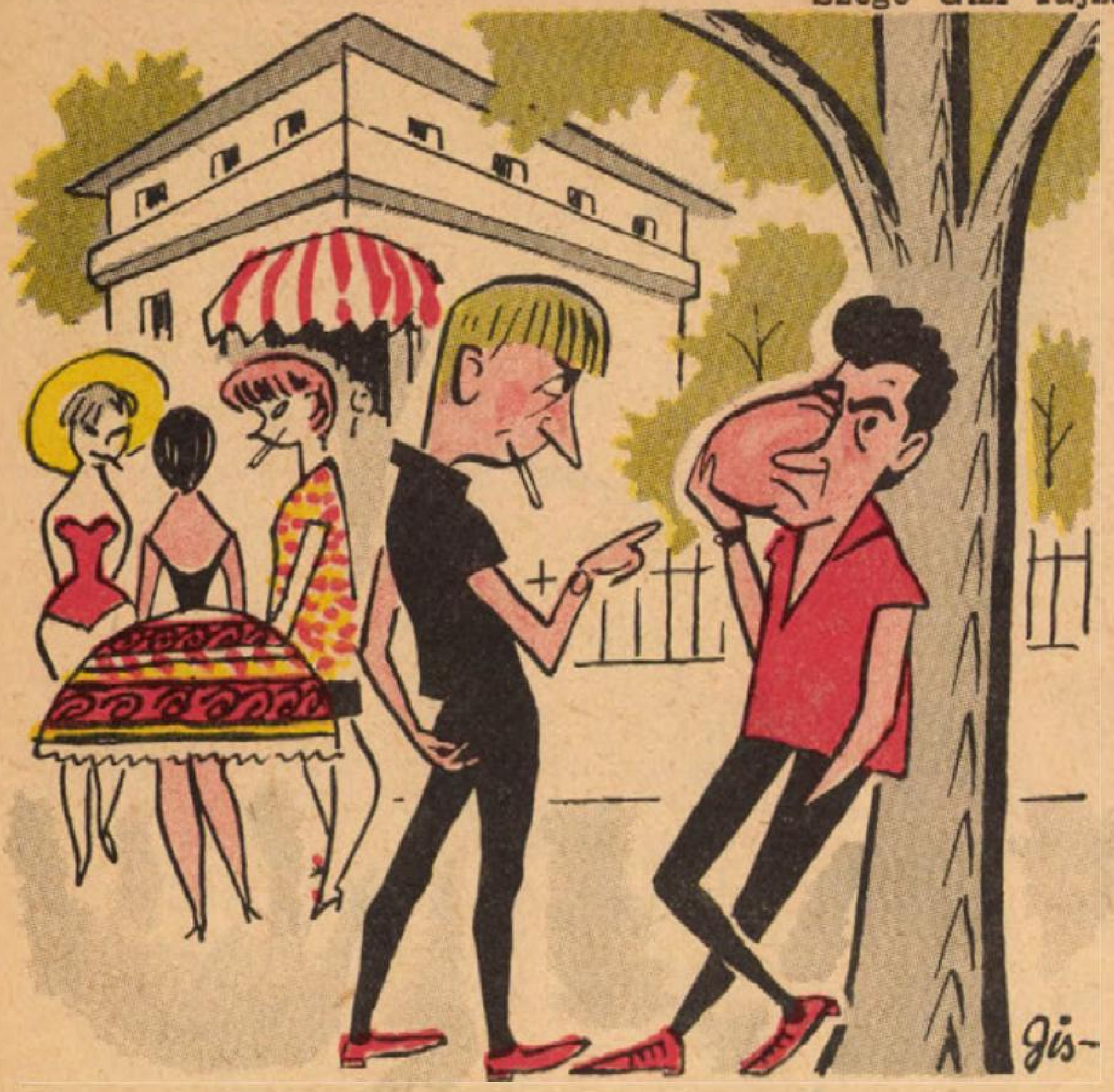

– Egy szúnyog csipett meg ennyire?
– Nem. Egy férj.

Az ára indokolja...

Gerő Sándor rajza

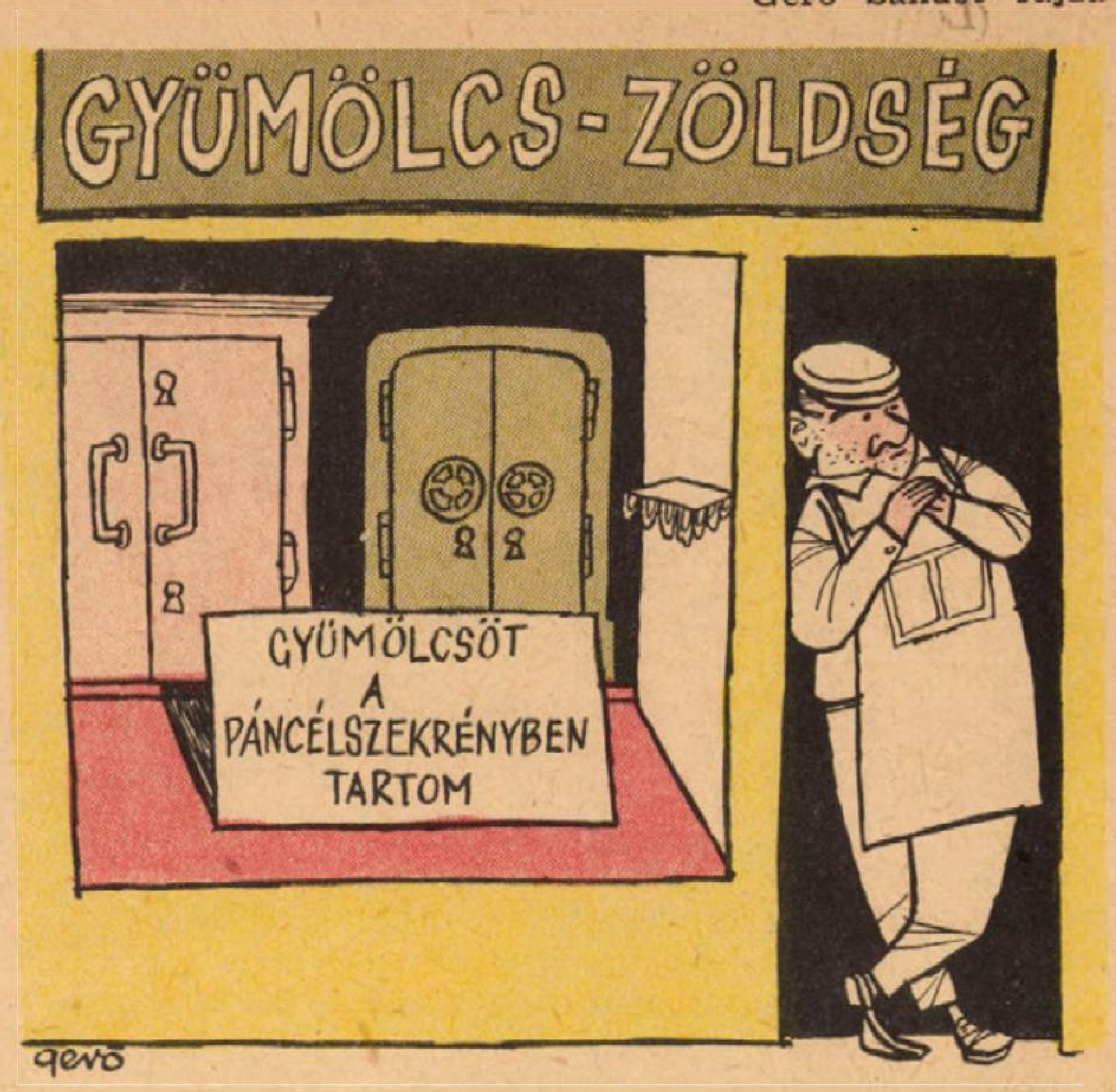
GYÜMÖLCS-ZÖLDSÉG
GYÜMÖLCSÖT A PÁNCÉLSZEKRÉNYBEN TARTOM
gerő

A precíz „úrvezető”

Várnai György rajza

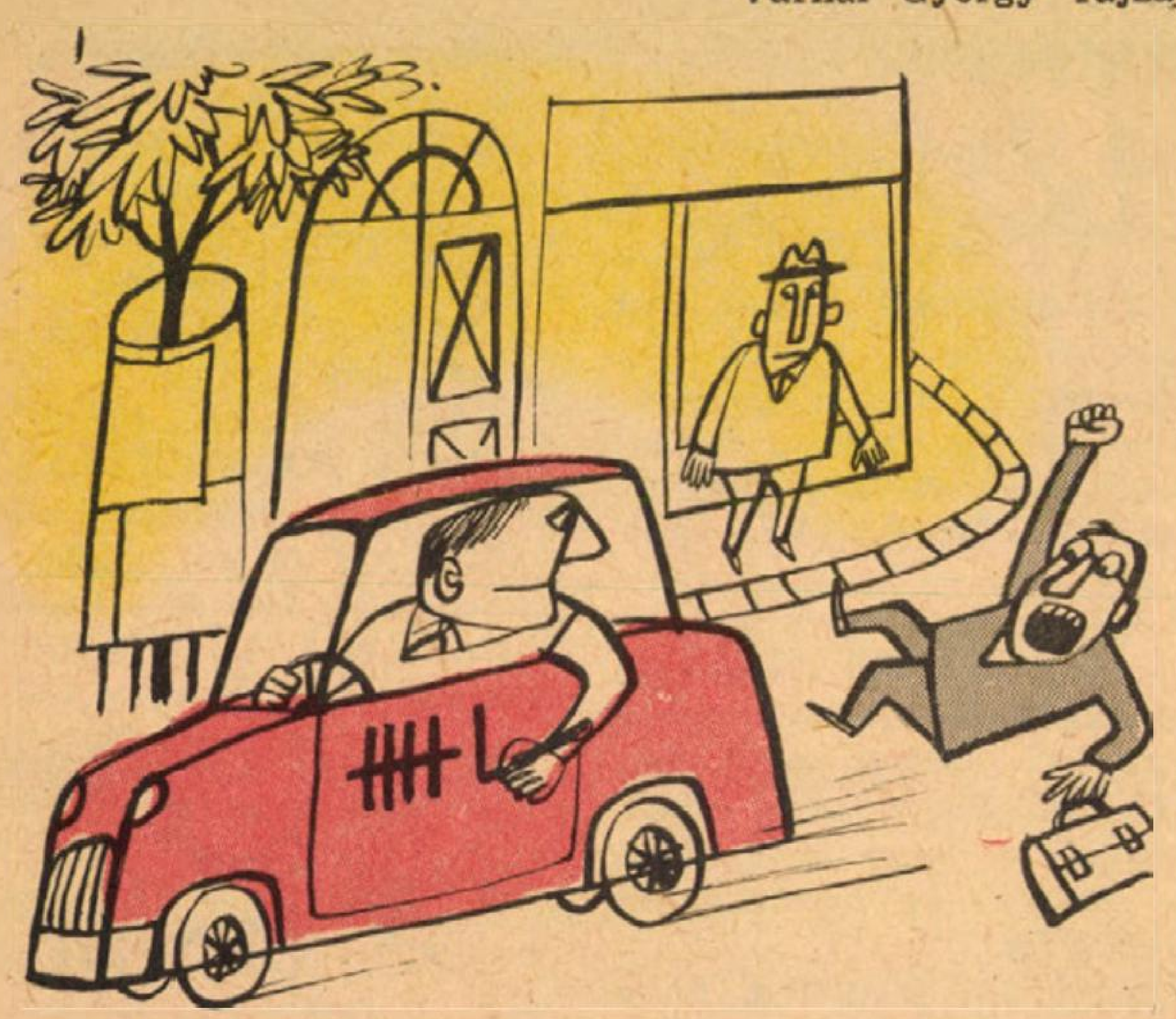

várnai

A hatodik!

Nagy a meleg

Szűr-Szabó József rajza

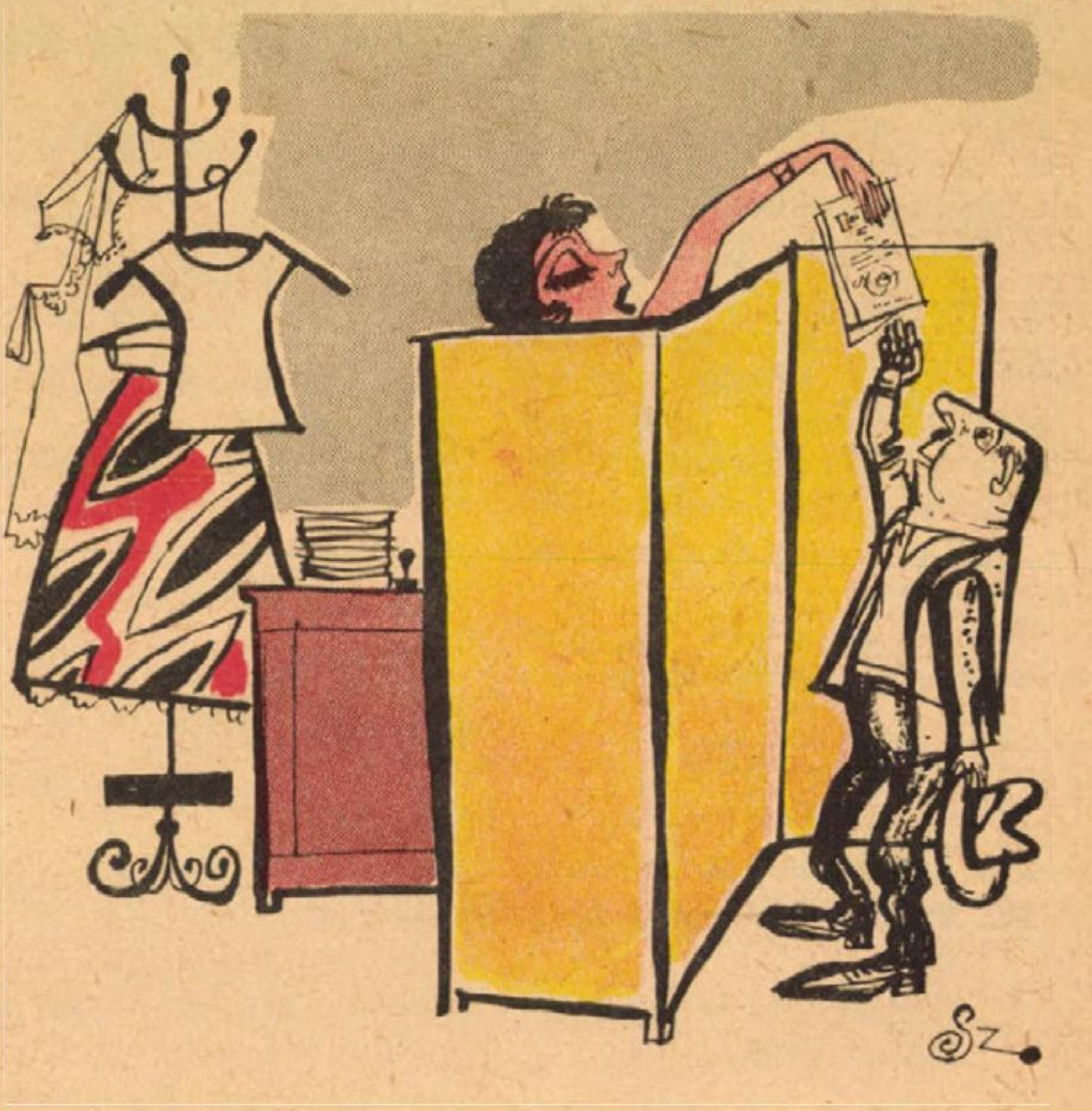

– Tessék az aktája, készen van.

Jucika és a riporter

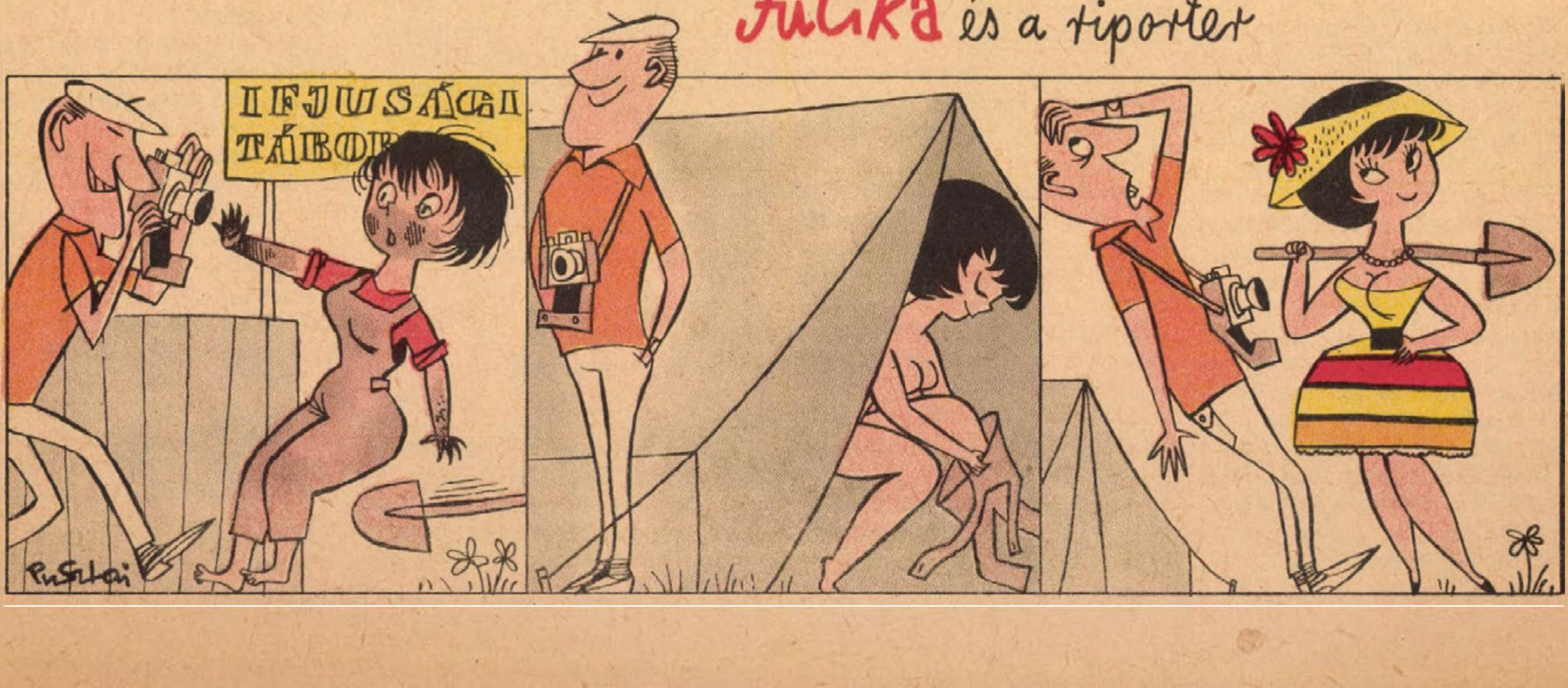
IFJUSÁGI TÁBOR
Pusztai

„Régi nyár”

(Levél a szerkesztőhöz)

Pár nappal ezelőtt a régi filmek színházában megtekintettem a húsz évvel ezelőtt készült „Régi nyár” című filmet. Ebben a filmben viszontláttam Szilassy Lászlót és mondhatom, nem örültem ennek az újbóli találkozásnak.

Én ugyanis jól emlékezem Szilassy Lászlóra, no nem is annyira színházi és filmszereplésére, mint inkább a Szálasi-rémuralom alatti viselt dolgaira. Szilassy ugyanis egy nyilas különítmény parancsnoka volt és sok véres esemény fűződik nevéhez.

A színésznek erről a szerepléséről a népügyészség írt kritikát, még pedig vádirat alakjában. Sőt, az igazságügyminisztérium diplomáciai úton kérte őt ki Argentínától — de eredménytelenül. Ezért nagyon csodálkoztam, amikor a nyilas gyilkos a népi demokrácia tizenhatodik évében szalonképes lett egy pesti moziban.

Javasolom, hogy a jövőben gondosabban válogassák ki a felújításra kerülő régi filmeket.

Egy olvasó, aki nem felejt

●

Pesti tudósítónktól

Sokan kifogásolják, hogy a filmszínházak nyári szünetet tartanak. Azt fejtegetik, hogy a közönség nyáron is szívesen jár moziba, a kertmozik az egyre bizonytalanabbá váló időjárás szánalmas függvényei.

Arra bezzeg nem gondolnak, hogy a szegény filmszínészek is szeretnének pihenni egy kicsit.

Változat az előbbi témára.

Egy kőmozi homlokzatán ez áll: NYITOTT TETŐ.

Egy kertmozi viszont ezzel kecsegteti közönségét: PONYVA TETŐ.

Régi dolog, hogy mindenki az után vágyik, ami nem jár neki.

Az érem másik oldala . . .

15–16 év körüli ifjú ül az autóbuszon, miközben felnőttek állnak. Egy erélyes arcú idősebb hölgy nem tesz lakatot a szájára, s általános érvényű megjegyzéseket tesz a mai fiatalok undorító, kibírhatatlan modortalanságára, udvariatlanságára, ahogyan nyugodtan pöffeszkednek az ülőhelyeken, s hagyják, hogy idősebb nénik és bácsik ácsorogjanak . . .

A fiú érzi, hogy róla szól a mese, idegesen feszeng a helyén, majd hirtelen elhatározással a lábára mutat, s így szól:

– Ne tessék haragudni, de ki van ficamodva a bokám.

A néni nem Raszkolnyikov, nem őrli fel a lelkiismeretfurdalás. Sőt legyint:

– Ver az isten, mert ilyen udvariatlan vagy!

f. l.

Iván és Joe

Pusztai Pál rajza

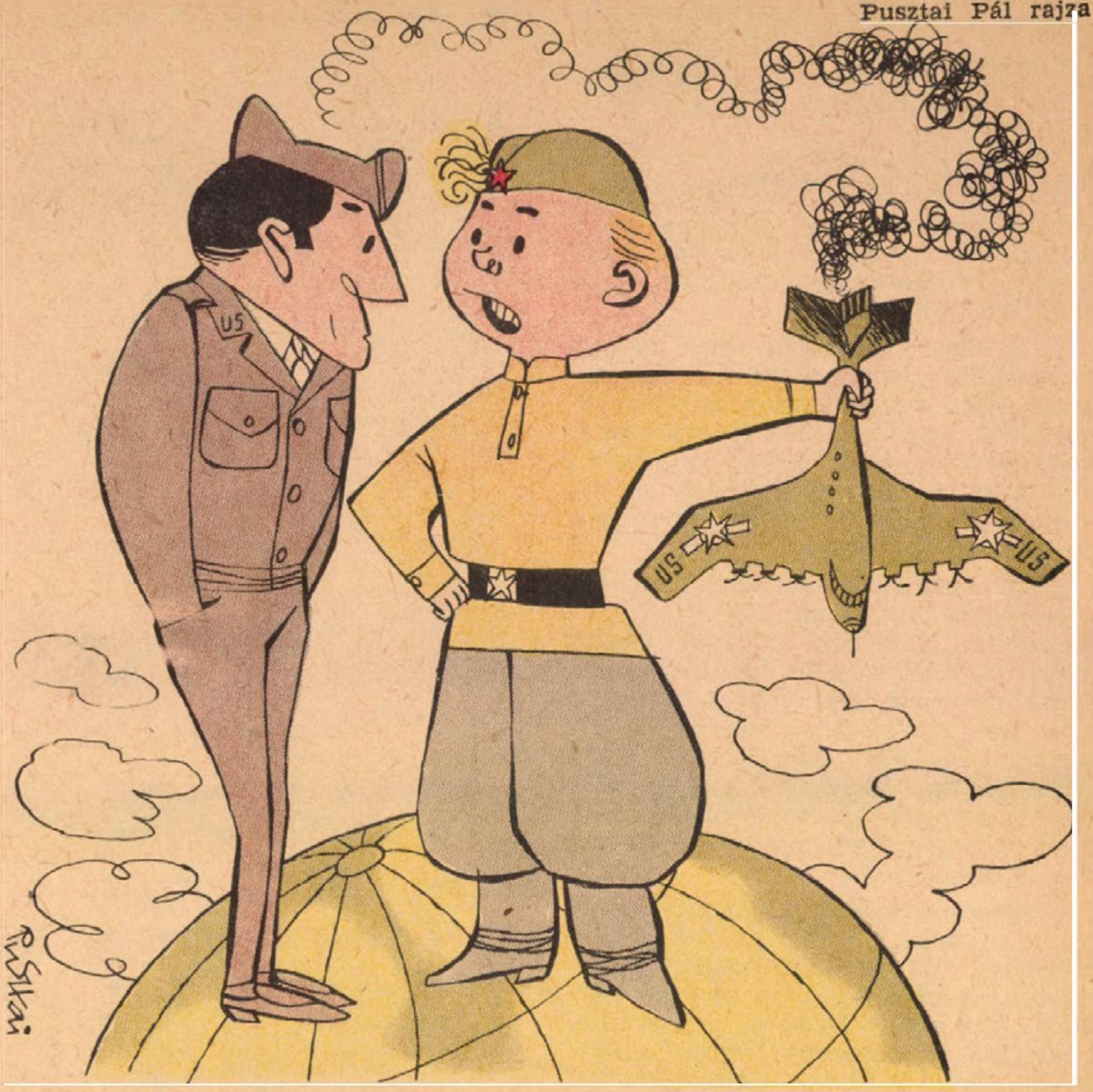

– Joe! Miféle disznóság ez már megint?

A vita még folyik!

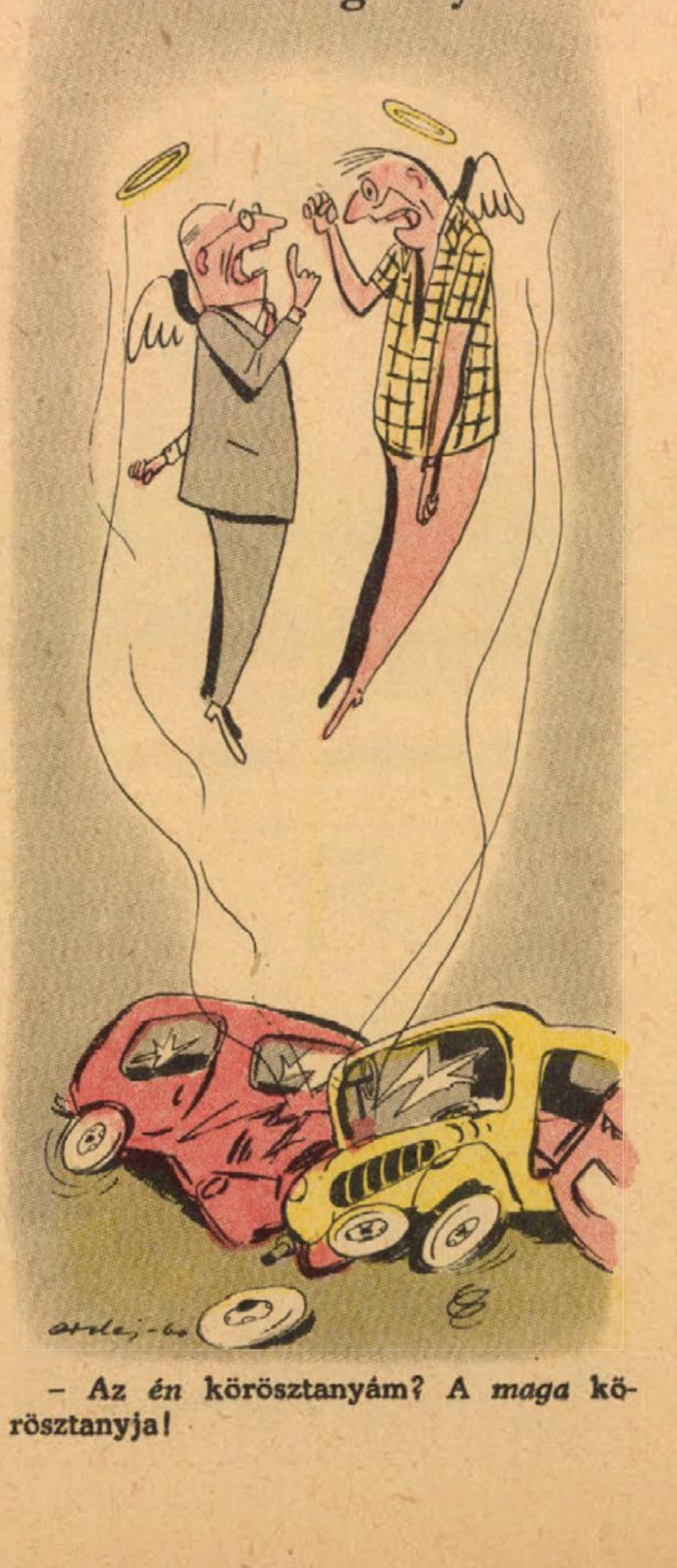

– Az *én* körösztanyám? A *maga* körösztanyja!

Távoli perspektíva

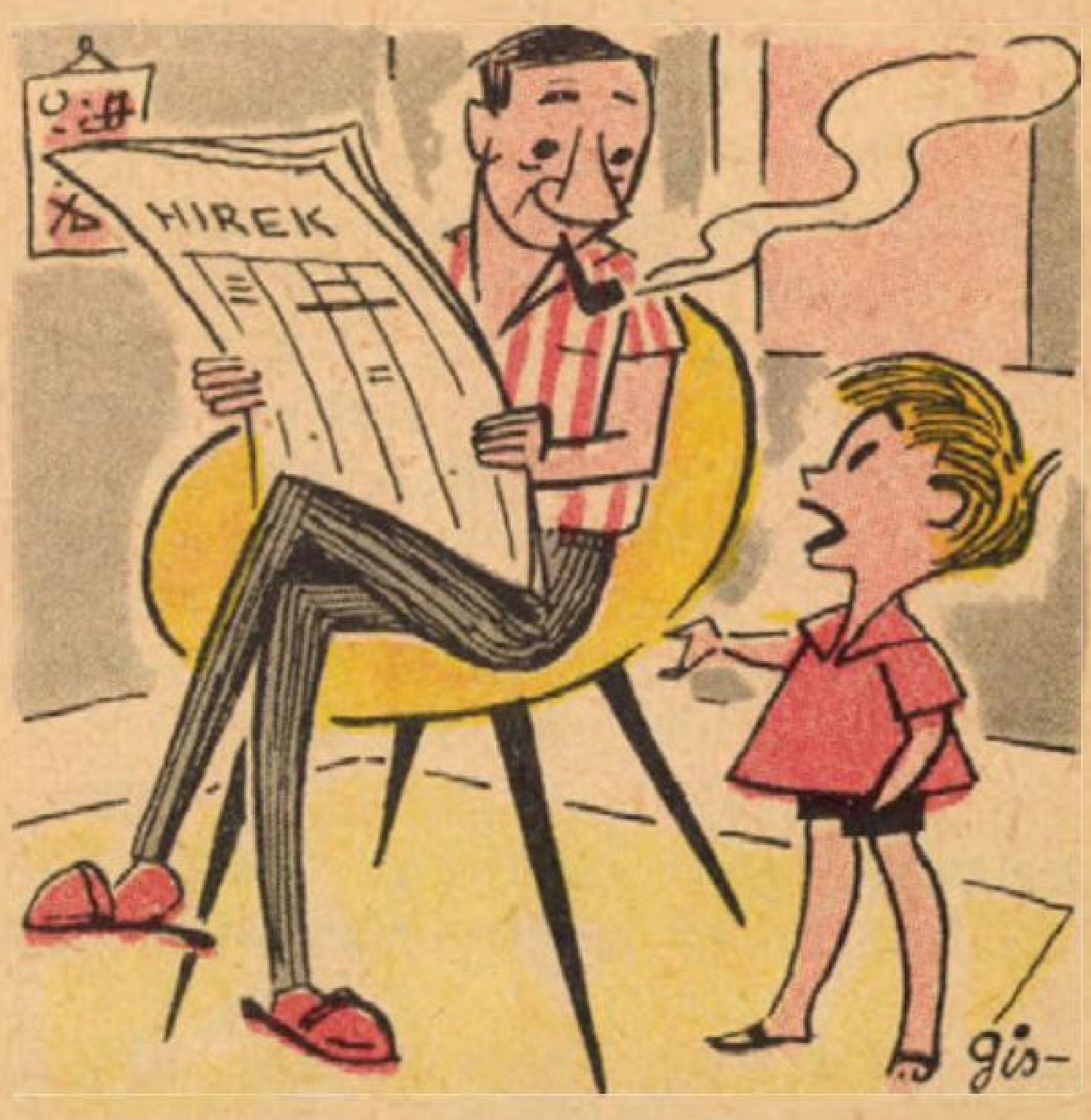

– Apu, adj egy húszast! Ha felnövök, megkapod . . .

Udvariasság

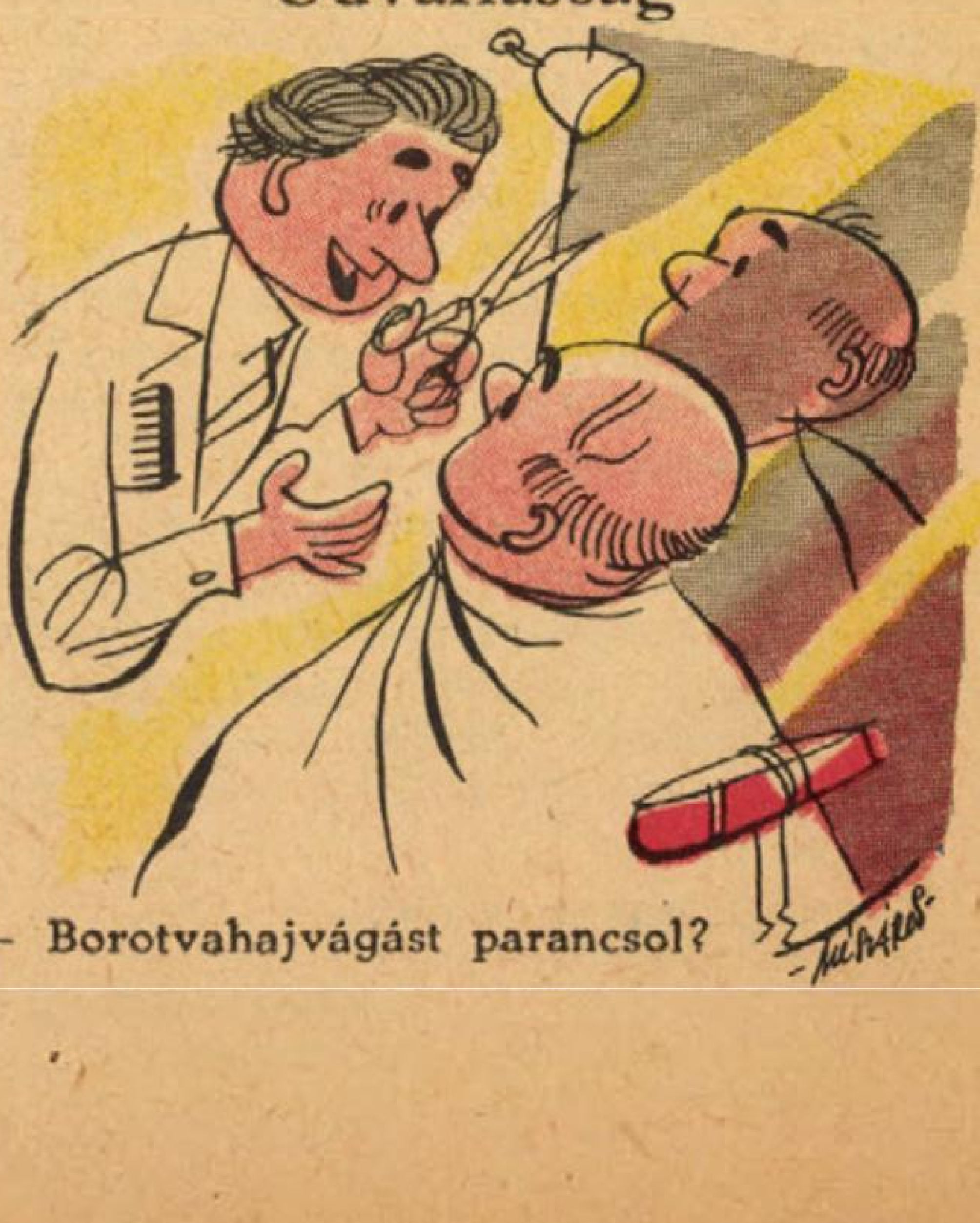

– Borotvahajvágást parancsol?

Kedvezőtlen IDŐ esetén

Kedvezőtlen idő esetén

Ez a történet egy régi-régi színigazgatóról szól, aki kizárólag szabadtéri színpadokon dolgozott, még a bibliai időkben.

Tehetségét csak az isten szabad ege alatt tudta érvényesíteni. Időszámításunk előtt mintegy háromezer esztendővel mint maszek-igazgató szabadtéri színházat nyitott és miután abban az időben nem ismerték az állami támogatást, rendszerint anyagi zavarokkal küszködött.

Új vállalkozása küszöbén, mielőtt a próbákat elkezdték, közölte a színészekkel, hogy napi gázsijukat csak akkor kapják meg, ha az előadásnak legalább a fele lement és a közönség nem kérheti vissza a pénzét. A jegyekre viszont rányomatta, hogy „kedvezőtlen idő esetén" a jegy másnap érvényes. Mert az eső volt a nyári színpad legnagyobb ellensége már akkor is.

A premieren sűrű felhők gyülekeztek, de annál kevésbé gyülekezett a közönség. A meteorológiai intézet ugyanis bemondta, hogy zivatar várható. Akkoriban leveli békák helyettesítették a műszereket és így az időjóslás, ha nem is volt fejlettebb, de mindenesetre megalapozottabb volt, mint napjainkban.

Még mielőtt az előadás megkezdődött volna, megeredt az eső. A közönségnek joga volt élni a „kedvezőtlen idő esetén" függelékkel, azaz másnap ismét megpróbálkozhatott. A színészek egy vasat sem kaptak és az igazgató is nyakig úszott az adósságban. Komoly gázsiért papokat, sámánokat és egyéb magas összeköttetésekkel rendelkező befolyásos férfiakat szerződtetett, akik a színház nézőterén reggeltől estig imádkoztak a szép időért. Este mindig megeredt az eső, akkor abbahagyták az imádkozást és az eresz alá vonultak.

Ez így ment egy álló hétig. Ekkor megtudta egy bizalmas emberétől, hogy negyven napos esőzésről van szó.

— Miért nem szólt nekem előbb? — kérdezte szemrehányóan.

Az informátor ötölt-hatolt. Ő is csak későn tudta meg a dolgot. De csakhamar kiderült, hogy egy Noé nevezetű vállalkozót már előbb beavattak a készülő özönvízbe és az idején kihasználta az eseményt. Ahelyett, hogy szabadtéri színházba fektette volna a pénzét, óriási bárkát építtetett és társasutazást hirdetett. És miközben Noé bárkája vidáman ringott a habokon, a nyári igazgató negyven álló napig rakta ki a táblát: „Az előadás elmarad, a megváltott jegyek holnapra érvényesek..."

Felesleges mondani, hogy az igazgató tönkrement. Hitelezői éjjel-nappal nyaggatták és amikor egy szép-esős-napon sikerült megszökni előlük, kiszaladt a száján a történelmi mondás, amelyet később másnak tulajdonítottak:

— Utánam az özönvíz!

Stella Adorján

Így készül a recés úttest...

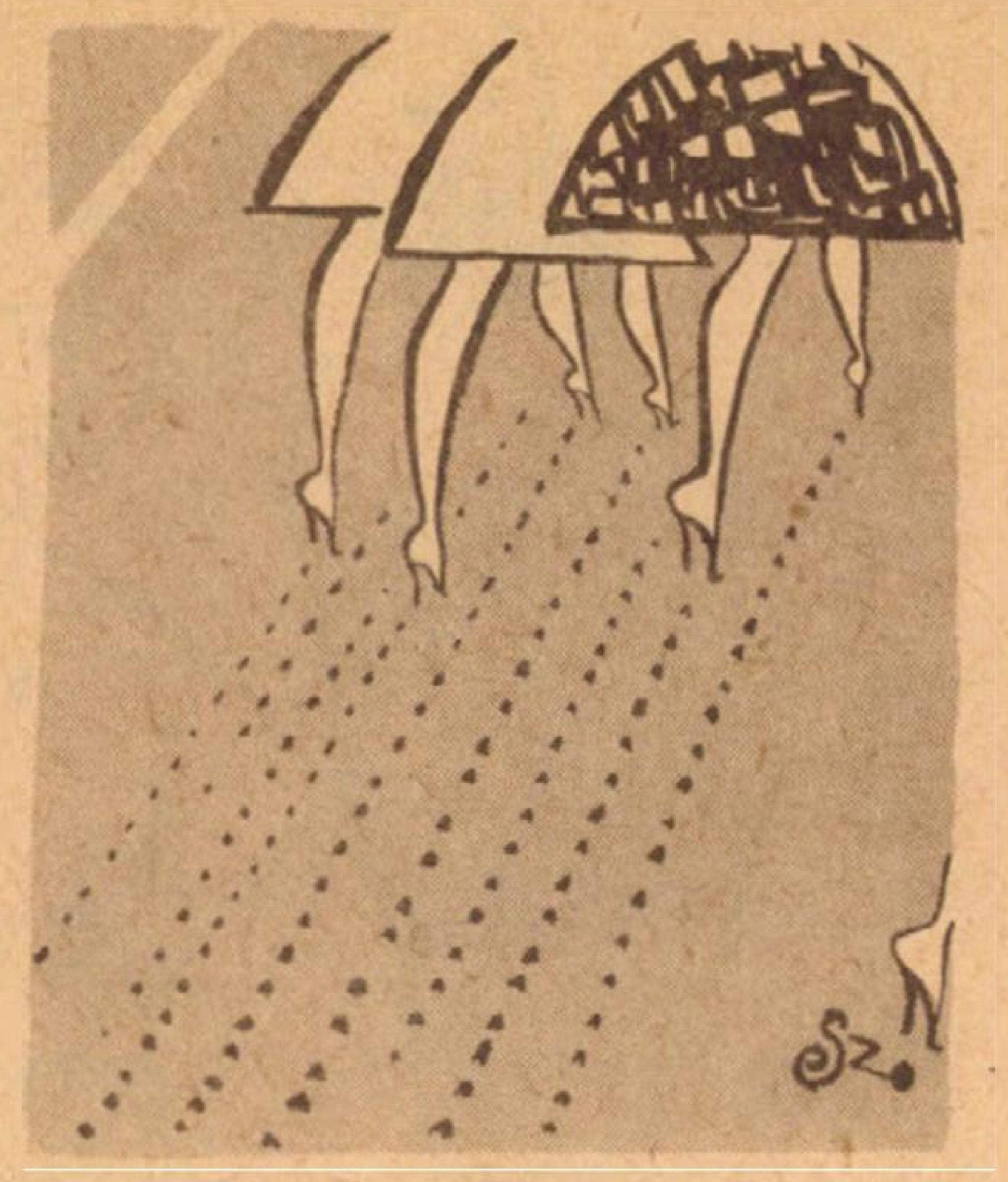

Egy intézkedés, amely időszerű volt

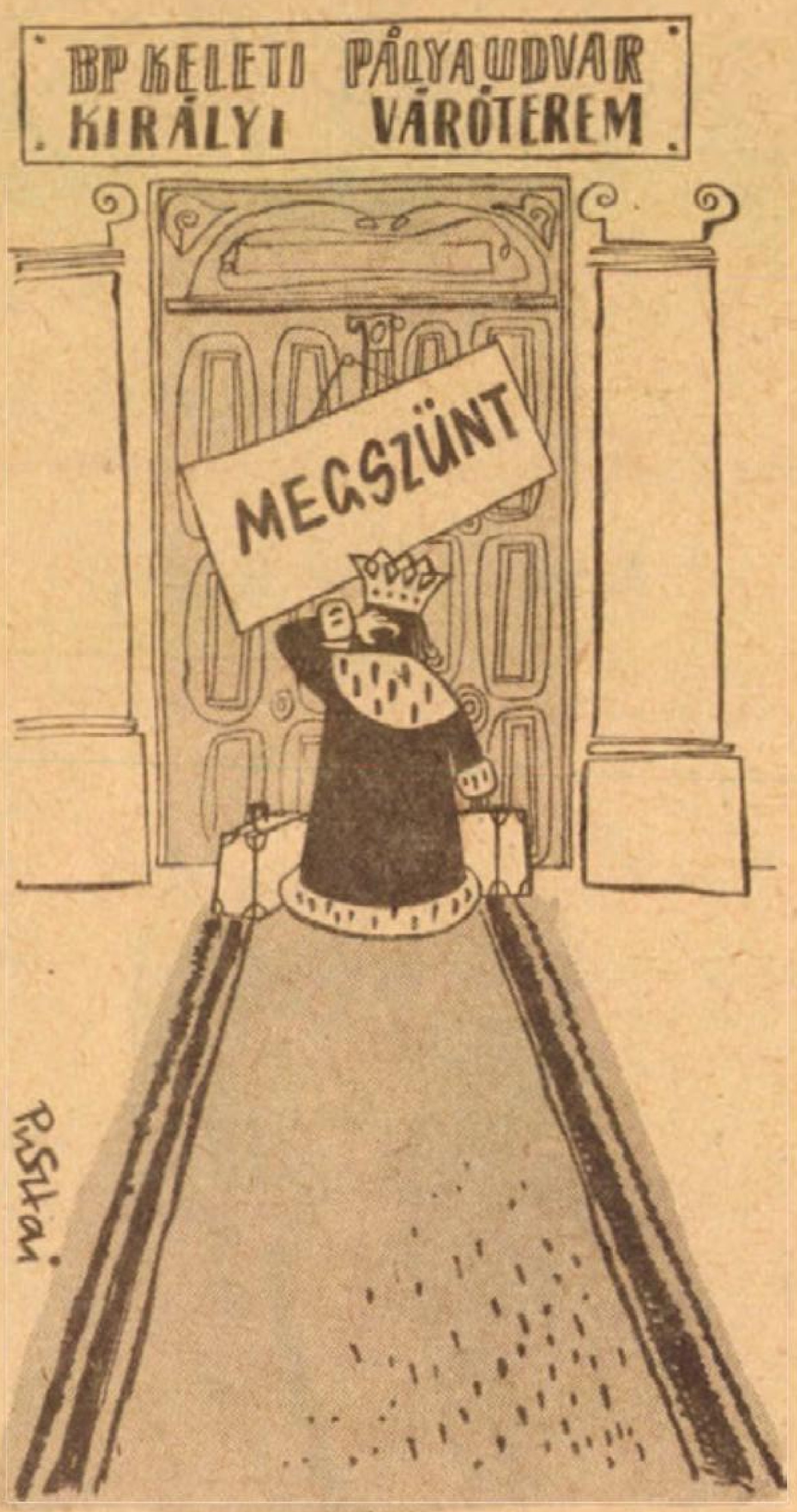

A szokás hatalma

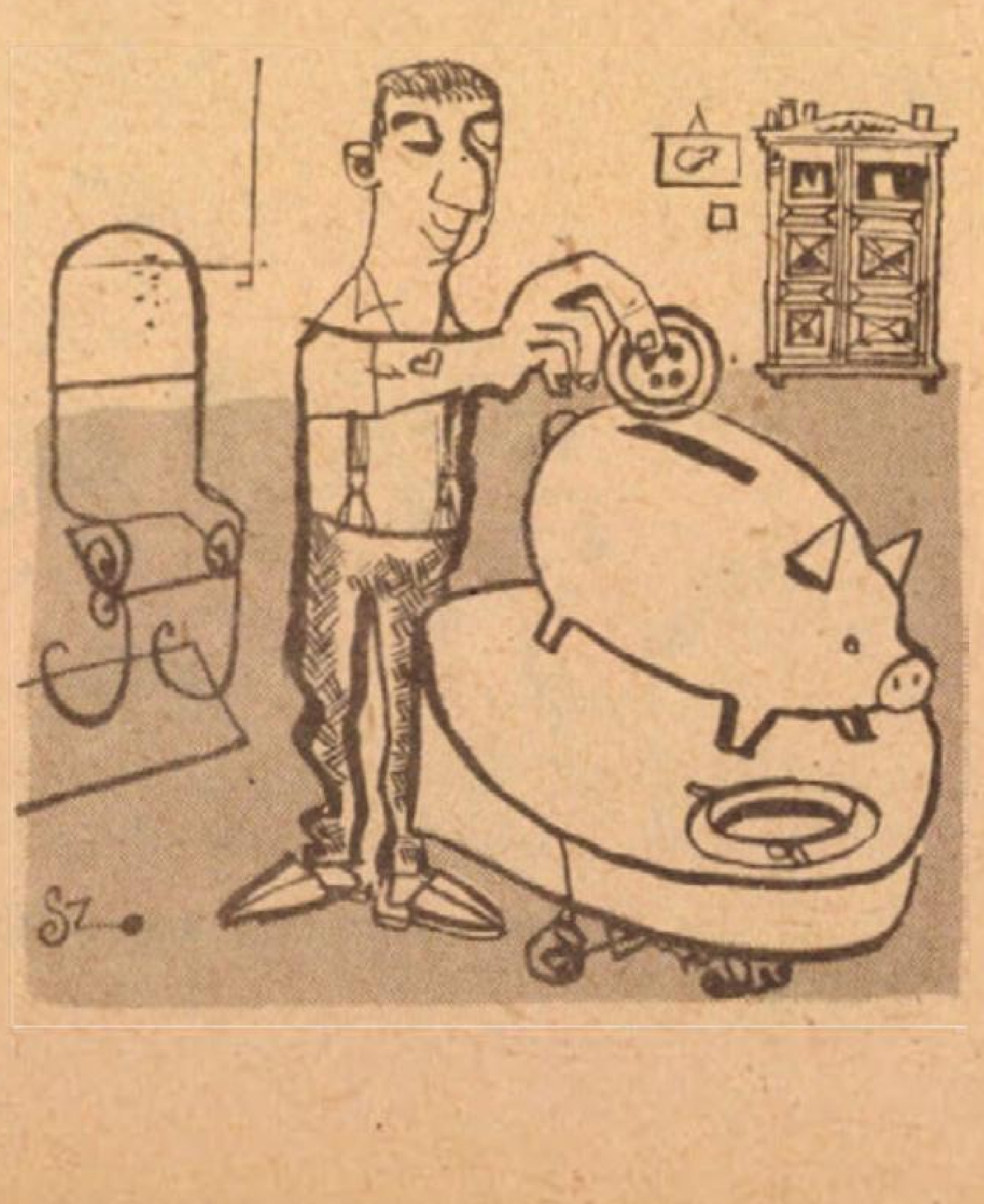

A csomagolás

Barátommal a cukorkaüzlet előtt találkoztam. Akkor jött ki a boltból és egy szép dobozkából cukrot szedett ki. Engem is megkínált.

Együtt mentünk tovább és a következő utcasaroknál ismét felém nyújtotta a dobozt:

— Parancsolj még — kínált, de én őszintén megmondtam:

— Nem valami jó ez a cukorka, ne haragudj, elég volt belőle egy szem is.

Bólintott:

— Igazad van. Azért vettem meg, mert olyan szép volt a csomagolása. Hidd el, minden a csomagoláson múlik.

Elbúcsúztunk és amikor egyedül maradtam, az ő szavain gondolkoztam. Valóban minden a csomagoláson múlik. Igen, így van ez, de nemcsak a cukorkánál. Az elmúlt héten is milyen szép csomagolásban volt részem. Az történt, hogy nem kaptam meg a várva várt prémiumot. Dühös voltam, de haragom csakhamar elmúlt, mert a felettesem behívott és nagyon kedvesen szólt hozzám:

— Remekül dolgozott és így tárgyilagosan megállapíthatom, hogy elsősorban magát illette volna meg a prémium. Igen ám, de Barabáni és Csutora szociális körülményeire, családi helyzetére kénytelenek voltunk tekintettel lenni. Ezért kapták ők és nem maga a prémiumot.

Igen, ilyen csomagolás mellett már nem is hiányzott a prémium.

És a ma reggeli esemény is igazolta barátom megállapítását. Egy százkilós utastársam rálépett az autóbuszon a lábamra... Meg tudtam volna ölni! Villámló szemekkel fordultam feléje, de a behemót ember gyengéden megragadta a kezem és esdekelve kért bocsánatot:

— Kérem — mondta —, én vígasztalhatatlan vagyok. Nagyon kérem, ne nehezteljen rám ügyetlenségemért. Igazán nagyon, végtelenül sajnálom. Hogy éppen az ön lábára!

Igen, így kell csomagolni!

Az orrom előtt adták el az utolsó negyedkiló szép málnát. Nagyon bosszankodtam. De a közértes megvigasztalt:

— Már egy kicsit poshadt volt és én hiába csomagoltam be két zacskóba is, mire a kedves vevő a sarokig ér, már teljesen átáztatja a málna a papírt.

Így csomagolta be rossz csomagolásba vigaszát az árus. Direkt örültem, hogy nem én vettem meg az utolsó negyedkiló málnát.

A melegtől megfájdult a fejem. Vettem tíz darab fejfájás elleni tablettát és zsebre vágtam. Mire kijöttem a patikából, a fejfájásom elmúlt. Később az eszpresszóban mégis úgy határoztam, hogy beveszek egy tablettát. Igen ám, de az újfajta celofánpapír csomagolásból csak keservesen tudtam kihámozni a gyógyszert. Az erőlködéstől újra megfájdult a fejem. Így mégis volt valami értelme a gyógyszer elfogyasztásának.

Hiába, minden a csomagoláson múlik.

(palásti)

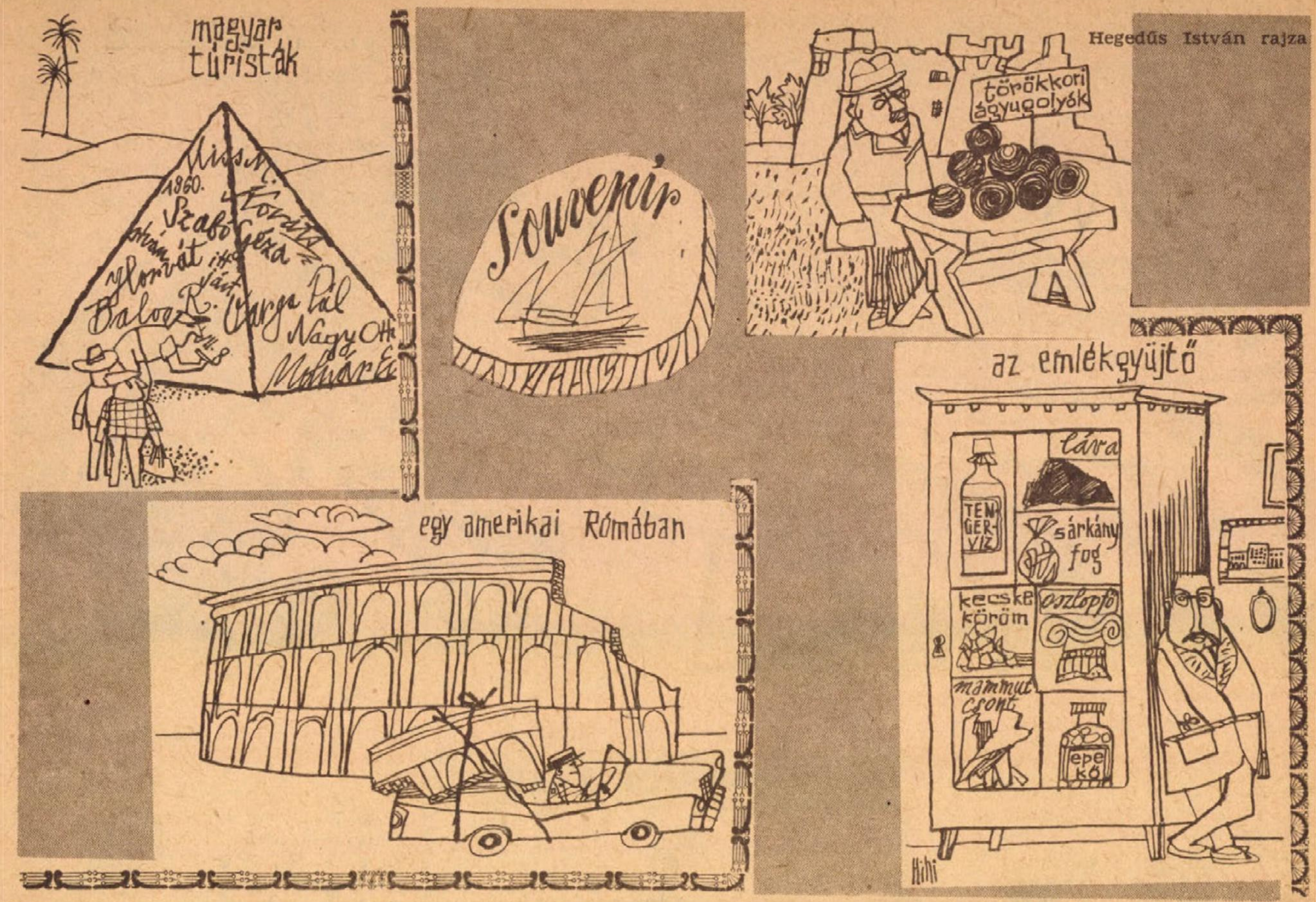

Hegedűs István rajza

Aggály, avagy a felelős kritikus

A magyar irodalomtörténetben mindmáig ismeretlen volt Borczy Lőrinc neve. Magam sem hallottam felőle előbb, míg eszembe nem jutott róla az alábbi történet:

Borczy kritikus volt s szívén viselte a magyar irodalom ügyét. Lelkiismeretesen olvasott és számon tartotta a költők szép gondolatait, különösen Petőfi Sándor munkáját kísérte alapos figyelemmel. Úgy szerette Petőfi verseit, mintha csak maga írta volna azokat.

1848 január 29-én Petőfi Sándor emelkedett hangú verset írt az Olaszországban megindult szabadságharcról, melynek soraival Borczy messzemenően elégedett volt:

A zsarnokság ki fog pusztulni és
Megint virító lesz a föld színe —
A te dicső szent katonáid ők,
Segítsd őket, szabadság istene!

A verset követő estén, 1848 január 30-án, ilyenformán Borczy nyugodt lelkiismerettel hajtotta álomra a fejét azzal a jó érzéssel, hogy Petőfivel rendben mennek a dolgok. Arany János miatt érzett ugyan némi nyugtalanságot az ágyban, mert Arany éppen egy klasszikus műfordításon dolgozott, és Borczy agyában megfordult a gyanú, hogy Arany esetleg kimerült és nincsen témája, viszont határozottan elhessegette magától annak a lehetőségnek a gondolatát, hogy Arany esetleg politikai okok miatt fordult volna a műfordítás felé.

Végül mégiscsak elaludt Borczy, álmában egy hibátlan Petőfi verset írt, majd reggel felébredt, felöltözött és elment az aznapi irodalomba, mely történetesen máris egy új Petőfi verssel gazdagodott. Borczy kezébe vette a verset és miközben végigolvasta, leesett az álla, kétségbeesetten meredt a papirosra. Az új Petőfi versnek az volt a címe: „Anyám tyúkja”, s a vers egy közönséges tyúkról szólt, mely a költő édesanyjának a konyhájára ment be kendermagért.

Borczy elborultan ült a verssel kezében, teljesen le volt sújtva. Mi történhetett Petőfivel? — tette fel a kérdést magának —, hogy tegnap még az olaszokhoz írt lángoló sorokat, s ma egy ostoba baromfiról ír verset? Mi ez a megtorpanás, ez a visszakozz? Mert nyilvánvaló megtorpanás volt a vers az előző naphoz képest, szembetűnő elfordulás a közügyektől, visszahúzódás, várakozó álláspont. Lehetséges, hogy Petőfi az elmúlt este rossz társaságba keveredett? — gyötörte magát Borczy, elhatározva, hogy azonnal Petőfi segítségére siet. Tollat ragadott és egy bőséges tanulmányt írt az Anyám tyúkjáról: „Forradalom, vagy kiábrándulás” címmel, majd egy elemző kritikát a kisparaszti életforma retrográd társadalmi-irodalmi hatásáról. Borczy világosan jellemezte a kátyut, melybe a költő az utolsó tizenkét órában került, éles elmével kimutatva, hogy az Anyám tyúkja befejező gondolati tartalma, melyben a költő Morzsa elnevezésű kutyáját arra szólítja fel, hogy éljen a tyúkkal barátságban, a költő politikai megrekedését, sőt pálfordulását és az ellenséggel való megegyezés opportunus nézetét sejteti.

Borczy a következő hetekben teljesen elmerült kritikai összefoglalóiban és kedvencének, Petőfinek aggodalmas ostorozásában. Midőn néhány hét múlva tanulmányaiból felpillantott, egy új Petőfi vers hevert előtte, ez volt a címe: „Nemzeti Dal”.

Borczy elégedetten tette le aggódó kritikai tollát. Szentül meg volt győződve róla, hogy az új Petőfi vers határozott kritikai fellépésének volt az eredménye.

Somogyi Pál

Piroska és a farkas

Szegő Gizi rajza

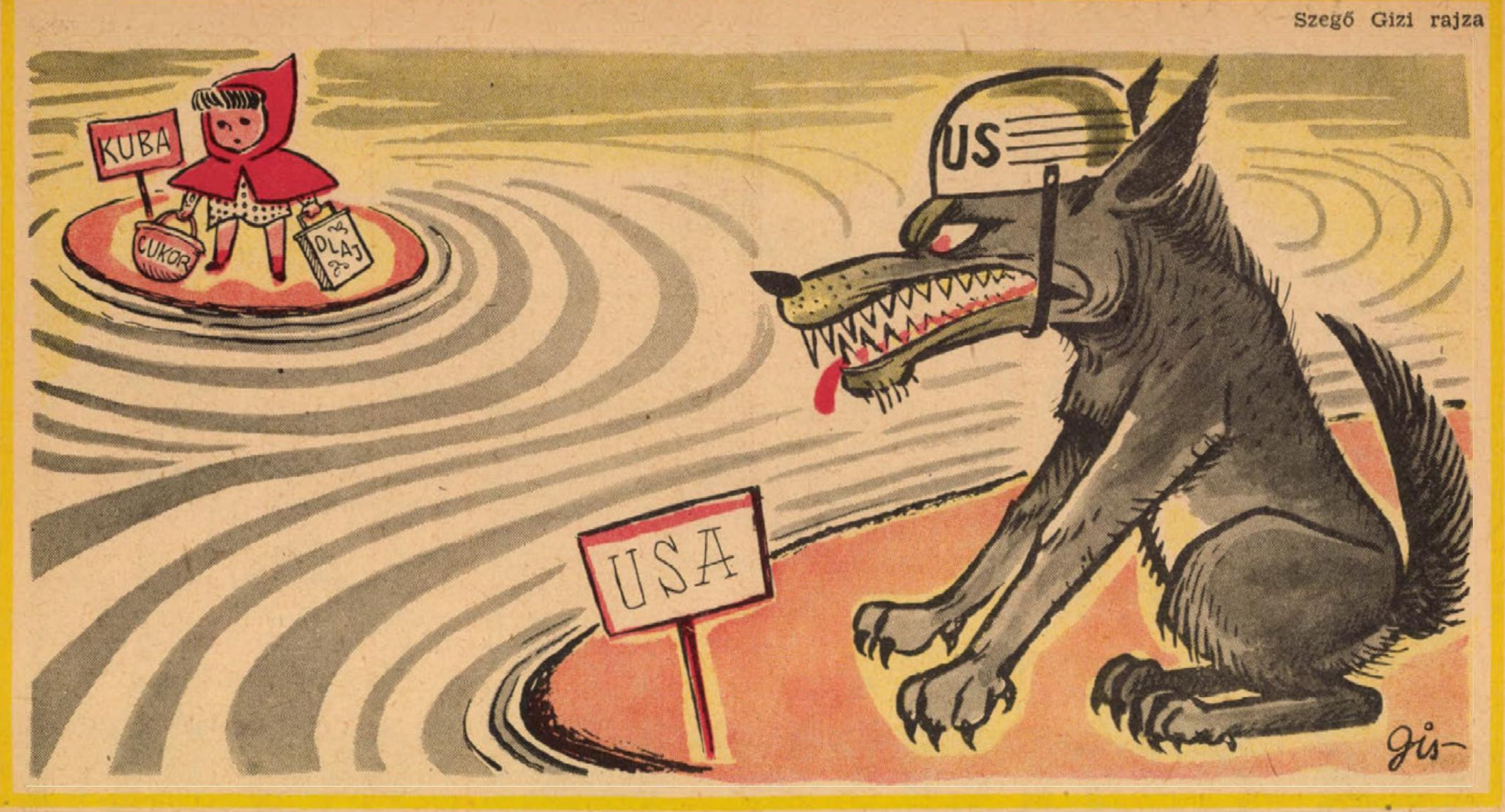

Pusztai Pál rajza

AZ ÉLSPORTOLÓ

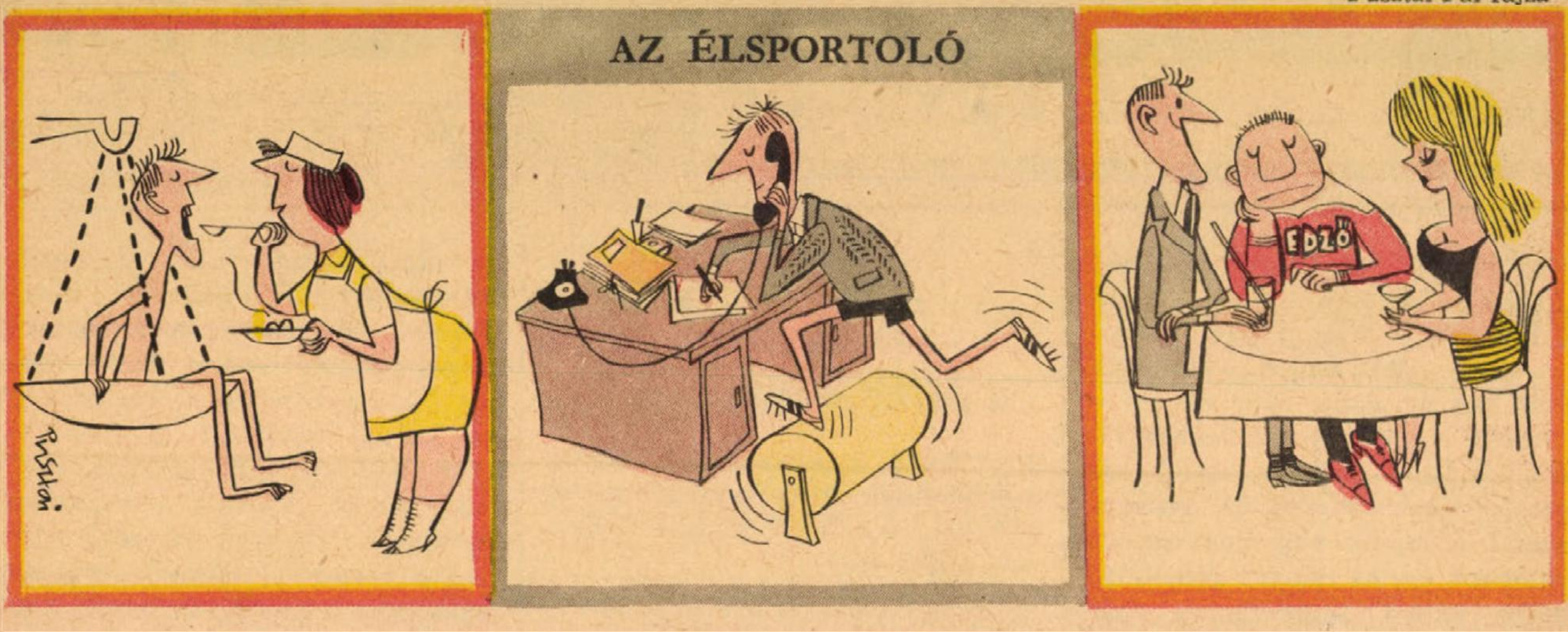

Étkezés

Napi munka és edzés

Szórakozás

APRÓ DOLGOK

Olvasom a Tájékoztatóban, hogy a közeljövőben megjelenik Sadoveanu: „Medveszem” című könyve.

Mihelyt medjelenik, azonnal medveszem.

*

Nem érdektelen sporthír:

Tegnap, másodszori próbálkozásra, sikerült felülemelkednem önmagamon, anélkül, hogy levertem volna a fejem.

Nagyon boldog vagyok, hogy végre sikerült elérnem ezt a jó eredményt. A sportszerű életmódnak és az állandó edzésnek köszönhetem. Ígéretet teszek: nem fogok a babéraimon ülni és remélem, a következő alkalommal még magasabbra sikerül majd felülemelkedni önmagamon.

Csak azt furcsállom, hogy mindezideig még nem kaptam meg a repülőjegyet Rómába.

*

„Műsor a javából!” – hirdeti szerényen a Kulich Gyula szabadtéri színpad plakátja.

Szabad legyen nekem is ajánlanom, még egy ennél is szerényebb címet:

„Ha ennél jobb műsort láttak, szúrjanak nekünk ide egy rozsdás kötőtűt!”

*

Hazánk lakossága három részre osztható: színpadi szerzőkre, színészekre és azokra, akik a színházi szezon végén elkészítik az évad mérlegét.

Az eddig olvasott értékelésekből kitűnt, hogy az évad jó volt, gyenge volt, lehetett volna jobb is, fejlődést mutatott, egyhelyben topogott, visszafejlődött.

Továbbá recés volt a szezon és hosszú és meleg és jólfésült és komor és tűrhető és vizes és izmos és politúrozott és kiegyensúlyozott és enciánkék és olcsó és klasszikus és pocakos és lelkiekben gazdag és realista és mákos és füstös és tanulságos és sikeres és csiszolt és mulatságos és szeszélyes és cirmos.

A napokban nekem is küldtek egy felszólítást, hogy haladéktalanul készítsem el az elmúlt színházi szezon mérlegét és postafordultával küldjem el a leszűrt tapasztalatokat, mert már csak én vagyok hátralékos, csak én maradtam adós a tanulmányommal. Ha a tanulmányt három napon belül nem küldöm el a sóhivatalhoz, kénytelenek lesznek büntetésül beosztani valamelyik szabadtéri színpadra nézőnek.

(m. gy.)

EZT OLVASTUK

Hatásos hasonlat

A Ludas Matyi „Kulcsregény” című írásában olvashattuk az alábbiakat: „Most már úgy nézett ki a szobám fala, mint a tenger a thermopylei csata után.” Thermopylénél valóban híres csata zajlott le i. e. 480-ban, Leonidas spártai király és Xerxes hódító hadai között, de a tengerre nézve ez nem jelenthetett nagy változást, mert Thermopylé nem fekszik a tenger mellett, hanem hegyszoros. Ilyen módon a szerző azt is írhatta volna: úgy nézett ki a szobám fala, mint a tenger a mohácsi vész után.

Mackóról olvastuk

A Népszabadság egyik cikkében fordult elő:

„Anatole France írásban fejtegette: a hongrois szó az ogre szóból származik, s annyit jelent: medve.”

Ha Anatole France így írta, alighanem rosszul beszélt franciául, mert sem a hongrois, sem az ogre nem jelent medvét. Még csak megközelítőleg sem. A hongrois jelentése: magyar, az ogre pedig emberevő óriást, átvitt értelemben nagyevőt jelent. Franciául ours a medve.

Ezer bocs . . .

Ej, mi a kő? . . .

A Film, Színház, Muzsika: Pethes Sándor emlékezik című cikkében régi színészekről olvastunk. Az egyiket így említették: „Tanay Frigyesnével, Kőhalmy Margittal . . .”

A jeles színésznő, akit kora legszebben beszélő színésznőjének tartottak, egyszerűen csak – Halmy Margit volt . . .

Megváltozott!

A Hétfői Hírek képet közölt első oldalán, ezzel az aláírással:

„Fogadás a schönbrunni kastélyban Hruscsov tiszteletére. Hruscsov, Raab kancellár, Hruscsova asszony és Furceva a fogadáson.”

Csak néztük, néztük a képet, ejnye, de megváltozott ez a Raab kancellár, nem akarunk ráismerni . . . Nem is csoda . . . A kép ugyanis – Schärf köztársasági elnököt ábrázolta . . .

Dr. Árgus

Aratás idején

Pusztai Pál rajza

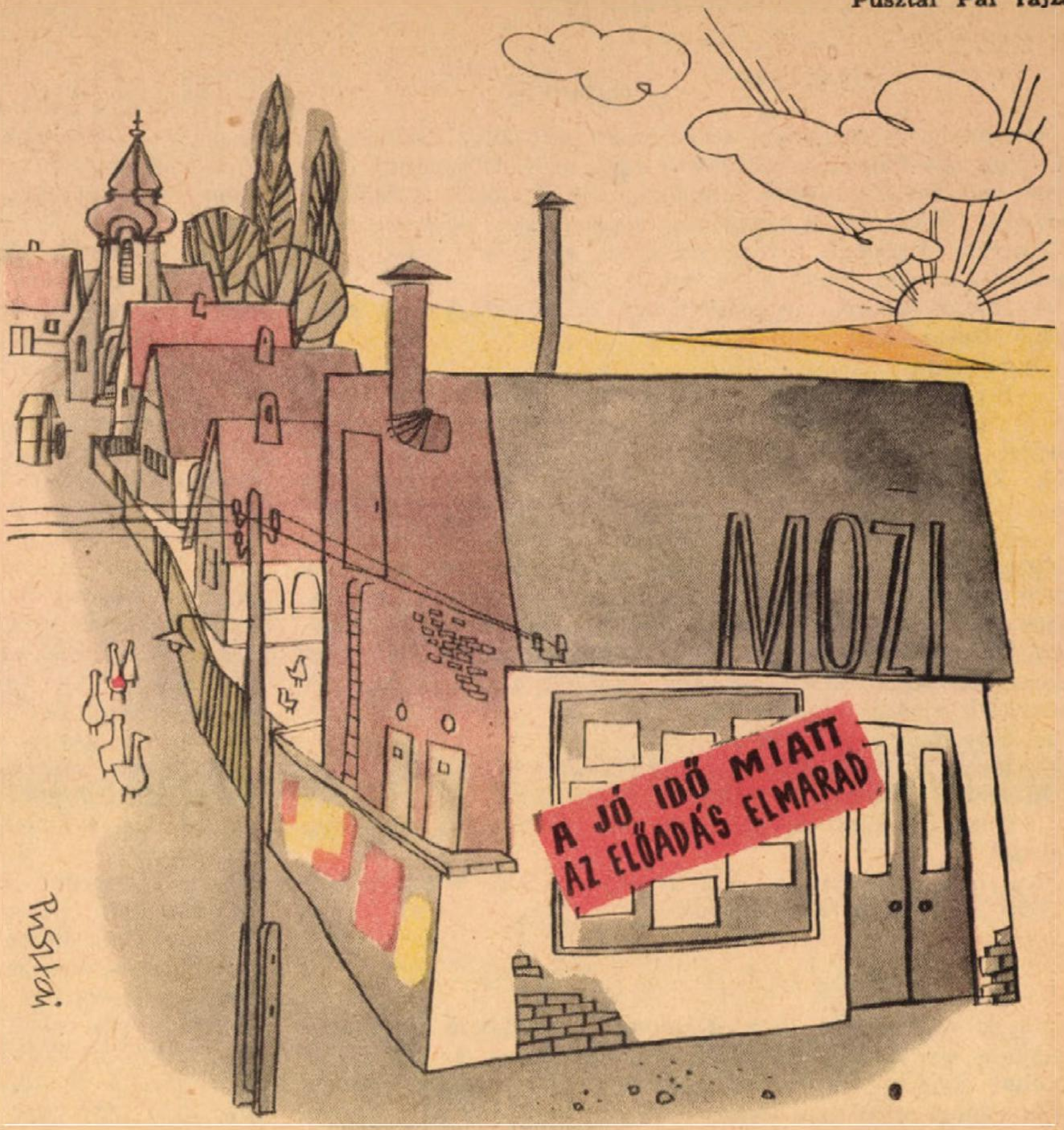

Egy amerikai iskolában

Szűr-Szabó József rajza

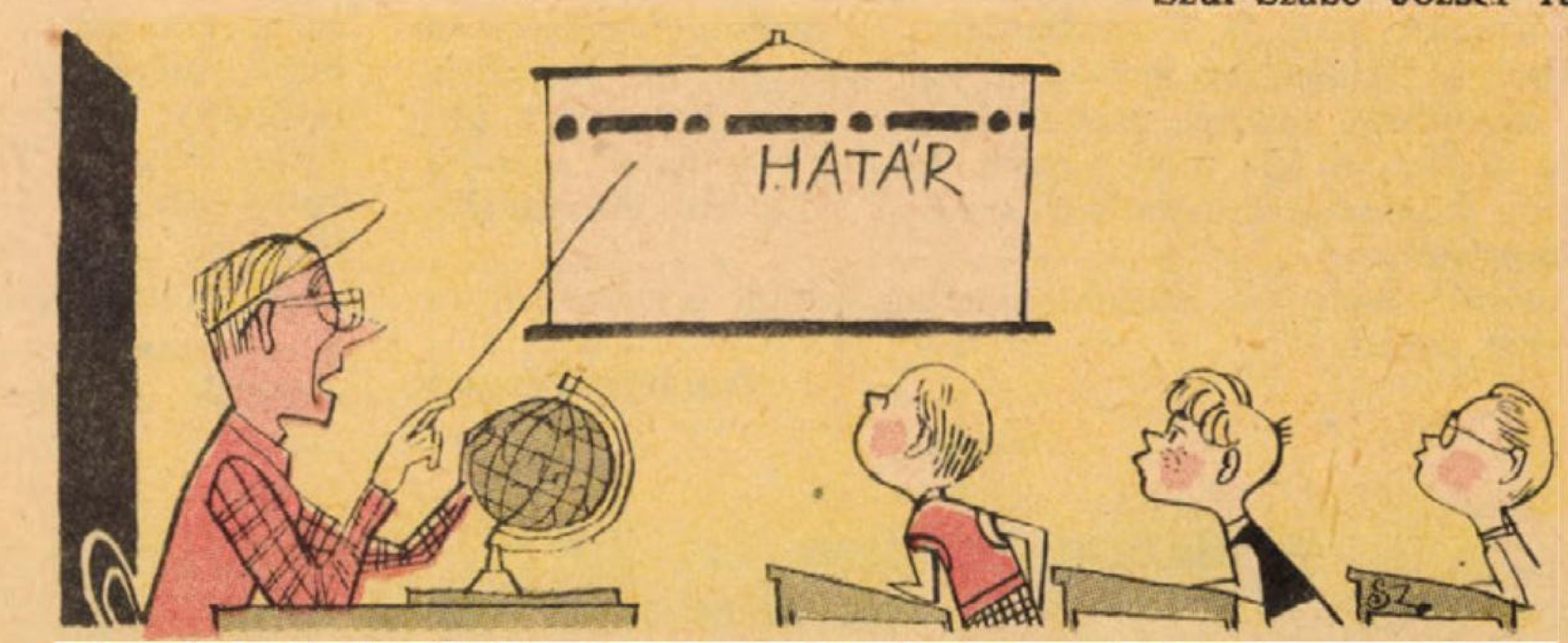

– Gyerekek, jó, ha idejekorán megtanuljátok, hogy mindennek van határa!

A filmgyárban

Várnai György rajza

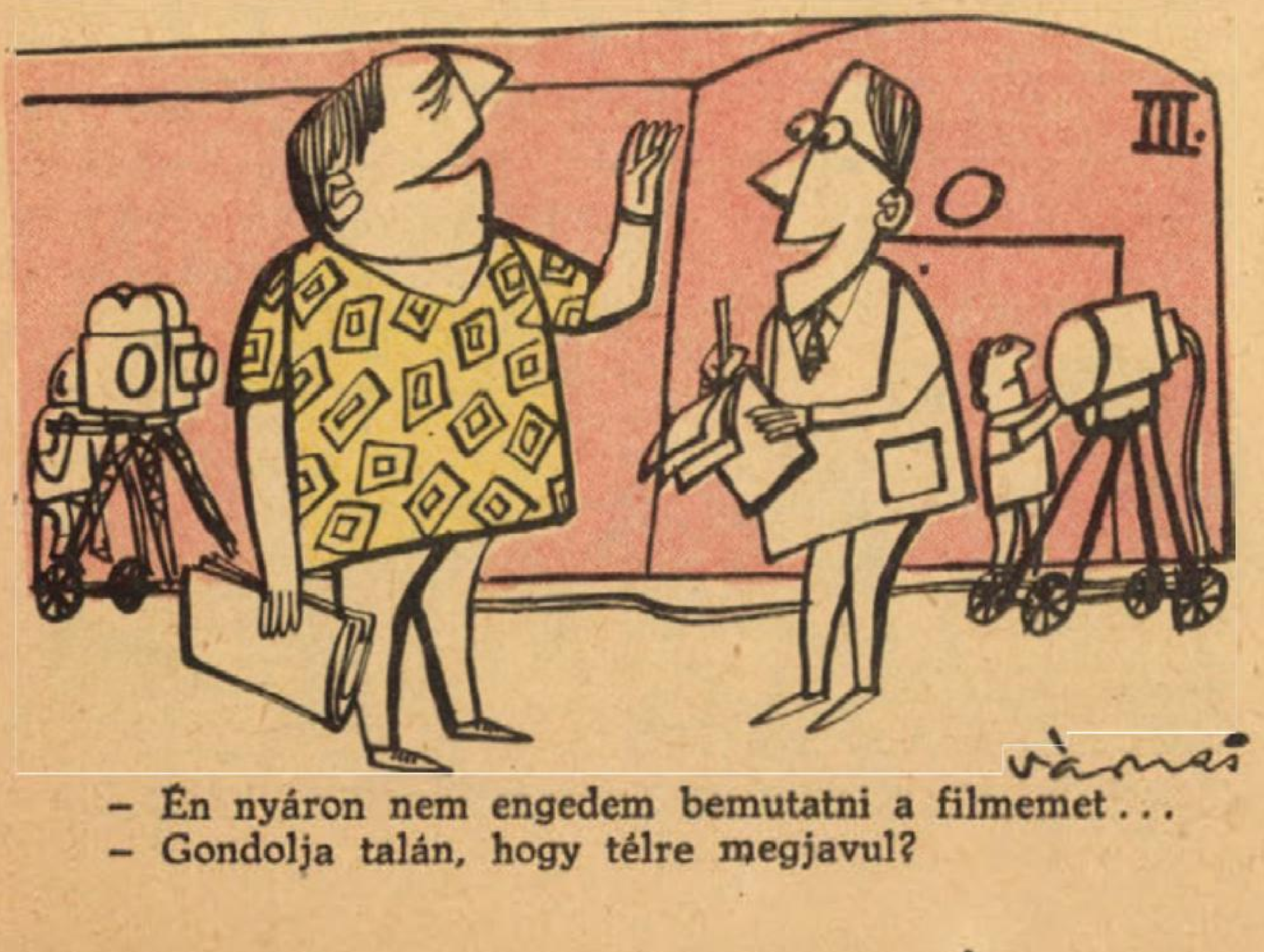

– Én nyáron nem engedem bemutatni a filmemet . . .
– Gondolja talán, hogy télre megjavul?

Ez a helyes!

Vasvári Anna rajza

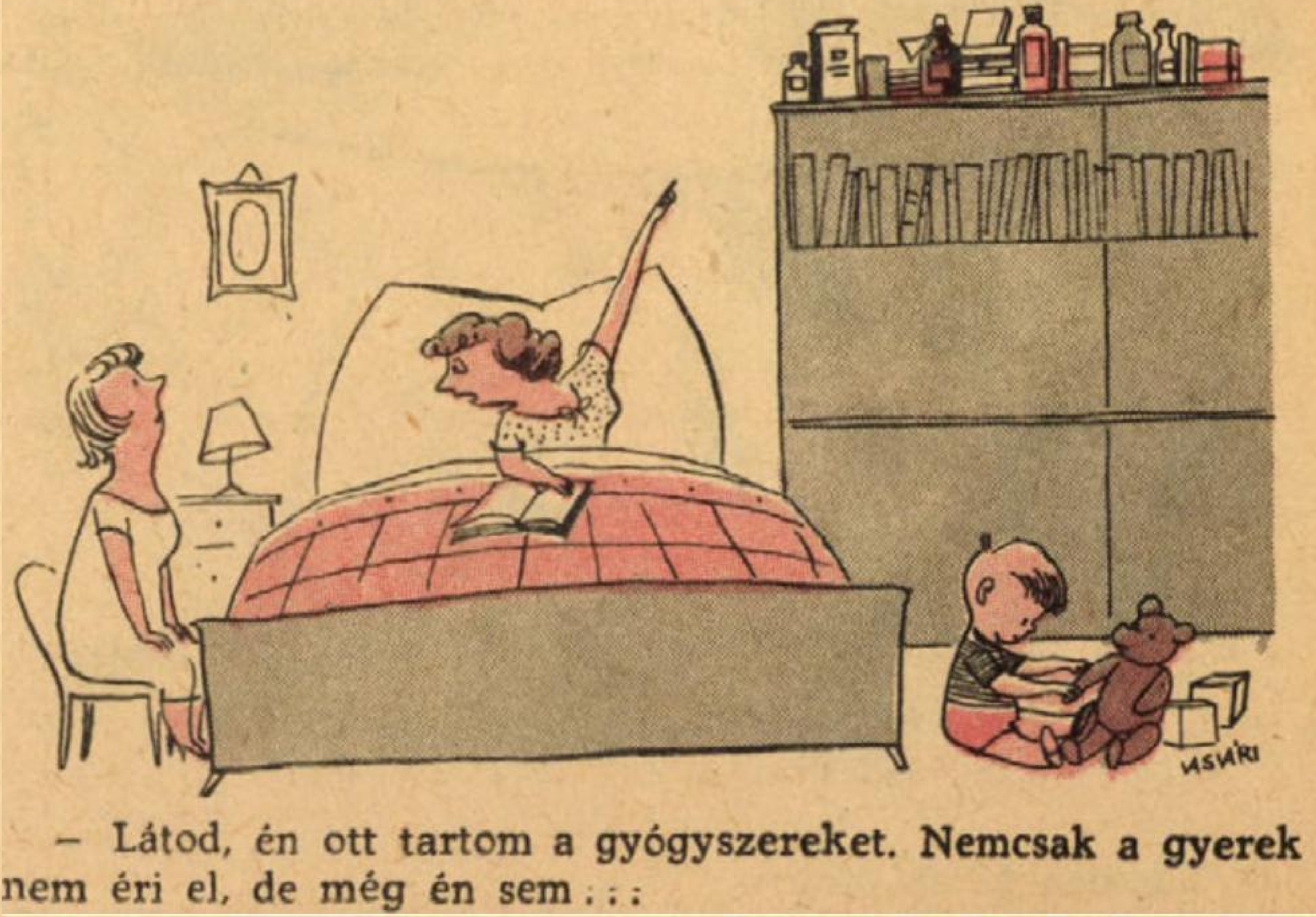

– Látod, én ott tartom a gyógyszereket. Nemcsak a gyerek nem éri el, de még én sem . . .

Kis történetek

Hírnév

Sétálok az egyik zürichi szanatórium parkjában. Rajtam kívül csak egy fiatalember bolyong a fák alatt. Nézegetjük egymást, unatkozunk. Végre felbukkan egy ápolónő, a délutáni postával. Nincs semmi érdekes a fiatalemberen, de azért megkérdezem: kicsoda? Svájci születésű amerikai, mondja az ápolónő, minden évben átjön egy kúrára.

– Illetve *hozzák*. Egyedül megy és általában egy éven belül visszahozzák.

– Mi baja?

– Elvonókúrára hozzák – feleli mosolyogva a szép, szőke Luce s indul a fiatalember felé. A fiatalember zsebregyűr egy levelet, majd leülnek egy padra. Látom, hogy rólam beszélnek. Valószínűleg ugyanabból az indokból érdeklődött utánam a fiatalember, amilyen okból én kérdeztem meg, hogy kicsoda. Az ápolónő nemsokára feláll s eltűnik az épület túlsó oldalán. Utána rögtön a fiatalember is feláll s jön velem szemben. Ahogy a közelembe ér, lelassít, de nem szólít meg. Aztán pár lépés után visszafordul s megint elmegy mellettem. Észrevehetően izgatott. Mit akarhat tőlem? Amikor újra összetalálkozunk, tüzet kér. Így kezdünk el beszélgetni. A harmadik mondat után kiböki:

– Úgy hallom, magyar...

– Igen.

Mélyebbre fogja a hangját.

– Nem mondaná meg, kérem, mit jelent ez a szó, hogy *valódi?*

Egy üveg címkéjén olvasta. A teljes szöveg a következő: *Valódi kecskeméti barackpálinka.*

Tragédia

Egyik nap szintén lenn keringtem a parkban s megborzongtam egy látványtól. Véletlenül felnéztem az egyik félemeleti ablakra, hát látom, hogy egy nő a karjára borulva sír a nyitott ablakban. Egész testét rázta a zokogás. Végigfutott rajtam a hideg. Könnyű volt kitalálni, hogy éppen most halt meg valakije. Gyorsan tovább mentem. De visszafelé jövet, önkéntelenül megint csak felnéztem. Most egy másik női alakot vettem észre, amint nem messze az ablaktól, nekitámaszkodik a falnak s a szemét törli. Összekeveredett bennem a rossz érzés és a kíváncsiság, és amikor felmentem a parkból, a félemeletnél a folyosó jobb-szárnya felé kanyarodtam. Körülbelül tudtam, melyik lehet az a szoba, ahol a tragédia történt. A fele úton voltam, amikor kivágódott a szoba ajtaja s kitántorgott rajta egy ápolónő. Alig bírt megszólalni a vihogástól.

Kiderült, hogy egy zürichi komikus feküdt a szobában és vicceket mesélt.

Fendrik Ferenc

Sötétben

Fekszem az ágyban és bámulom szemközt a falat. Azazhogy bámulnám, ha látnám. De olyan sötét van, hogy öt centire se látni. Abszolút sötét, szublimált sötét, fekete sötét. Olyan fekete, mint amikor holdvilágtalan éjjel egy ablaktalan szobában egy gyászhuszárnak öltözött néger már öt perce lenyelt egy szem eucarbont. Ezen muszáj röhögni, mert ez egy vicc, de utána azonnal szigorúan összehúzom összes ráncaimat a homlokomon, mert ez így megy két hete. Rosszul alszom. A másik ágyban szuszog a feleségem, neki jó, a hallban a gyereknek neszét sem venni, annak pláne jó. De én, én itt vagyok ezzel az ébrenléttel és hiába forgolódom, nem megy, nem tudok elszundítani. Hoppla, mi lenne, ha ellenállnánk? Mi lenne, ha a dolgot a kedélyes oldaláról vennők, mi? Hoppla, meg is van: játsszunk dupla vagy semmit, nem kell gúnyolódni, kérem, igenis dupla vagy semmit játszom önmagammal húsz forintos alapon, piros dupla, bocsánat, az egy másik játék, tessék, kérem, kezdjük! Szóval az első kérdés, mondjunk öt japán nevet egy perc alatt! Szerényen és tartózkodóan meghajlok és mondom Kisi, Hirohito, Fuzsijáma a festő... ööö... nem kell izgulni, kolléga úr, koncentráljunk... igen, koncentráljunk, hol az órám, szerencse, hogy a cifferblattja foszforos, megvan, Teiko Kiva... Teiko Kiva... Teiko Kiva... hopp! Csocso-Szán, fű, de beleizzadtam! Mi, hogy a Csocso-Szán képzelt figura, bocsánatot kérek, nem mondták... ugyan-ugyan, akkor is, kérem, kulturáltabb hangon, ha lehet, mindegy, gyerünk tovább. Miről van szó? Igen, kérem, ne kérdezzünk feleslegesen, megyek tovább, igen, második menet negyven forintért. Hogy tetszett mondani? Öt név a francia forradalomból egy perc alatt? Ne vicceljünk, kérem, Danton, Marat, Robespierre, hagyjanak gondolkodni, igen, itt az óra a kezemben, Corday Sarolta... Corday Sarolta... hogy jár a másodpercmutató, te jó isten, leégek és a negyven forint is odavész...

Gyorsan felkattintom a lámpát, pislogva ugrom a lexikonhoz, ez az a kötet... fö, fö, France Anatole, Franche Comté, francia forradalom, ez az...

– Hát te mit csinálsz? – kérdi alvástól kipirult arccal és középfokú mérgelődéssel a feleség. Felkönyököl a párnán és tagadhatatlan kíváncsisággal figyel.

Vérvörösen makogok valamit, nem tudom, elhiszi-e, közben csodálatosan ívelt fejessel az ágyban vagyok, megint sötét lesz és öt perc múlva mind alszunk.

Hosszú éjszaka után – miután ezt még eleink így ütemezték be –, megjön a reggel. A hölgy felkönyököl és most már napvilági józansággal kérdi:

– Mit kerestél az éjszaka?

– Az éjszaka?... izé... hogy mit kerestem?... mit is?... jaj, igen, vizet akartam inni...

– Furcsa ember vagy. Van egy hipermodern fürdőszobád és a lexikonból akarsz vizet inni!

Bondy Endre

A Balaton mellett...

Szűr-Szabó József rajza

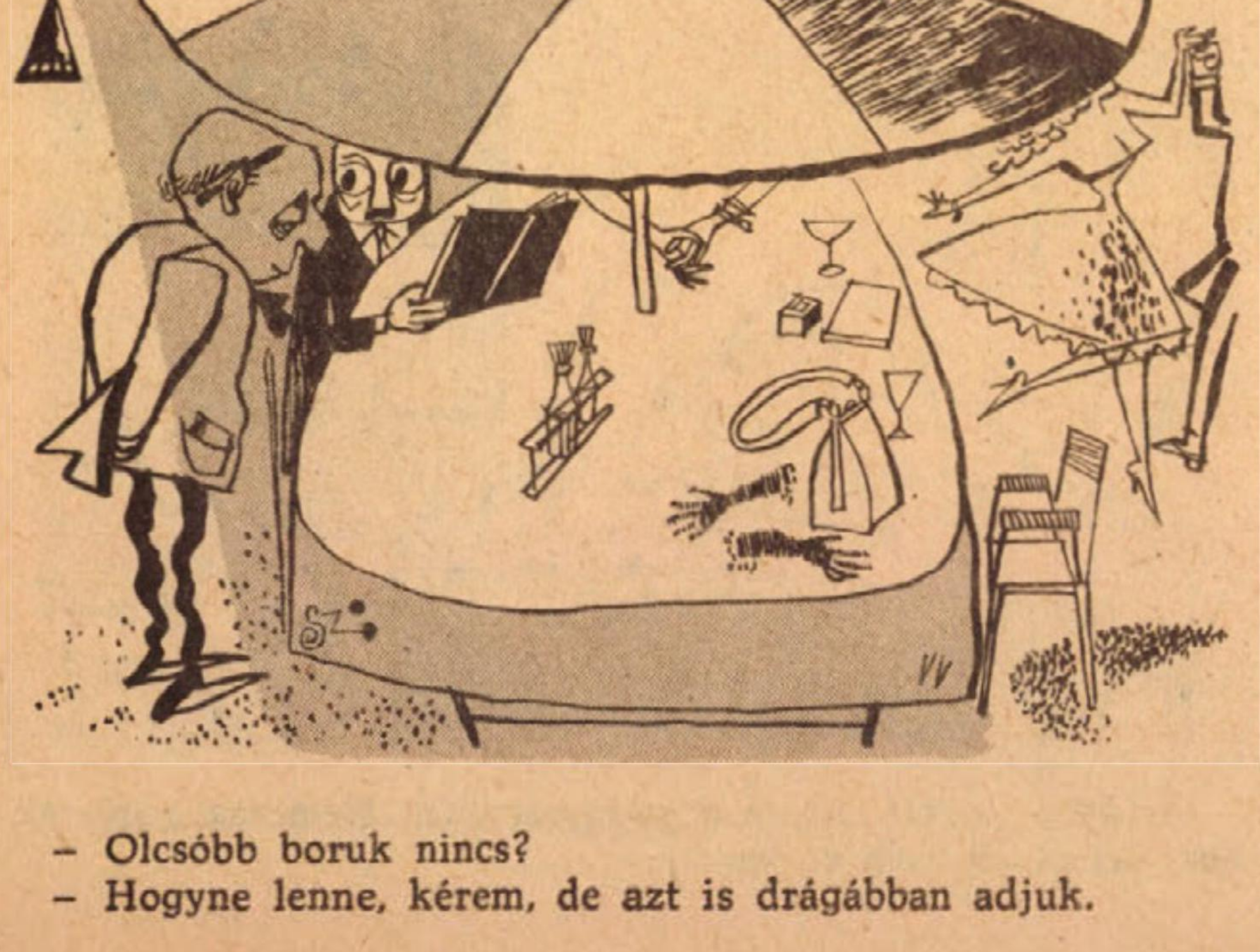

– Olcsóbb boruk nincs?
– Hogyne lenne, kérem, de azt is drágábban adjuk.

A példa ragadós

Kallus László rajza

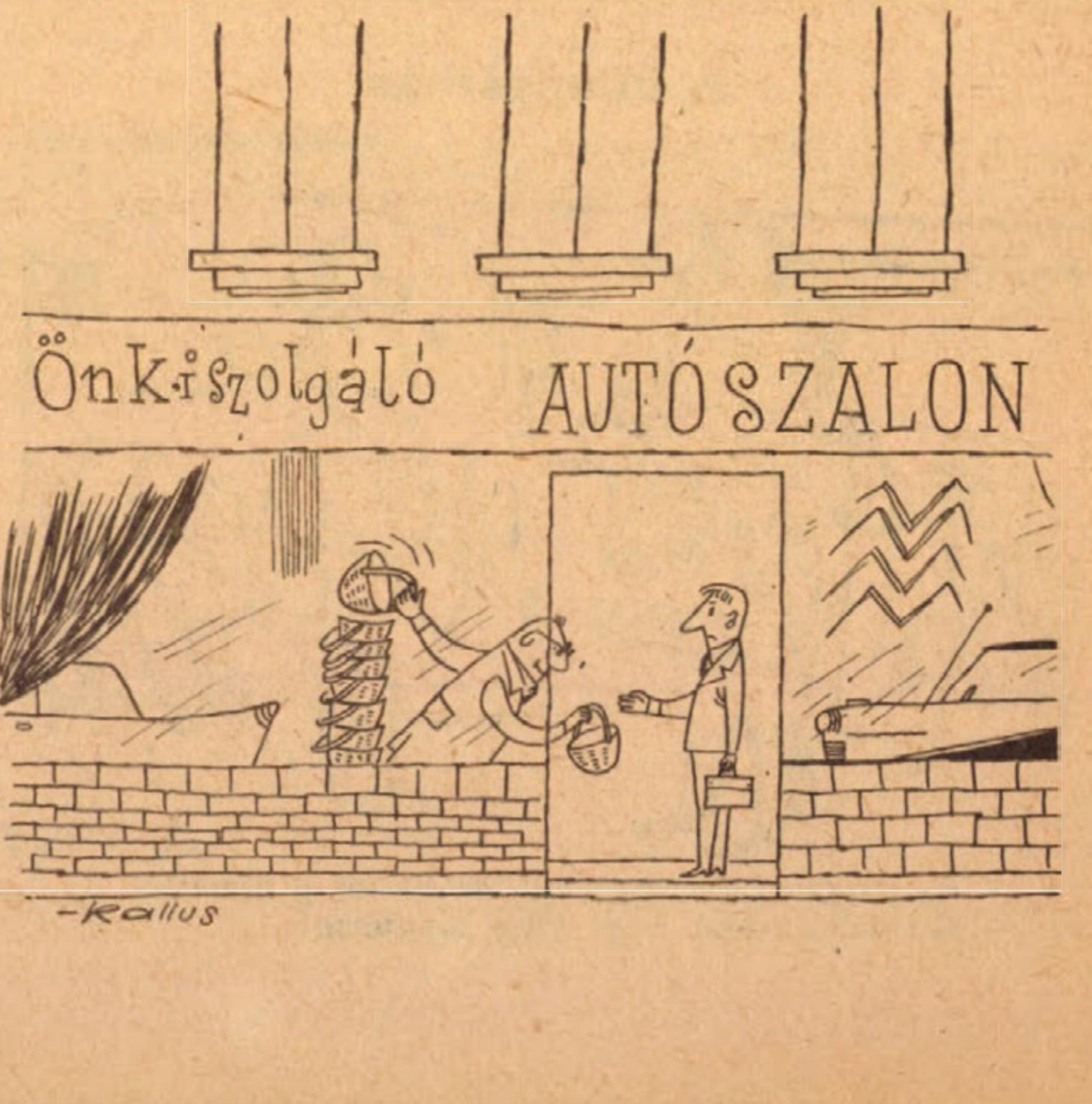

A ház udvarán zenés kerthelyiség tanyázik

Toncz Tibor rajza

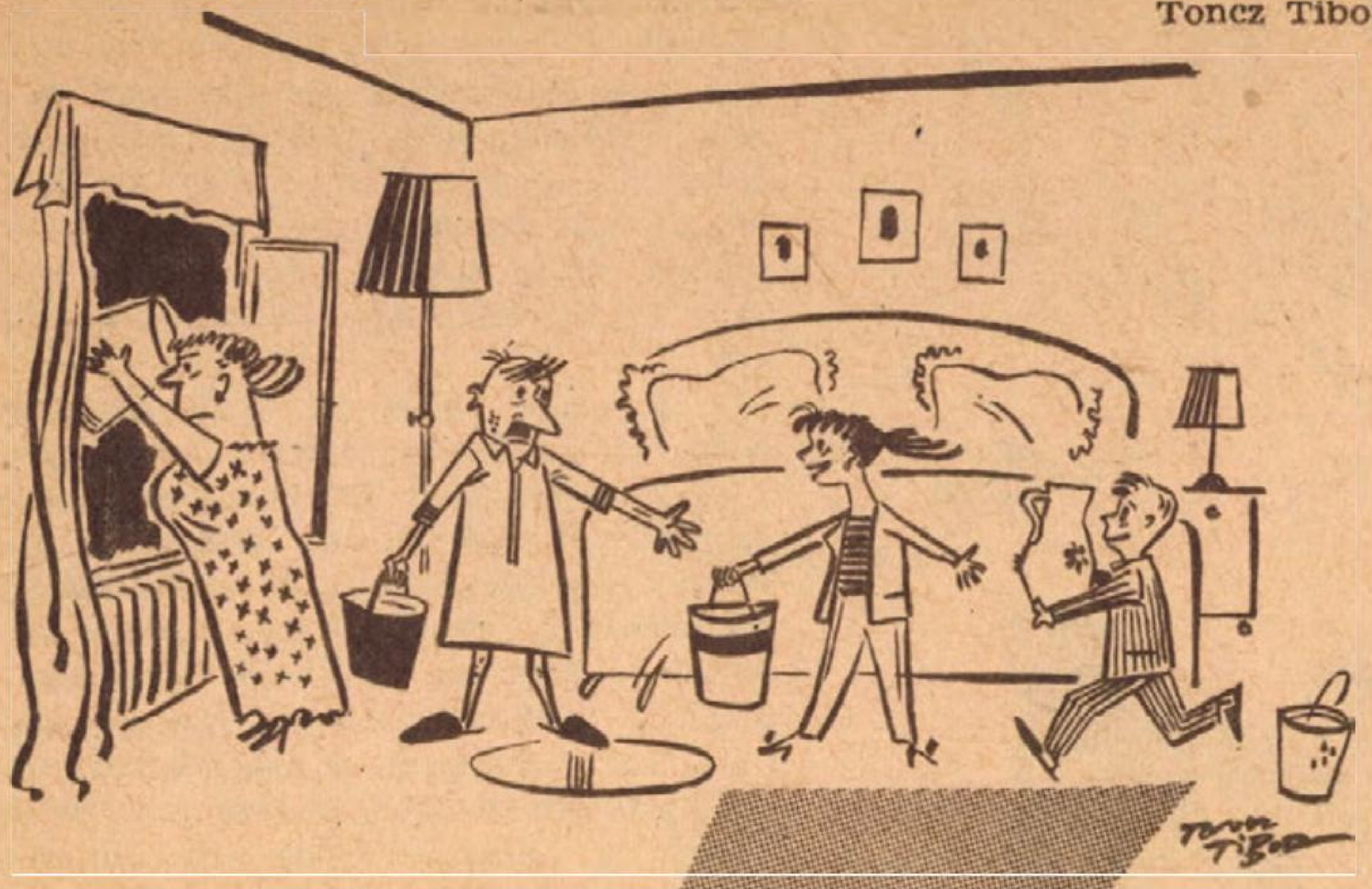

Kánikula

I

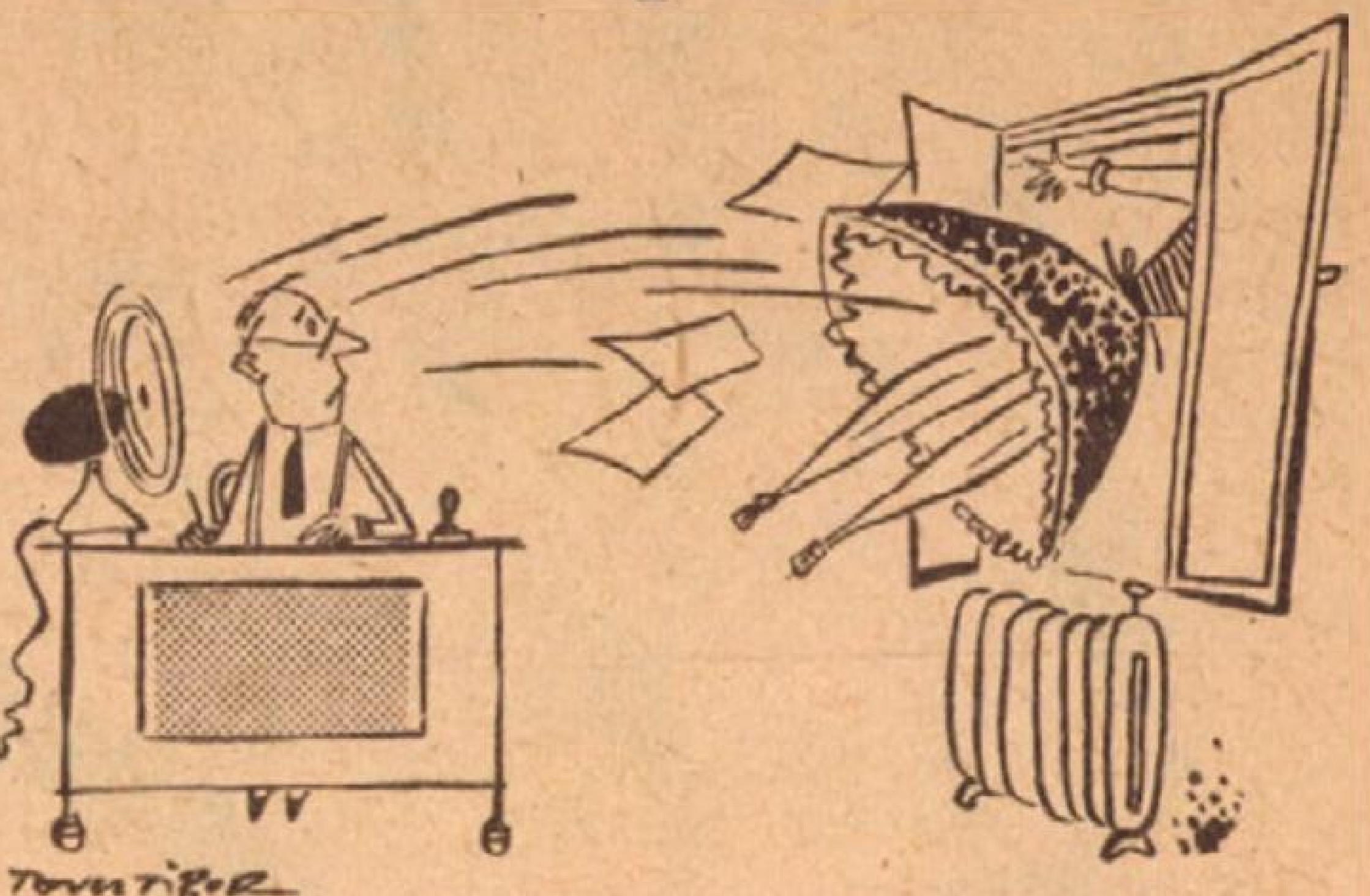

2

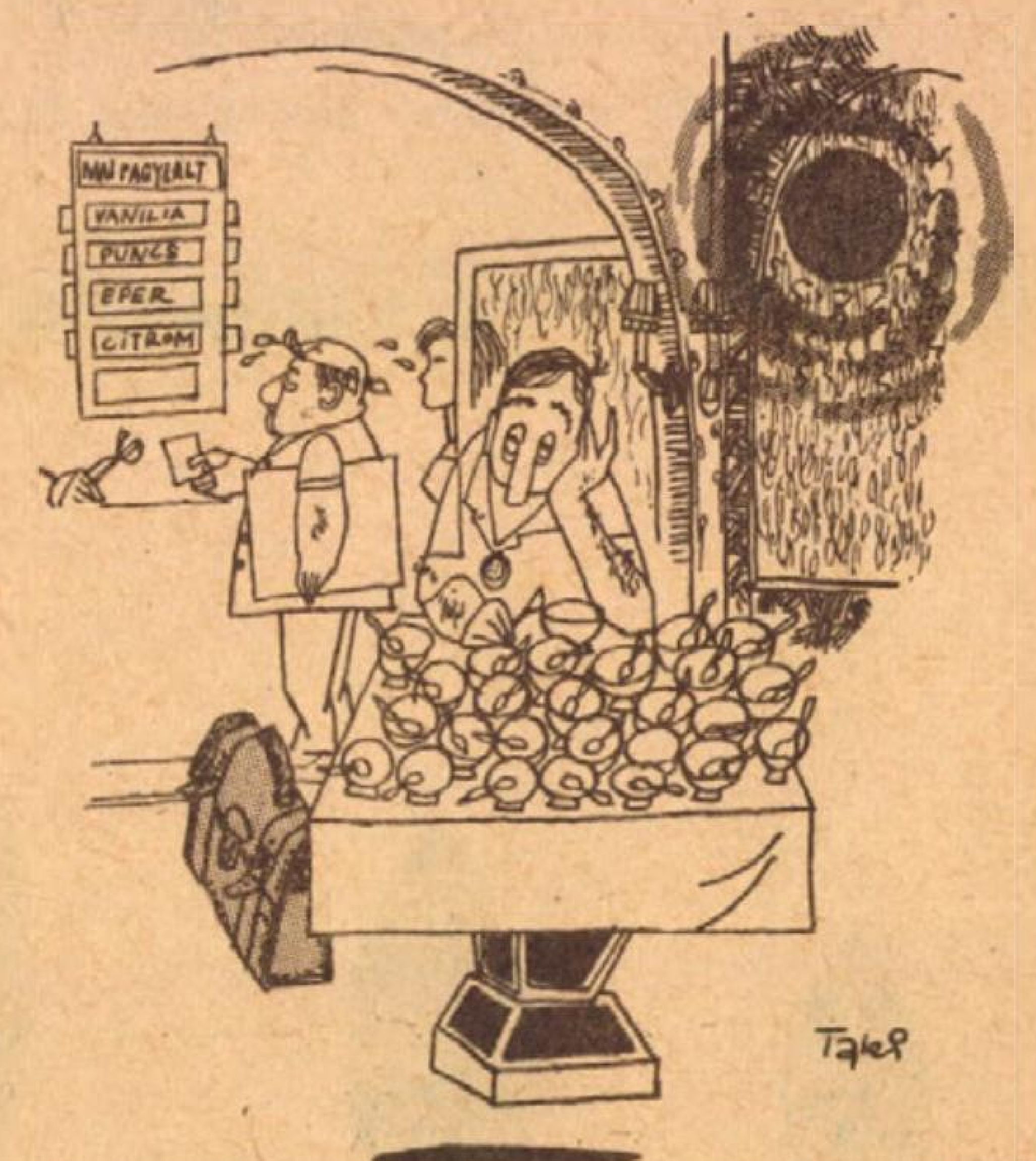

Gratulálunk

a Magyar Rádió Tánczenekarának, amely a francia Riviérán — mint azt a Magyar Nemzet megírta — különdíjat kapott, bár nem jutott be a legjobb európai zenekarok versenyében az elődöntőbe.

Nem tudjuk, miért kaptak külön díjat, ha még az elődöntőbe se jutottak be, de akárhogy csinálták, már azért is különdíjat érdemeltek volna, hogy különdíjat kaptak, holott még az elődöntőbe se jutottak be.

Most már csak az érdekel bennünket, mekkora díjat kap az, aki az elődöntőből esik ki?

Ifjúsági tragédia

— Meg kell halni!

Ez a tragikus mondat egy szép fiatal lány ajkán csendült fel a belvárosi mozi előcsarnokában. Vártuk az előadás kezdetét. Az emberek duruzsolva beszélgettek, a nők egymás ruháját vizsgálgatták. Ekkor lépett be az előcsarnokba a szép fiatal lány. Kísérőjével, egy ugyancsak jóképű fiatal emberrel egy oszlopnak támaszkodott. A lány látszólag vidáman beszélgetett kísérőjével, miközben savanyú cukrot ropogtatott. Semmi jel nem mutatta, hogy halálsejtelmek gyötrik. Ekkor hirtelen megpillantott a bejárati ajtó mellett egy hasonló korú süldő lányt, mire szinte eksztázisban felkiáltott:

— Meg kell halni!!

Vajon micsoda pusztító kór támadta meg hirtelen ezt az egészséges külsejű fiatal teremtést? Vajon miből döbbent rá egyszerre az elmúlásra?

Izgatottan vártuk a rejtély megoldását. Nem sokáig kellett rá várni. A halál menyasszonya a befelé siető leányka elé sietett, megcsókolta, majd ismét felkiáltott:

— Meg kell halni! Ica, te már hazajöttél a Balatonról?

Tehát ezért kell meghalni! Mert Ica hazajött. De szerencsére a végzet elkerülte a balsejtelmektől gyötört fiatal lányt. Előadás után is jókedvűen nevetgélt és bizonyára még sokszor fogja majmolni az újabban divatba jött pesti szólásmódot, amit a fiatalok a csodálkozás kifejezésére használnak: „meg kell halni!”

(s.)

A Ludas Matyi emlékkönyvébe

Egyszer egy nyári produkcióban szerepeltem, amelyben fellépett a szertelen hiúságáról ismert énekesnő is.

A próbákon nem egyszer hangsúlyozta, hogy az egész műsor az ő fellépésére van alapítva. Mosolyogtunk önhitt kijelentésein.

A premier napján az énekesnő azt javasolta, hogy előadás után menjünk el valamennyien egy kerti vendéglőbe.

— Ha olyan nagy sikerem lesz — mondta —, amilyet várok, akkor a Gundelnél találkozunk. Ha nem lesz frenetikus sikerem, akkor egy budai kiskocsmában jövünk össze.

Ebben megegyeztünk és megneveztük a kiskocsmát is.

Az előadás véget ért. Az egész társulat megjelent a budai kiskocsmában. Az énekesnő záróráig ült egyedül a Gundel kertjében.

Lázár Mária

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovács rettenetesen dadogott és barátai ajánlatára beiratkozott egy dadogóiskolába. Néhány hét múlva találkozik egyik barátjával, aki megkérdi:

– Na, hogy haladsz?

Kovács kinyitja a száját és egész folyékonyan mondja:

– A huszárregiment remekül száguld a frissen esett havon.

– Brávó – mondja a barát –, ez aztán kitűnő.

– KKKitötöttöünő – dadogja Kovács –; csakkökö az a böböbaj, hogy nem mömömindig papasszol.

A Rákóczi úton

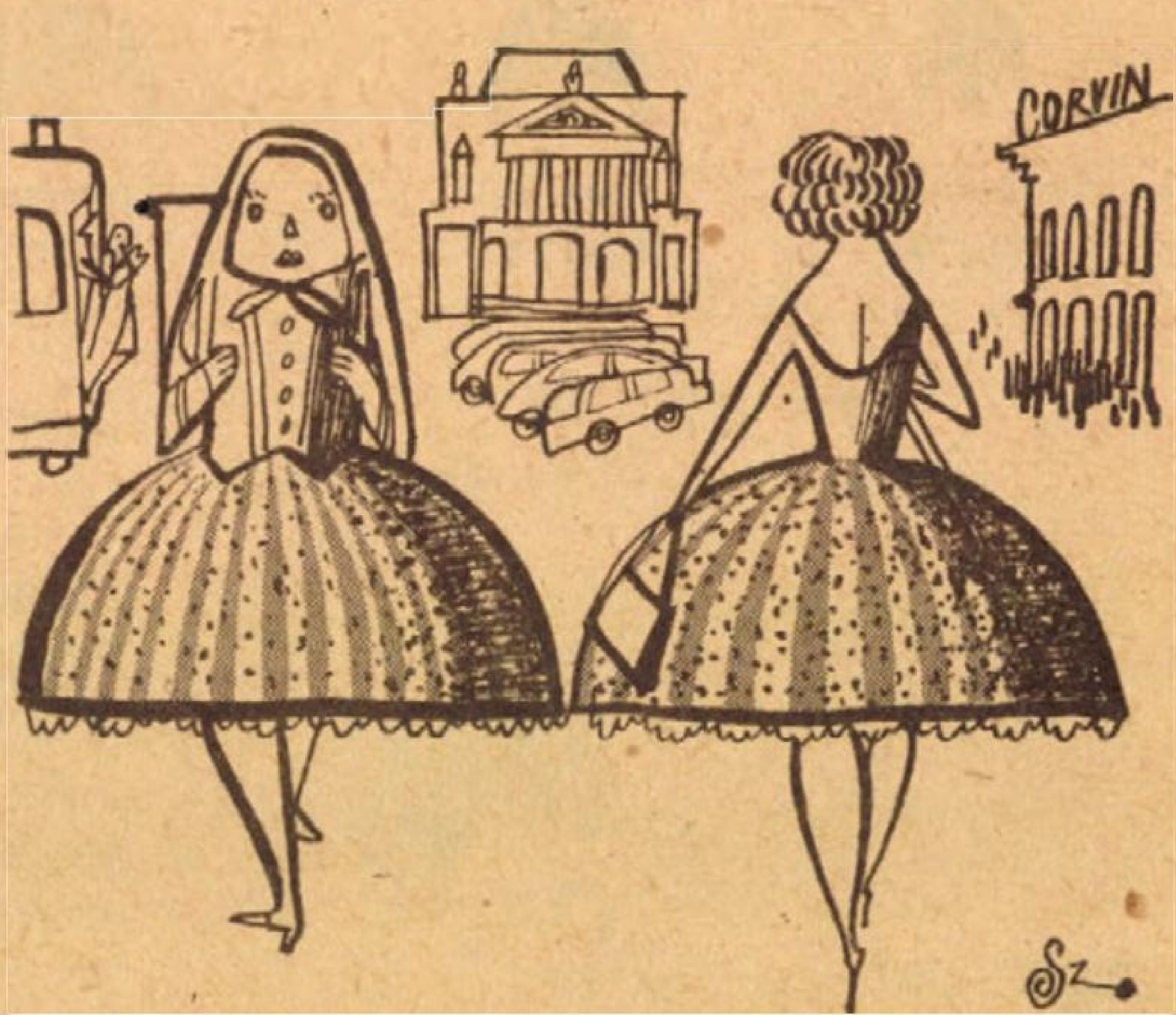

Eltűnt a falu és a város közötti különbség

Modern lakás

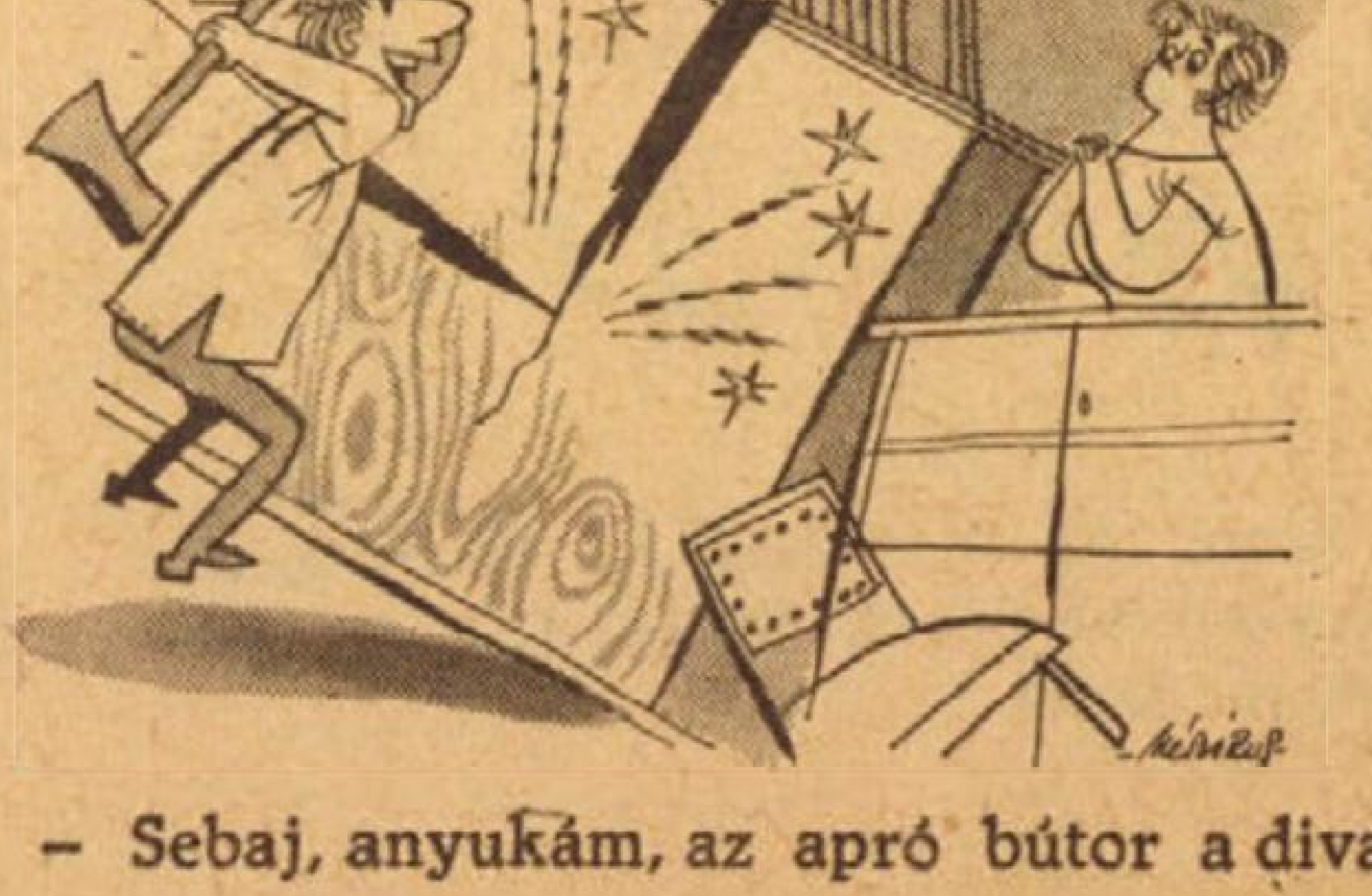

– Sebaj, anyukám, az apró bútor a divat!

Helyszíni szemlén a szakemberek

Erdei Sándor rajza

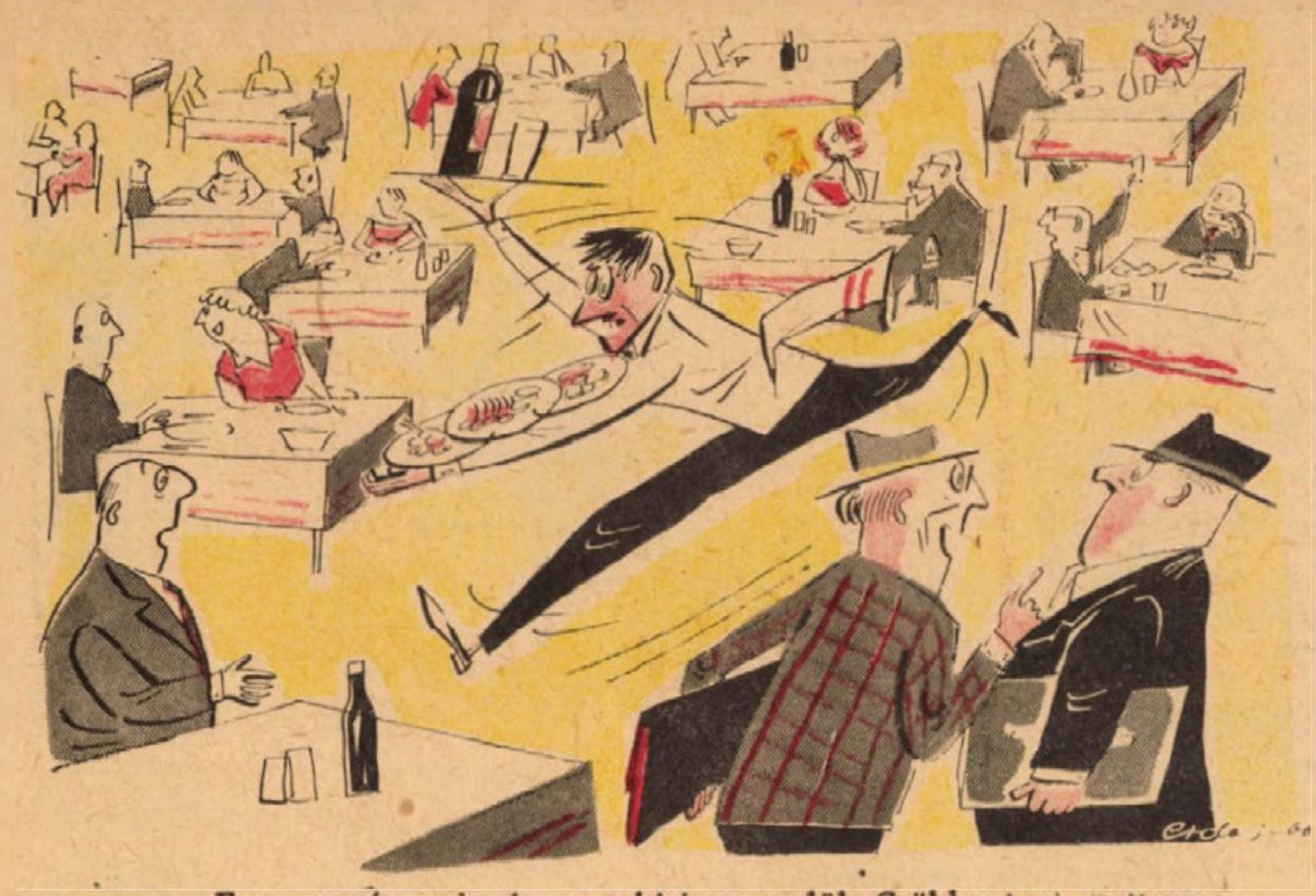

– Ez a szegény pincér nem bírja egyedül. Csökkenteni kellene a vendégek számát . . .

A haditechnika fejlődése

Vasvári Anna rajza

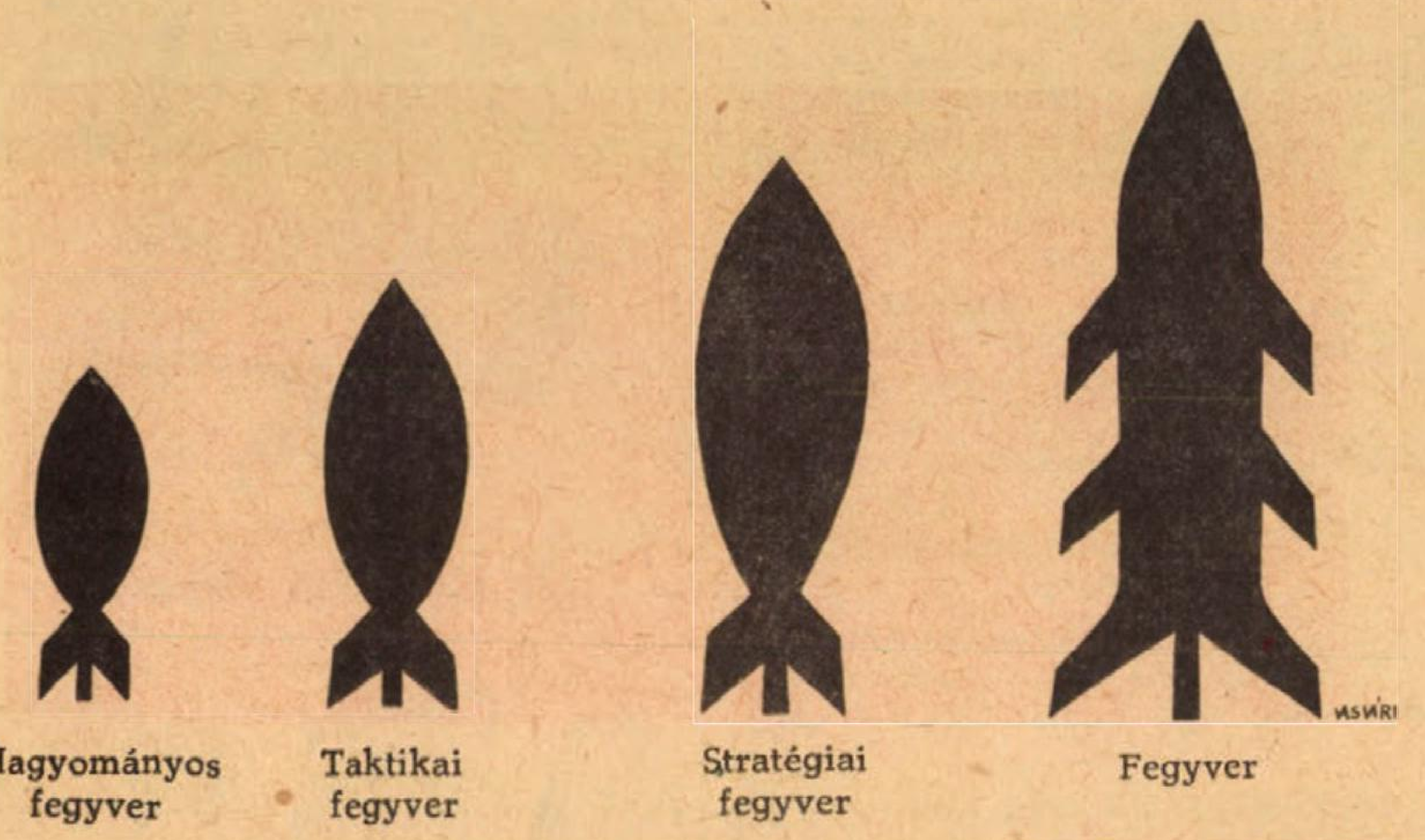

Jó gyerek

Török János rajza

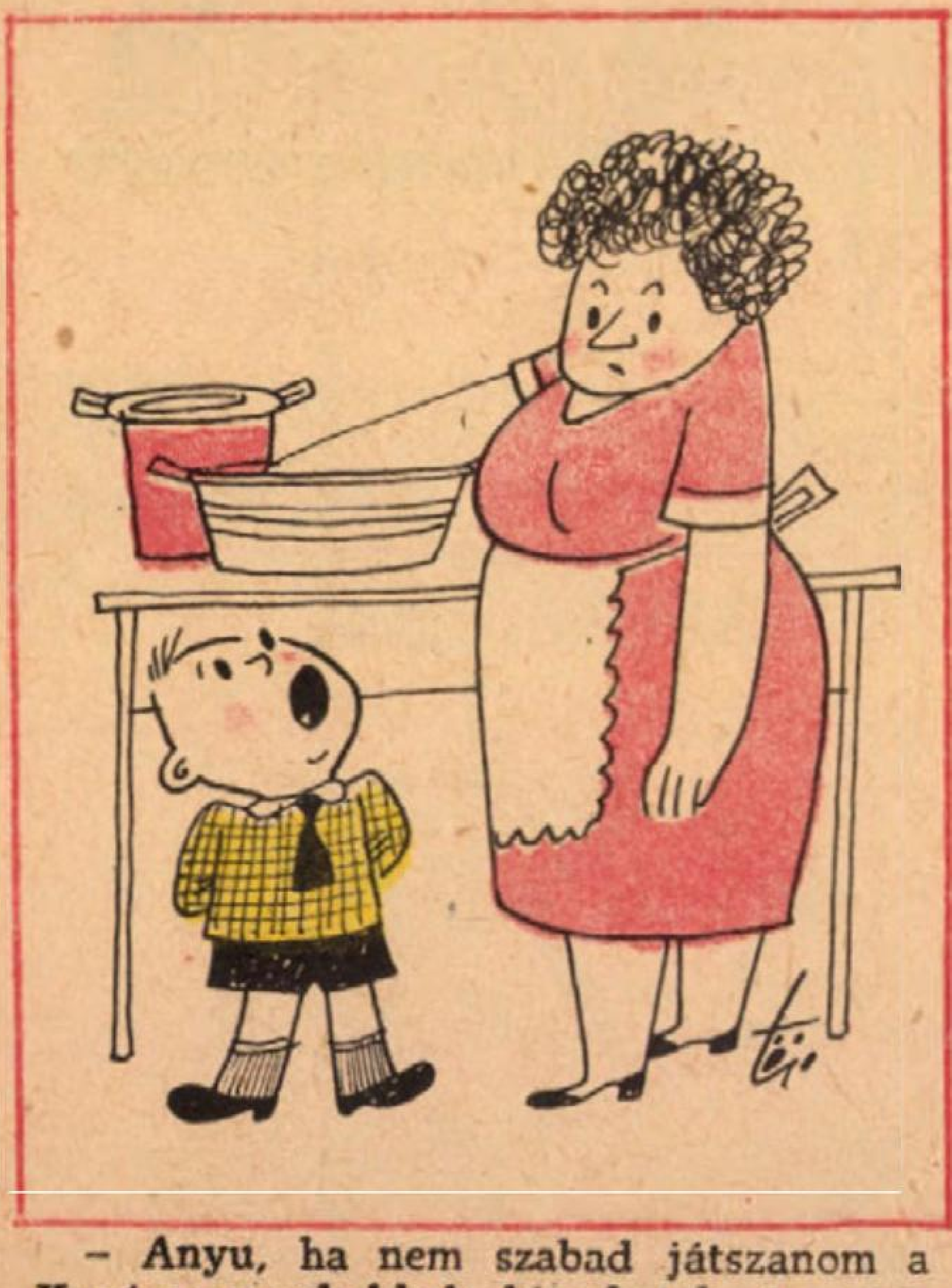

– Anyu, ha nem szabad játszanom a Kovács-gyerekekkel, kimehetek és megverhetem őket?

Szőke ciklon a Körúton

Hamvasszőke, fiatal nő andalog a pesti Körút forgatagában. Rendkívül csinos jelenség, nem csoda, hogy sok férfiszem megnézi.

Az egyik közlekedési rendőr szeme is megakad rajta. A hölgy ugyanis kissé lezseren bánik a közlekedési szabályokkal. Ott megy át a tiloson, ahol éri. Mire átér az úttest másik oldalára, a rendőr már elő is készítette blokkfüzetét. A nőnek már csak annyi dolga van, hogy kifizesse a bírságot. Angyali mosollyal nyújtja át a pénzt. Aztán a nyugtával kezében lenge bájjal tovalebben.

A másik útkereszteződésnél ismét szabálytalanul megy át. Újabb rendőr karjaiba fut. Közlekedésünk eme derék őre is nyúl a nyugtafüzete után, de a hamvasszőke angyal csak mosolyog. Meglobogtatja kezében az imént kapott szinte még meleg nyugtát és kedvesen így szól:

– Köszönöm, már megvolt!

Nyilván azt hitte, hogy bérletet váltott.

(h.)

Ezek a pestiek

Gyakran látom ezt a jelenetet: a pesti ember leszáll a villamosról és meg akar szabadulni a jegyétől. Két lépéssel odább van egy szemétláda, de azt nem tartja megfelelőnek, nem tudom, mily okból: Húsz lépéssel odább ismét kínálgatja magát egy szemétgyűjtő, de az én pestimnek az se tetszik. Hosszú keresgélés után végre talál egy nyitott pinceablakot.

– Ez az! – kiált fel boldogan és bedobja az ablakon a lejárt villamosjegyet.

A pinceablak a pesti ember kedvelt szemétlerakodóhelye, de szereti a földszintes ablakok párkányát, a gödröket is; különösen a fák körül ásott gödröket, a házak faltövében található repedéseket, a járda melletti részeket, az esőcsatornák lyukas lefolyóit, a meghitt sarkokat. A legkisebb hézagba is bele tud gyömöszölni egy staniclit vagy egy kukoricacsutkát. A pesti ember válogatós. Van, aki a kanálist szereti – ha véletlenül mellétrafál a szeméttel, nem csügged; tudja, hogy gyakorlat teszi a mestert –; van, aki szépen lehelyezi a szemetet a régi házak erkélytartó kariatidái mögé vagy a padok alá, de szép számmal vannak olyanok is, akik a kirakatok kiugró részeit, a pincék lépcsőit, a szemétláda tetejét részesítik előnyben. Közkedvelt még a rácsok, kerítések mögötti rész, a bokor alja, a járda, az úttest közepe, idegenek kalapja, zsebe, füle – csak a szemétgyűjtő nem akar közkedvelt lenni.

Legújabban a pesti ember arra vetemedik, hogy a nemrégiben felállított virágtartókba dobja a szemetet, azokba a virágtartókba, amelyekben gyönyörű virágok virítanak a pesti ember gyönyörűségére. Sajnos, a pesti ember ilyenkor nem szól rá a pesti emberre:

– De kérem, a virágtartó nem szemétgyűjtő!

Ajánlom, hogy minden virágtartó mellé állítsanak fel egy zongorát és zongorázzuk el a pestieknek: mi a különbség egy szemétgyűjtő és egy virágtartó között.

(m.)

E heti hirdetésünk

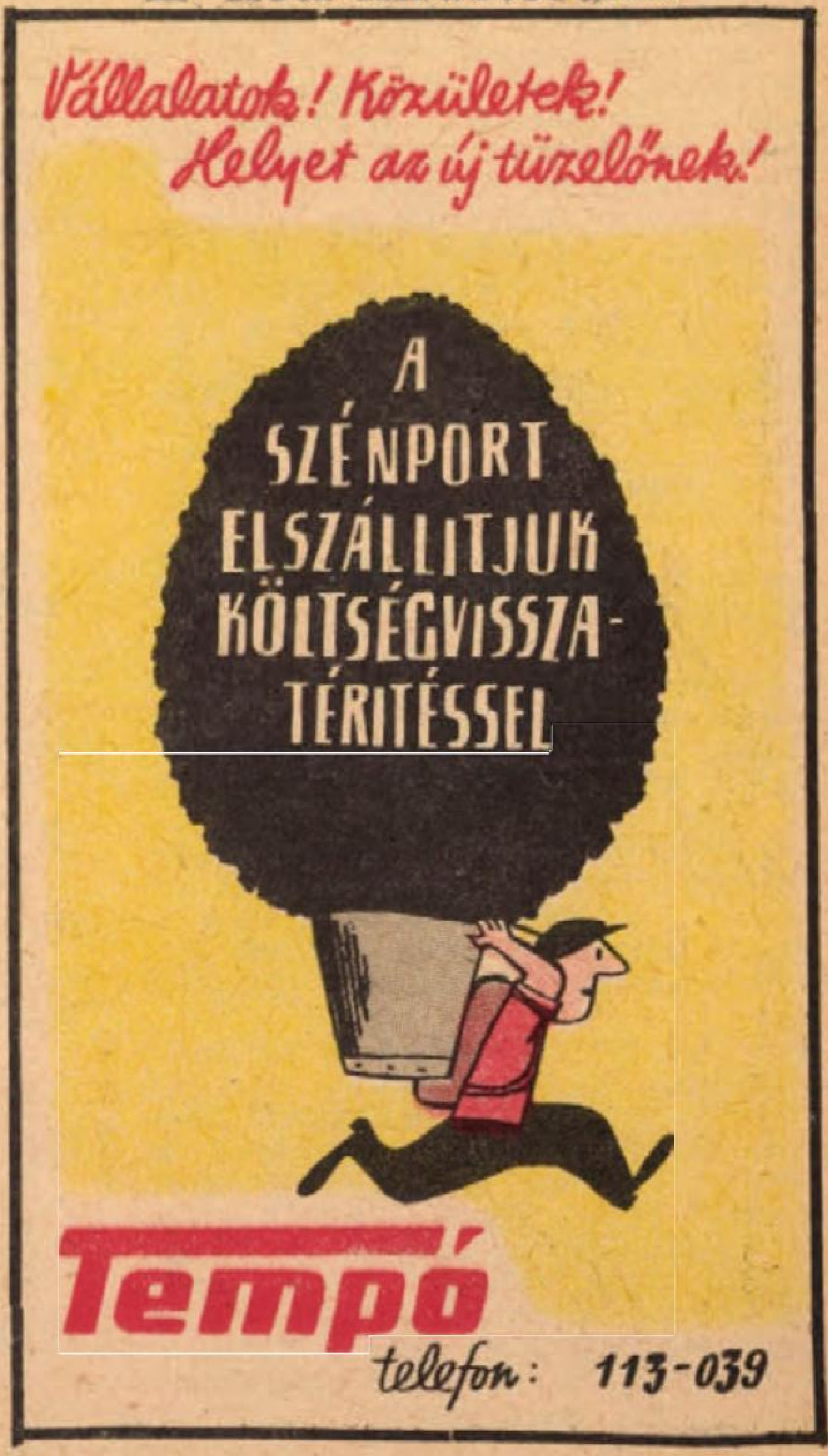

Mesterséges légzés

Hegedűs István rajza

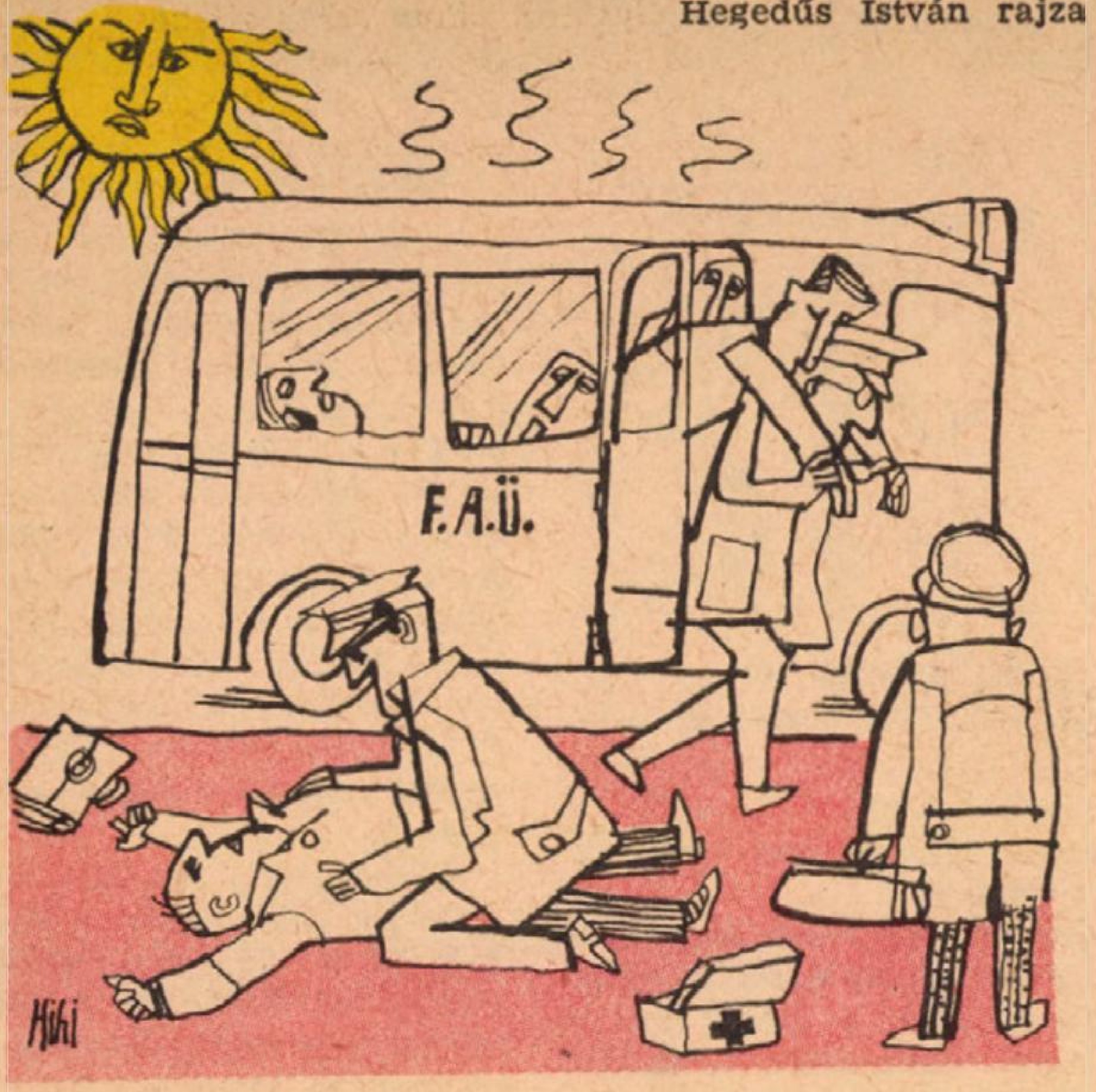

Nem volt nyitva az autóbusz ablaka . . :

Nem új dolog az önkiszolgáló könyvtár!

Várnai György rajza

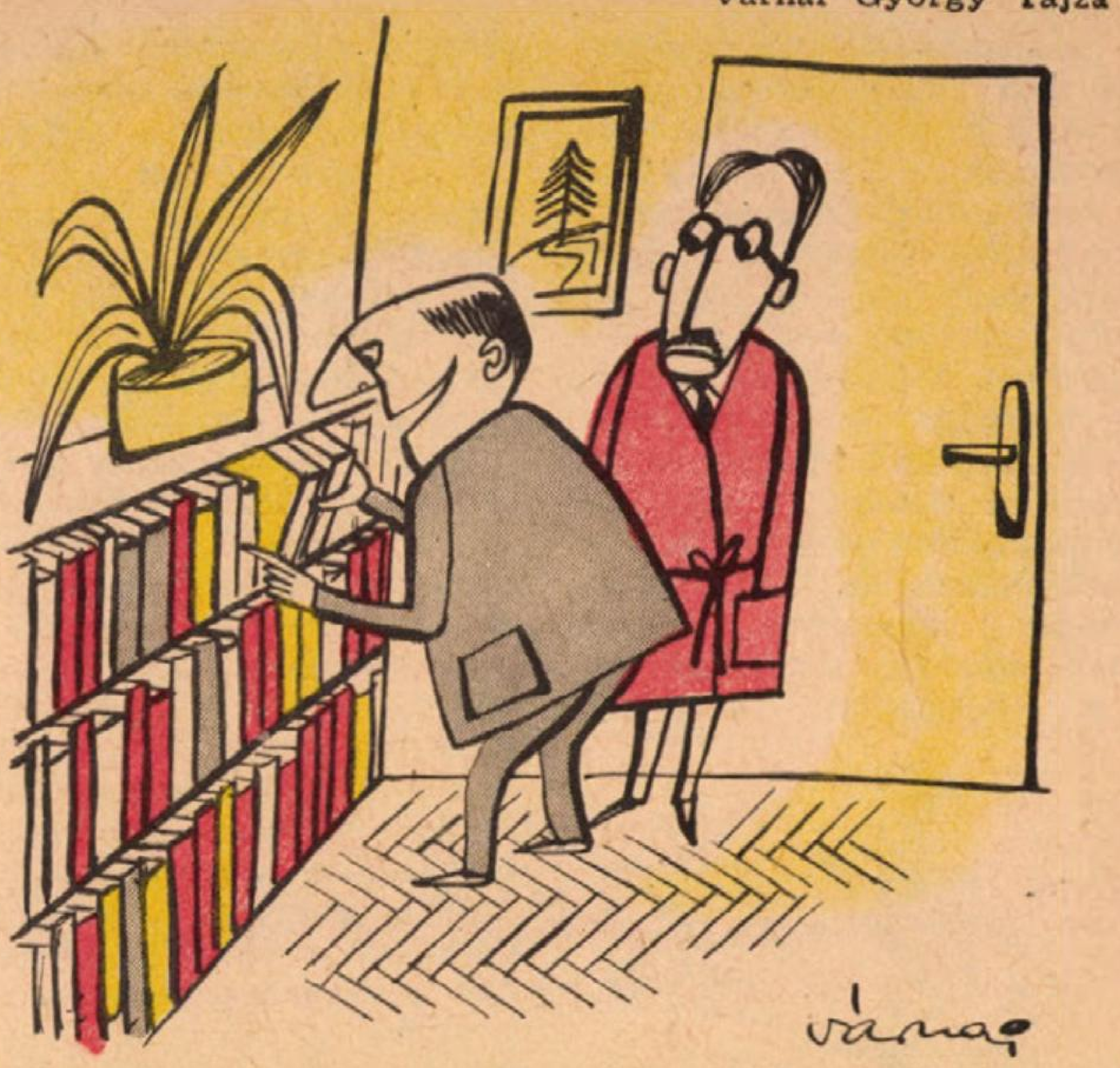

– Jé, neked megvan a Varázshegy? Ezt elviszem!

Pesti testedzés

Erdei Sándor rajza

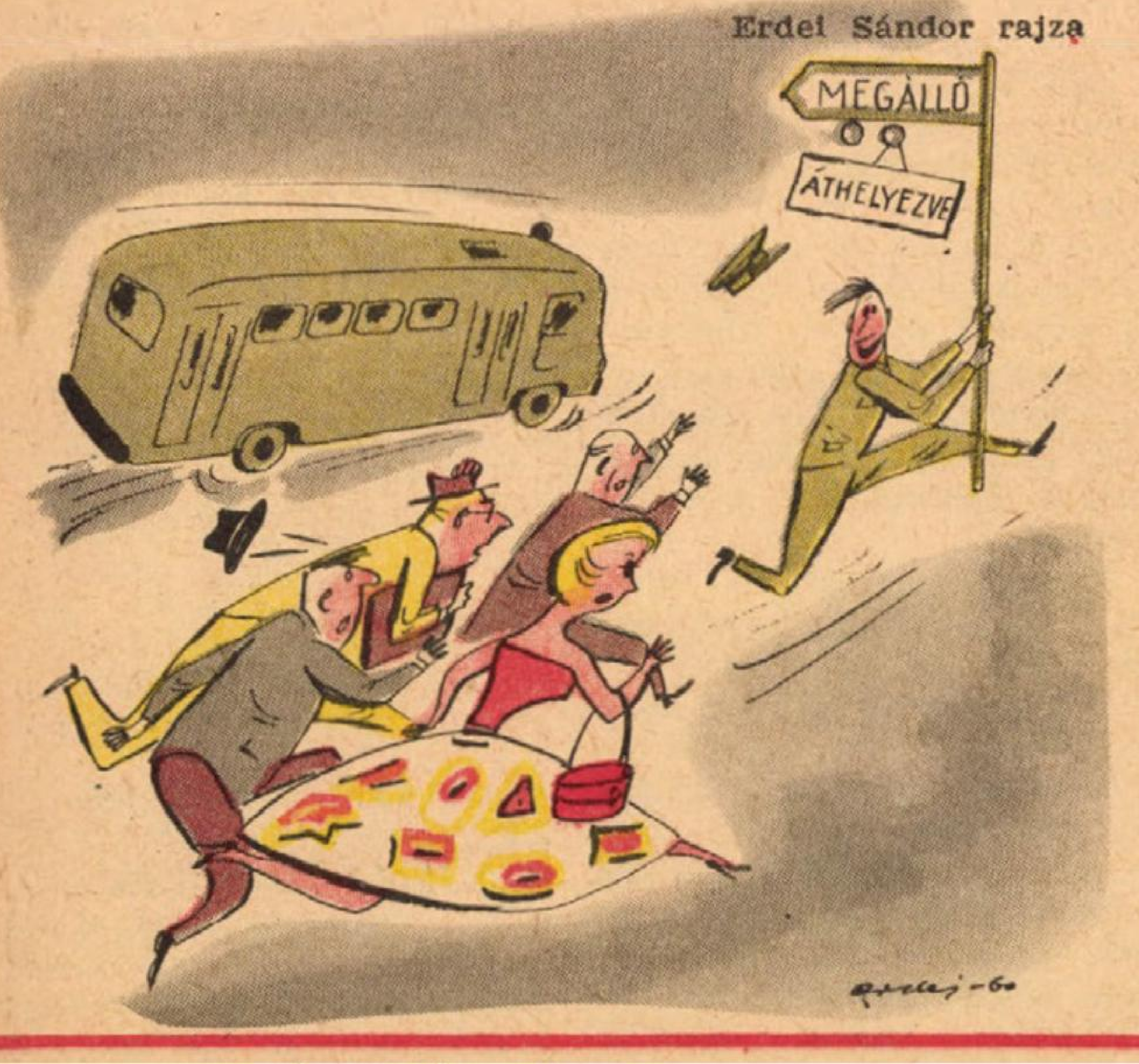

Csoda a háztartási boltban

Hegedűs István rajza

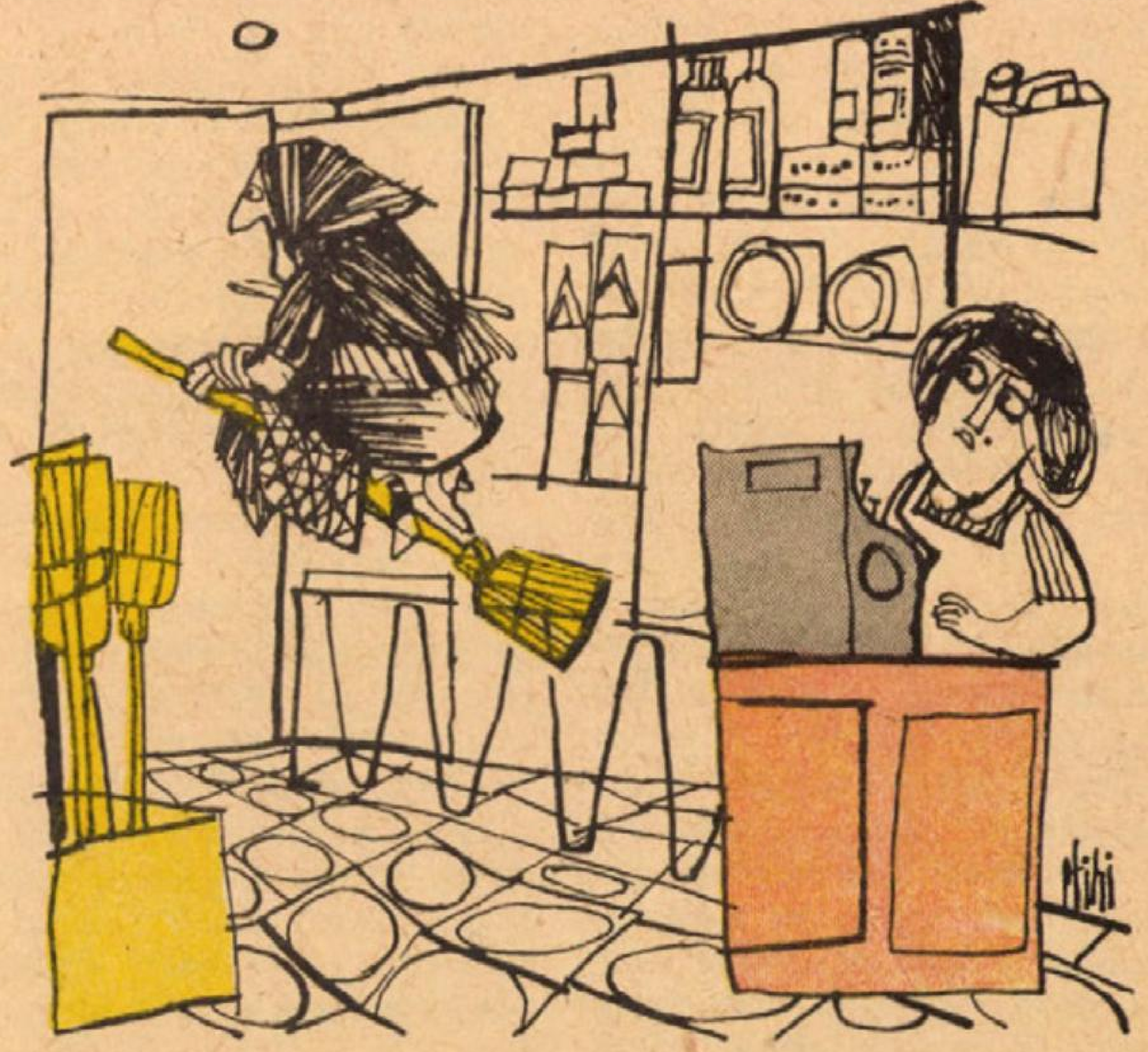

A szalmaözvegy

Mészáros András rajza

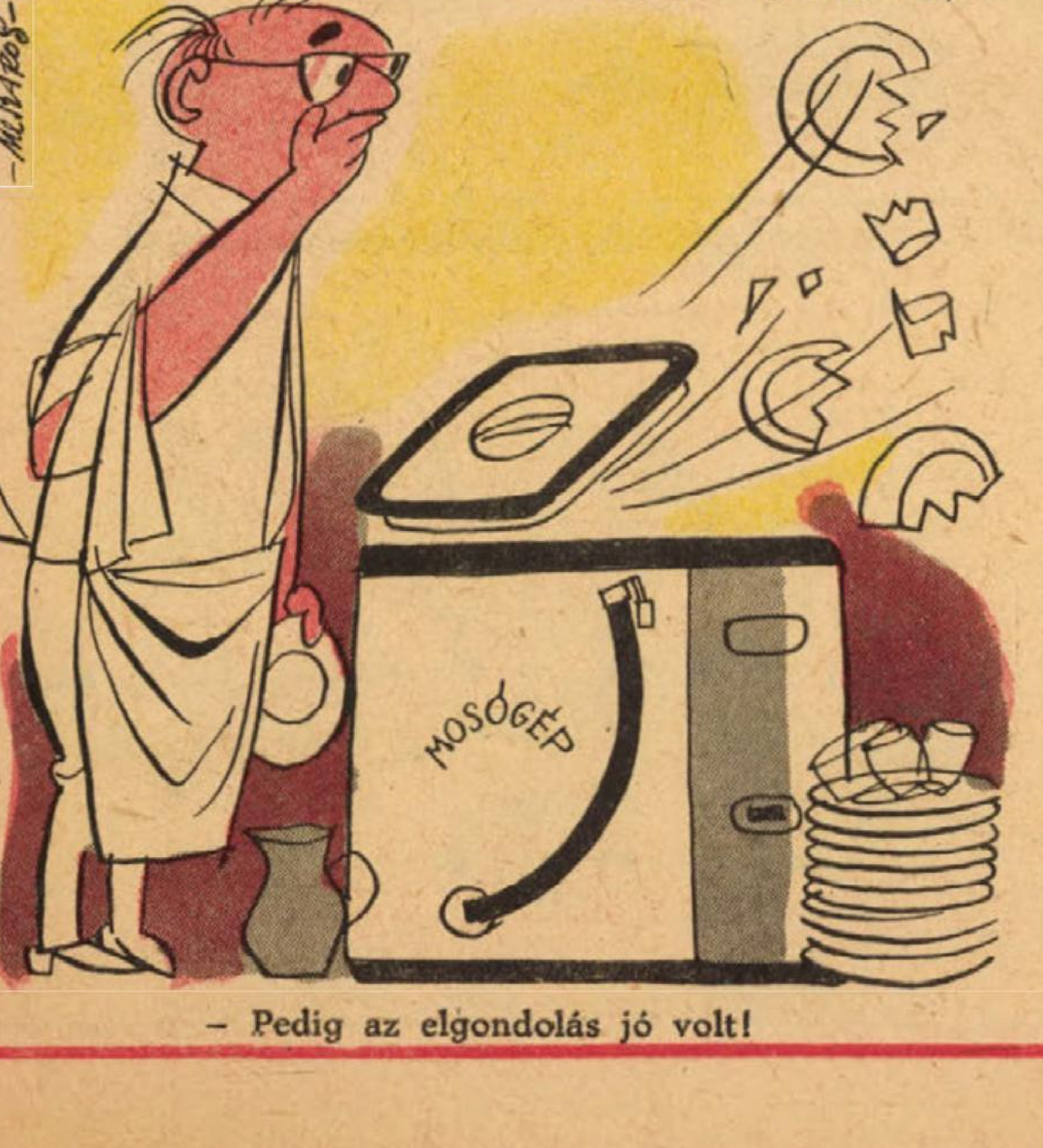

– Pedig az elgondolás jó volt!

Külföldiek jönnek vadászni

Gerő Sándor rajza

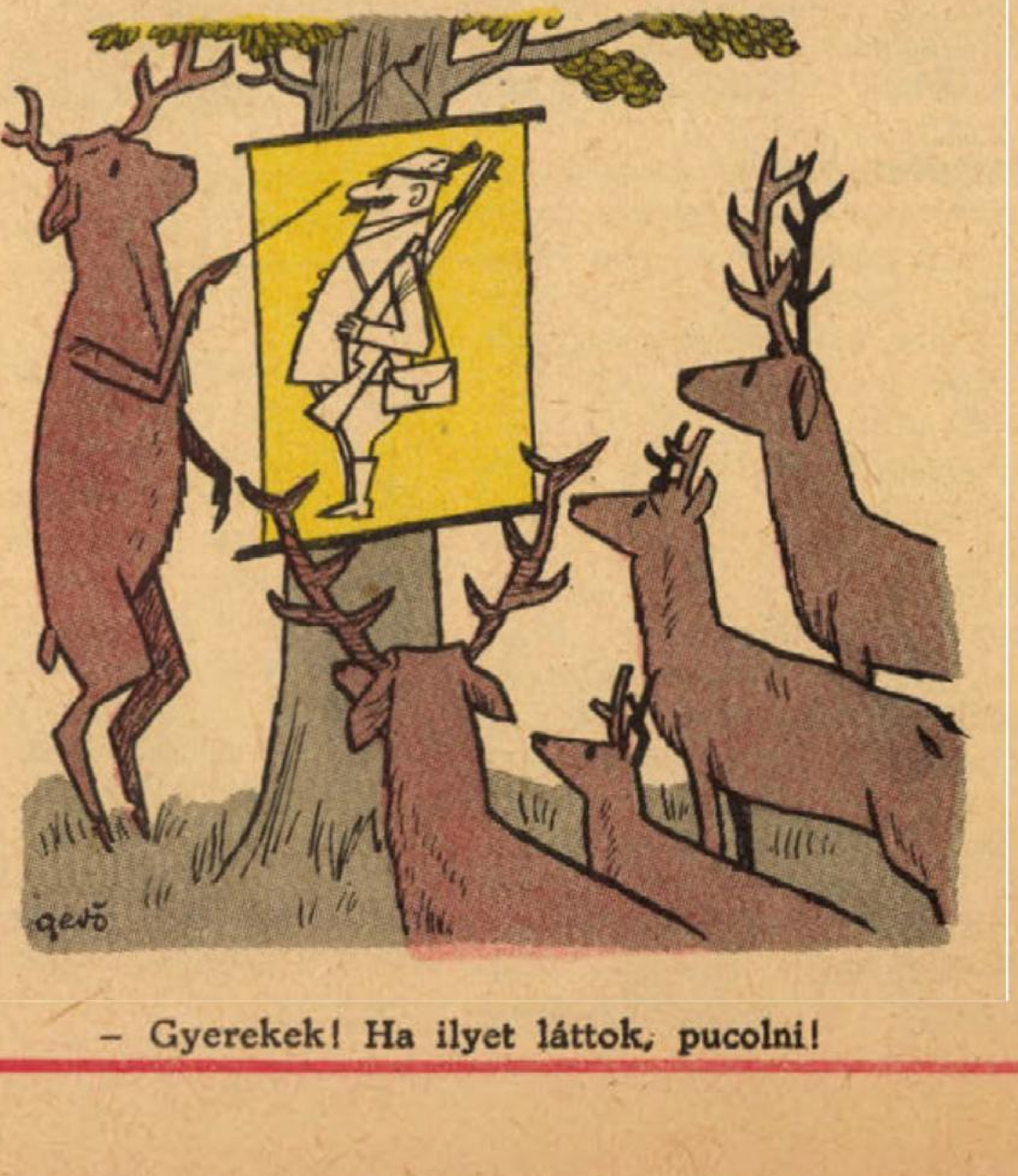

– Gyerekek! Ha ilyet láttok, pucolni!

LE ÉS FEL VESZPRÉMBEN

Majdnem félórás belvárosi séta után azt mondom annak a kedves szőke tanítónőnek, aki társadalmi munkában kalauzommá szegődött Veszprém enyhén emelkedő utcáin, hogy feltűnő, milyen gondozottak a parkok, milyen sok a zöld a városban és milyen tiszták az utcák. A sors kegye folytán nekem rendelt idegenvezetőm ebben egyetértett velem, de megjegyezte, hogy véleménye szerint nem nézem elég kritikusan a veszprémi utcákat.

Ugyanis — mutatott köröskörül — a házak és az úttestek valóban tiszták, a parkok és a kertek ápoltak, de a járdák — nézzem meg — piszkosabbak, mint Pesten. Alaposabban körülnéztem és igazat adtam neki, amin úgy fellelkesült, hogy menten elmesélt egy igaz történetet. (A veszprémi újság közlése alapján ma már anekdotaként kering a megyében.) Valaki egyszer elejtett Veszprémben a járdán két zöld pintes üveget. A járókelők a járda szélére rugdosták az üvegcserepeket. A rengeteg üvegdarab azóta is ott van és a helyi becslések szerint ott is marad még hosszú ideig, amíg végül is műemlékké nem nyilvánítják.

Így terelődött a szó a műemlékekre, amelyekre jobban vigyáz a városi tanács, mint a veszprémi járdák tisztaságára. Pedig szemtanúként állítom, hogy majdnem annyi a műemlék Veszprémben, mint a járda. Szinte minden házon tábla jelzi a múltat, és ha már nem sikerült az épületet teljesen műemlékké avatni, akkor legalább a „MŰEMLÉK JELLEGŰ ÉPÜLET" megjelölés díszeleg a ház homlokzatán. Szőke kísérőm — bennszülött veszprémi — osztja a nézetemet és megjegyzi, hogy Veszprém megyeszékhely, szeretné utolérni, sőt elhagyni műemlékben Sopront és Egert is. Úgy látszik, Veszprémben mindenről hamar kész az anekdota, mert önkéntes idegenvezetőm menten elmondja a műemlék-dömpinggel kapcsolatos hamisítatlan veszprémi viccet. A veszprémi gyerek egyszer cseresznyét evett tálból, mindig a párosakat válogatva, ahogy ez a gyerekeknél szokás. Válogatás közben különösen nagyszemű cseresznyét talál, sokkal nagyobbat a többinél, mire felkiált: „Nézd csak, anyu, milyen szép nagy! Elteszem műemléknek!"

Nem sokkal később már én kalauzolom kísérőmet a veszprémi utcákon. Az egyik hirdető oszlopon öles plakátra hívom fel a figyelmét. A Fényképész KTSZ hirdet nagyszabású gyermekszépségversenyt május 2-től augusztus 10-ig. Hadd versenyezzenek a derék szülők, akiket így biztat a bizonyára kitűnő üzleti érzékkel megáldott KTSZ: „Most készíttessen gyermekeiről felvételt, mert díjazva is lesz!" De nehogy félreértsék a kedves szülők, vastag betűkkel rögvest közli a plakát azt is, hogy „A díjazás elnyeréséhez 6 drb. levlap-sorozat és 1 drb. 24 × 30-as színes megrendelés is szükséges." Tehát a KTSZ mindenképpen díjazva lesz, viszont megrendelés nélkül nincs díj, akármilyen szép is a gyerek. Megrendeléssel a csúnya gyerek is első lehet.

Ez is veszprémi specialitás, nemcsak a műemlék!

A város központjában, a Szivárvány Áruház előtt búcsúzom el szimpatikus kalauzomtól. Az egyik kirakatban, a különféle ruházati cikkeken, az árjelző cédula mellett, ízléses kartonon „JÓ FOGÁS" felirat olvasható. A derék üzletvezető nyilván azt óhajtja közölni a nézelődő vevőjelölttel, hogy aki ezt vagy azt az árut megvásárolja, jó fogást csinál. Őszintén bevallom, hogy nekem a frotír törülközőn, férfi cipőn, vagy akár a nyakkendőn, a gombostűvel ráerősített „JÓ FOGÁS" felirat fel sem tűnt. De akkor már mégiscsak mosolyogtam, amikor a női fürdőruhán, a melltartón és egyéb diszkrét női fehérneműn pillantottam meg ugyanezt a kartont.

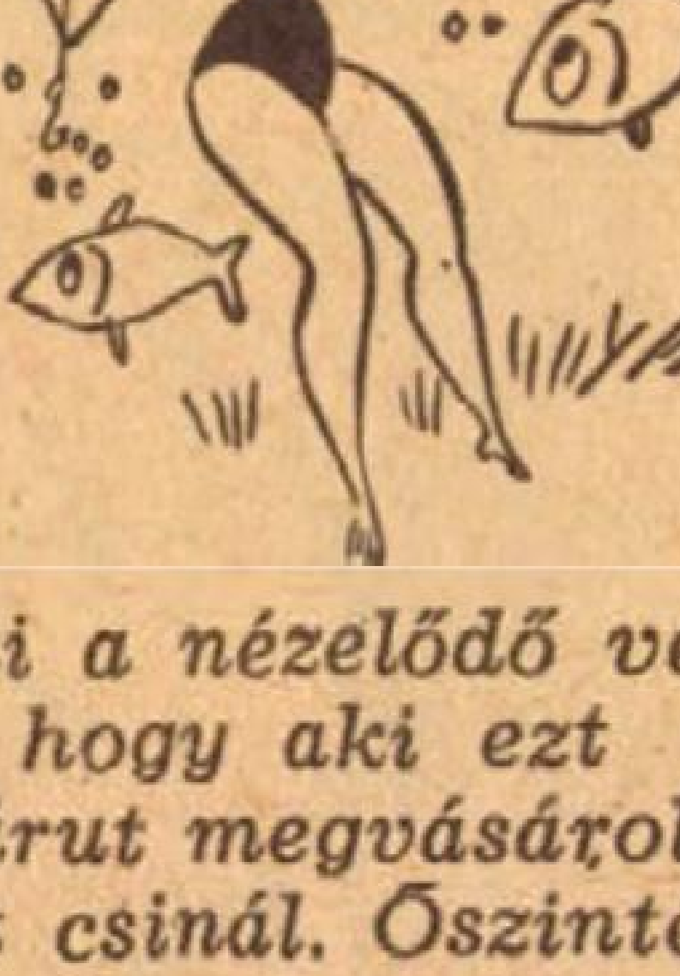
JÓ FOGÁS!
150 Ft.

(földes)

Le a bürokráciával

Elegünk van a határidőkből!

Szövetkezetünk és a Pécsi Oxigén-lerakat között négy hónapja kerekedett palackcsere-bonyodalomnak a Ludas Matyi közbenjárásával szeretnénk véget vetni.

Történt ugyanis, hogy április 13-án a megüresedett palackot feladtuk a pécsi lerakat címére megtöltés céljából. Többszöri sürgetésünk után végre május 19-én megjött az értesítés a MÁV-tól, hogy a palack megérkezett. Mikor azonban át akartuk venni, meglepetten tapasztaltuk, hogy a palack – üres. Rögtön jegyzőkönyveztük és még aznap visszairányítottuk azzal a kéréssel, hogy a lehető legrövidebb idő alatt most már megtöltve küldjék el címünkre. Kérésünket gyakori telefonbeszélgetésekkel is alátámasztottuk. Ilyenkor minden alkalommal újabb határidőket kaptunk. Sajnos, határidőkkel nem dolgozhatunk.

Naponta hordják a tsz-ek hozzánk javításra gazdasági szerszámaikat, mi viszont nem tudjuk megjavítani, mert nincs oxigénünk. Mikor legutóbb figyelmeztettük a lerakatot, hogy az ígérgetett határidők már mind lejártak, azt a választ kaptuk, hogy nem tudnak az üres palackról. Ez már valóban bosszantó, hiszen mi fuvarlevéllel tudjuk igazolni, hogy az üresen küldött palackot május 19-én, az érkezése napján visszaküldtük.

Darányi Vegyesip. KTSZ
Kappant Béla
elnök

Illetéktelen illeték

1957-ben vettem egy ingatlant Budapesten. Az illeték lerovásának egynapos késedelméért a Fővárosi Illetékkiszabási Hivatal 2250 forintos, az eredeti illeték száz százalékát kitevő bírsággal sújtott. Ezt megfellebbeztem és a bírságot annak idején 200 forintra csökkentették. Fájó szívvel bár, de eleget tettem a döntésnek és a 200 forintot befizettem, gondolván, hogy ezzel illetékügyem egyszer s mindenkorra lezárult.

Hároméves pihenő után azonban egy újabb felhívást kaptam a Fővárosi Illetékkiszabási és Vállalati Adóhivataltól, hogy 2250 forint tartozásomat és annak mintegy 400 forintnyi kamatát haladéktalanul fizessem be. Haladéktalanul vonatra pattantam, felmentem a Fővárosi Illetékkiszabási Hivatalba és az eddig elmondottakat igazoló dokumentumokat bemutattam. Azután vártam a fejleményeket. Ugyanazon a napon, amikor az Illetékkiszabási Hivataltól megkaptam a végzést a bírságnak 200 forintra történő helyesbítéséről, a lakóhely szerinti veresegyházi Községi Tanács felszólított, hogy a 200 forintos tartozásomat rendezzem a hivatal átirata alapján.

2250
400
200

Most türelmetlenül várom az Illetékkiszabási Hivatal további bürokráciamentes intézkedését.

Fazekas Mátyás
Veresegyház
Kemény Kálmán u. 35.

A zuglói új közlekedési rend

Szegő Gizi rajza

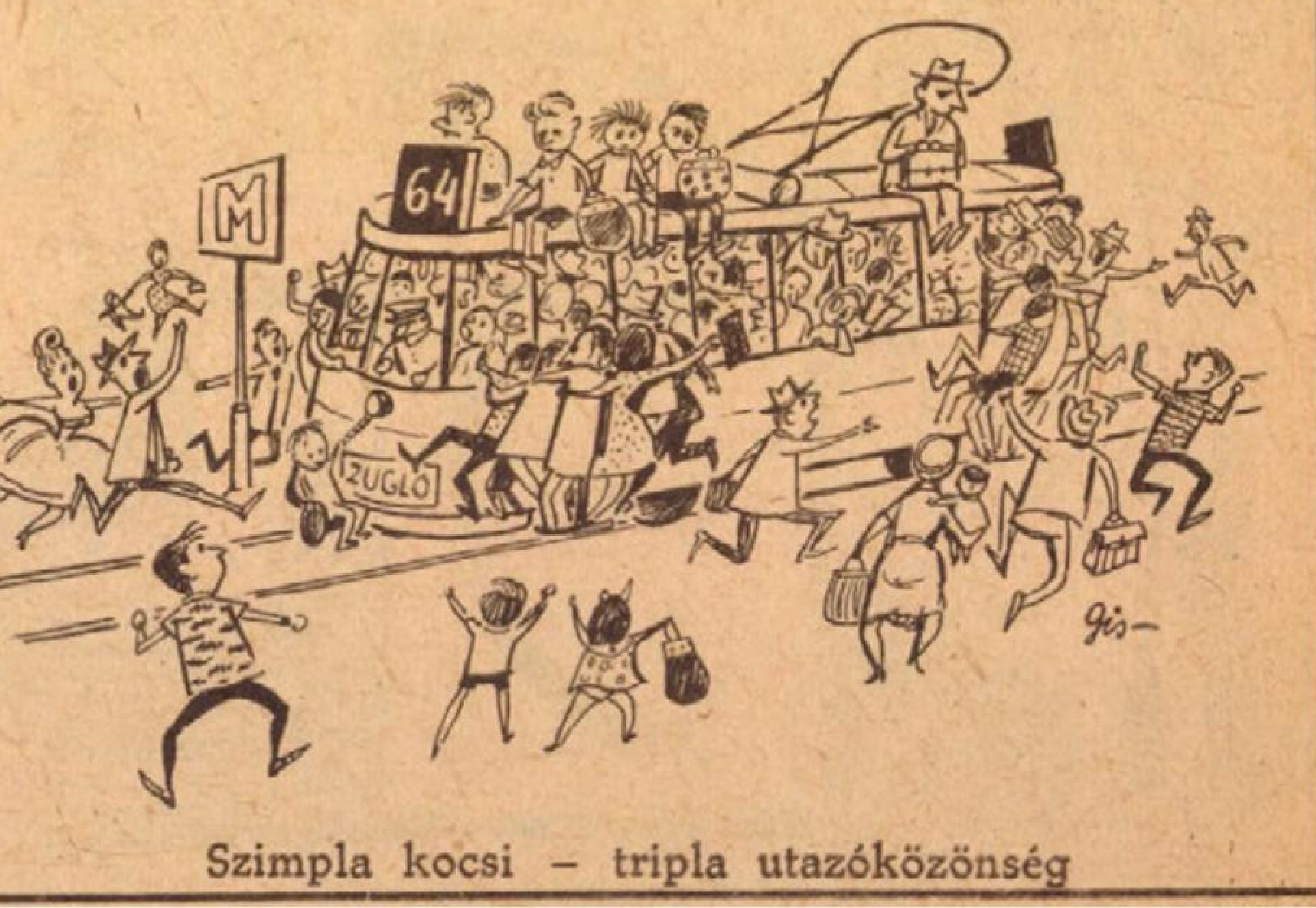

Szimpla kocsi – tripla utazóközönség

Készül a sláger

Réber László rajza

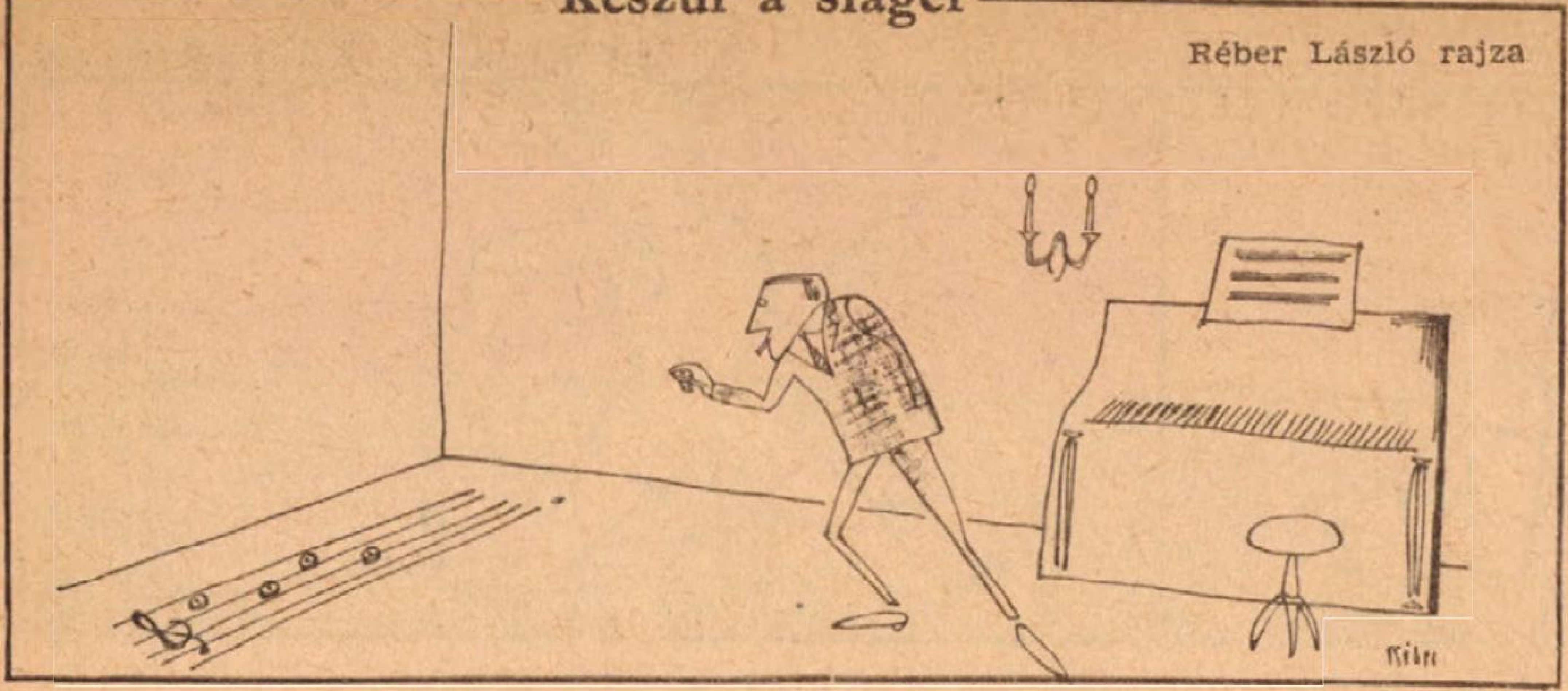

Nyugodtan pihenhet az a mama...

Szepes Béla rajza

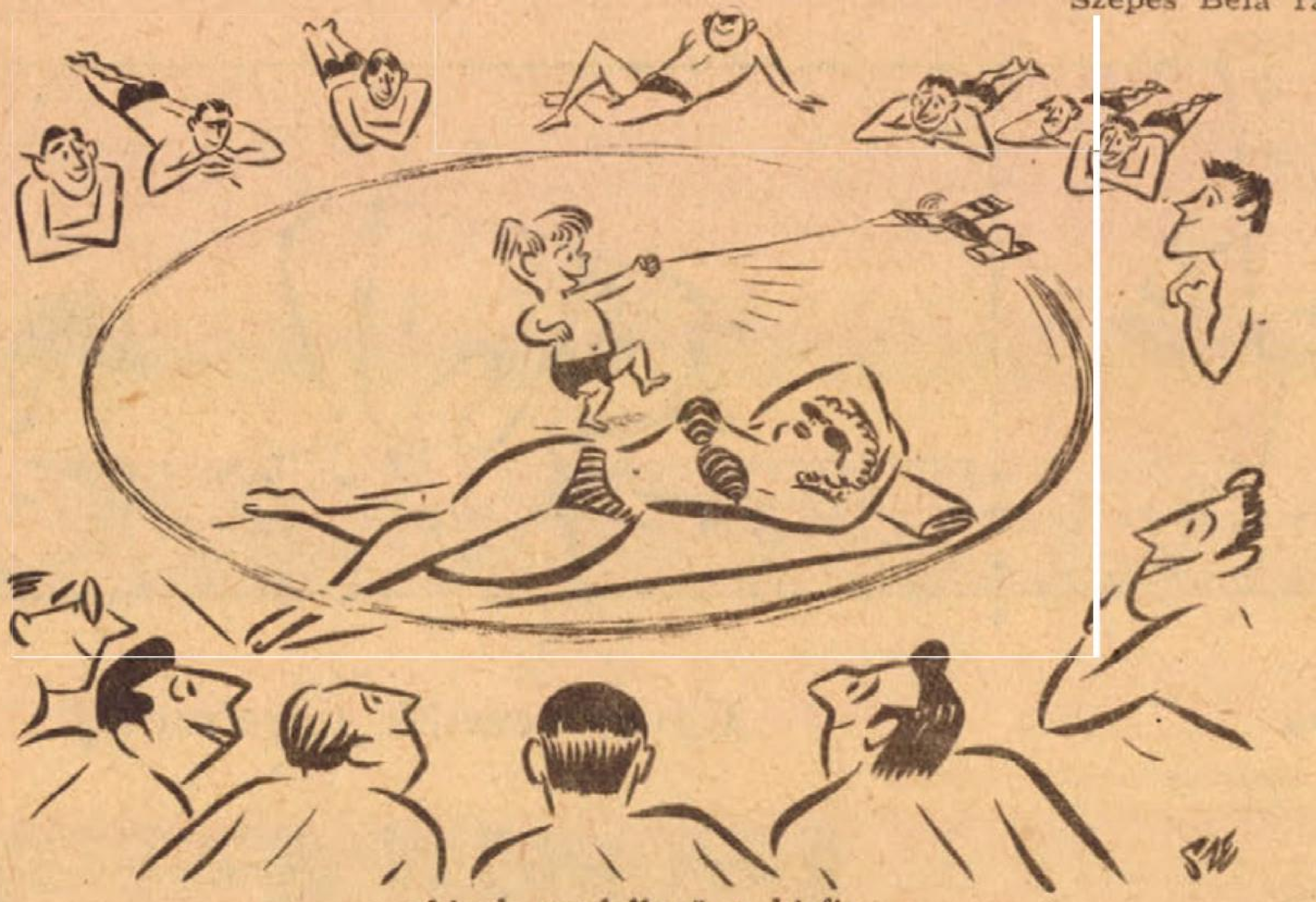

. . . akinek modellező a kisfia.

Témát kapok

Nyilván nemcsak én kapok témát, nem, alig hihetem, hogy éppen én lennék az a burokban született szerencsés fickó, akinek a társadalom minduntalan a segítségére óhajt lenni. Egészen bizonyos vagyok benne, hogy valamennyi írótársam részesül a közjótékonyságnak ebben a kedves megnyilvánulásában. „Ezt írd meg!" – mondja például egy orvosbarátom, akihez felmentem volt, hogy tapogassa ki, mi fájhat a baloldalamban, az utolsó bordaív alatt – „ezt írd meg, mert ilyen jót még úgysem írtál..." – s már meséli is egy páciense meglehetősen érdektelen történetét, miközben tapogat és nyomogat. Alig-alig tudok a történetre odafigyelni, mert hiszen elsősorban a magam története érdekelne, amiről azonban szó sem esik. Így aztán a tekintetében és arcvonásaiban próbálok olvasni, miközben ő kitartóan meséli nekem a témát, egy másik, számomra ismeretlen ember történetét, vagyis a témát, amit meg akar íratni velem. Már megmérte a vérnyomásomat is, kikopogtatott mindent, amit ki lehet kopogtatni, már fel is öltöztem, de még mindig a témát meséli, ahelyett, hogy közölné velem: mi a bajom és hogy van-e remény életbenmaradásomra. Okosan bólogatok a fejemmel, mintha figyelném a végeláthatatlan históriát s amikor végre leereszti a hangsúlyt, jeléül annak, hogy a nagy témának végére ért, kurtán csak annyit mondok: „igazán érdekes történet volt" s már mohón érdeklődöm, hogy mit talált a baloldalamban. S ekkor csak ennyit mond: „semmit". Ezzel az egy szóval intézi el azt a témát, amely valóban érdekelne, nem azért, hogy mindjárt megírjam, hanem azért, hogy átéljem, lévén az átélés minden írás alapvető feltétele. De kaptam én már témát a cipésztől, ahová beadtam a cipőmet talpalni, adott már nekem témát rokon és jóbarát – „írd meg, kérlek, hiszen tudod, hogy nincs időm az ilyesmire..." Ajánlottak már témát írótársak is, százalékos részesedésre, s ajánlottak már témát olvasóim közül is többen. A legfurcsább ilyirányú ajánlatot azonban egy gépírónőtől kaptam. Színdarab-témáját ajánlotta fel nekem levélileg, tulajdonképpen ingyen. Egyetlen kikötése az volt csupán, hogy a darab kéziratát vele gépeltetem, a szokásos oldalankénti munkadíjért. Hamar átláttam, hogy ajánlata bár szerény, de nem nélkülöz bizonyos reális érzéket. Mert kiköthette volna a tantiem ötven százalékát is, de mit ér vele, ha a darab nem kerül színre? Egy darab színrevitele mindig bizonytalan. De az bizonyos, hogy a kéziratot le kell gépelni. Kis üzlet, de legalább biztos...

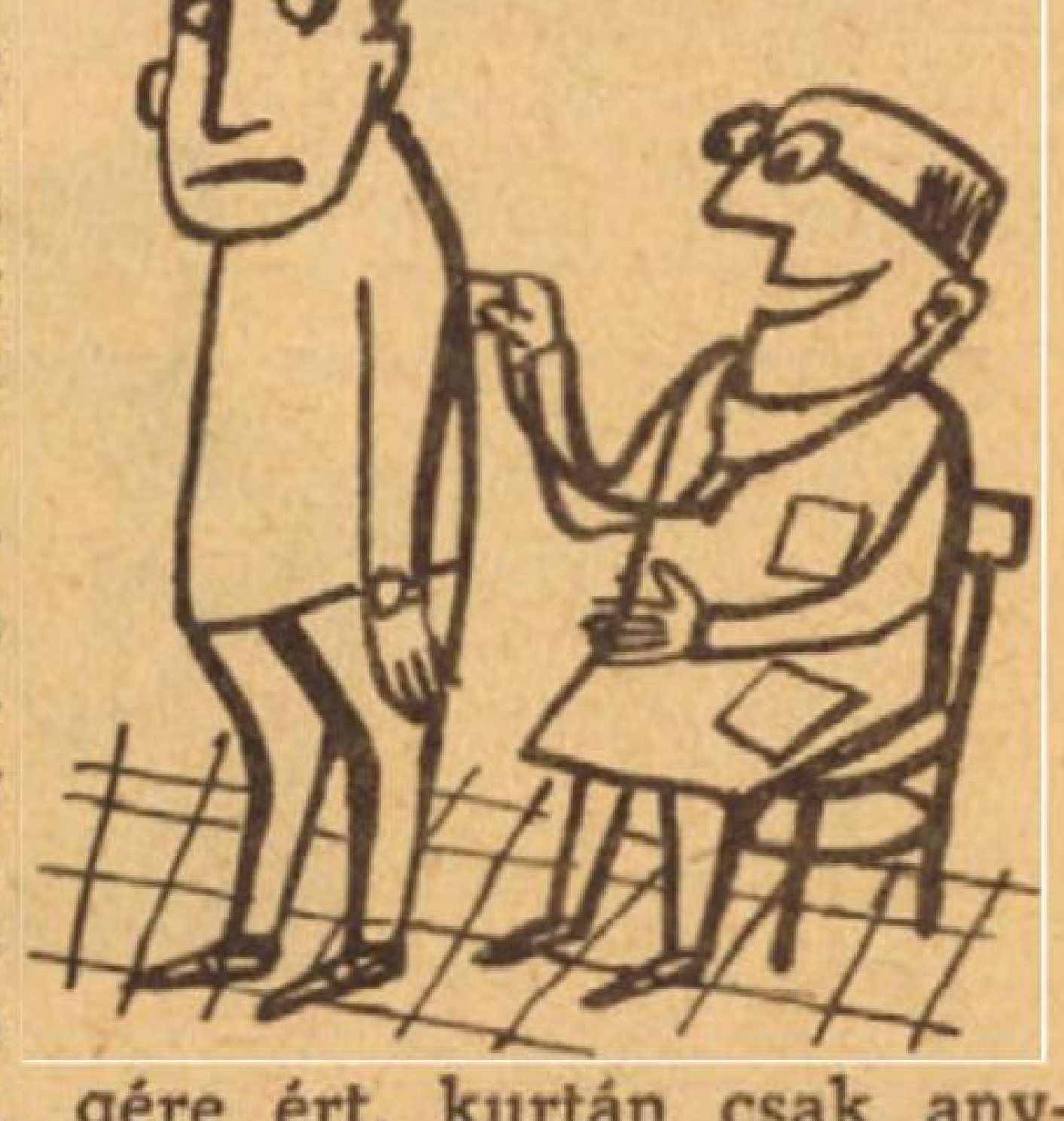

(t. l.)

MEGY A JUHÁSZ...

Megy a juhász a Wartburgján,
kuplungon a lába,
gondolkodik, kit vegyen fel
a bejáratásra.

Ha felveszi Szabó Pirost,
megorrol az anyja,
ha az anyját, Szabó Piros
szó nélkül nem hagyja.

Mind a kettőt elvinni meg
nem vón nagy okosság,
„dupla költség, fél mulatság",
mint mondani szokják.

A dupláról jut eszébe,
leszáll a presszónál,
többet ér egy jó fekete
mindenféle szónál.

„Nénémasszony", — szól az ifjú
presszósnénikéhez —
„mikor kendet megpuszilják
ugyan mit is érez?"

„Hinnye, azt a..." szól a presszós-
néne a juhászhoz —
„nagyanyádat tisztődd bennem,
vélöm ne kutyálkodj!"

Az abrincsos rokolyáját
megrázza, hogy füstöl;
...a kávé is nagymérgesen
fortyog ki az üstből.

Vértes József

Mégiscsak jó dolog!

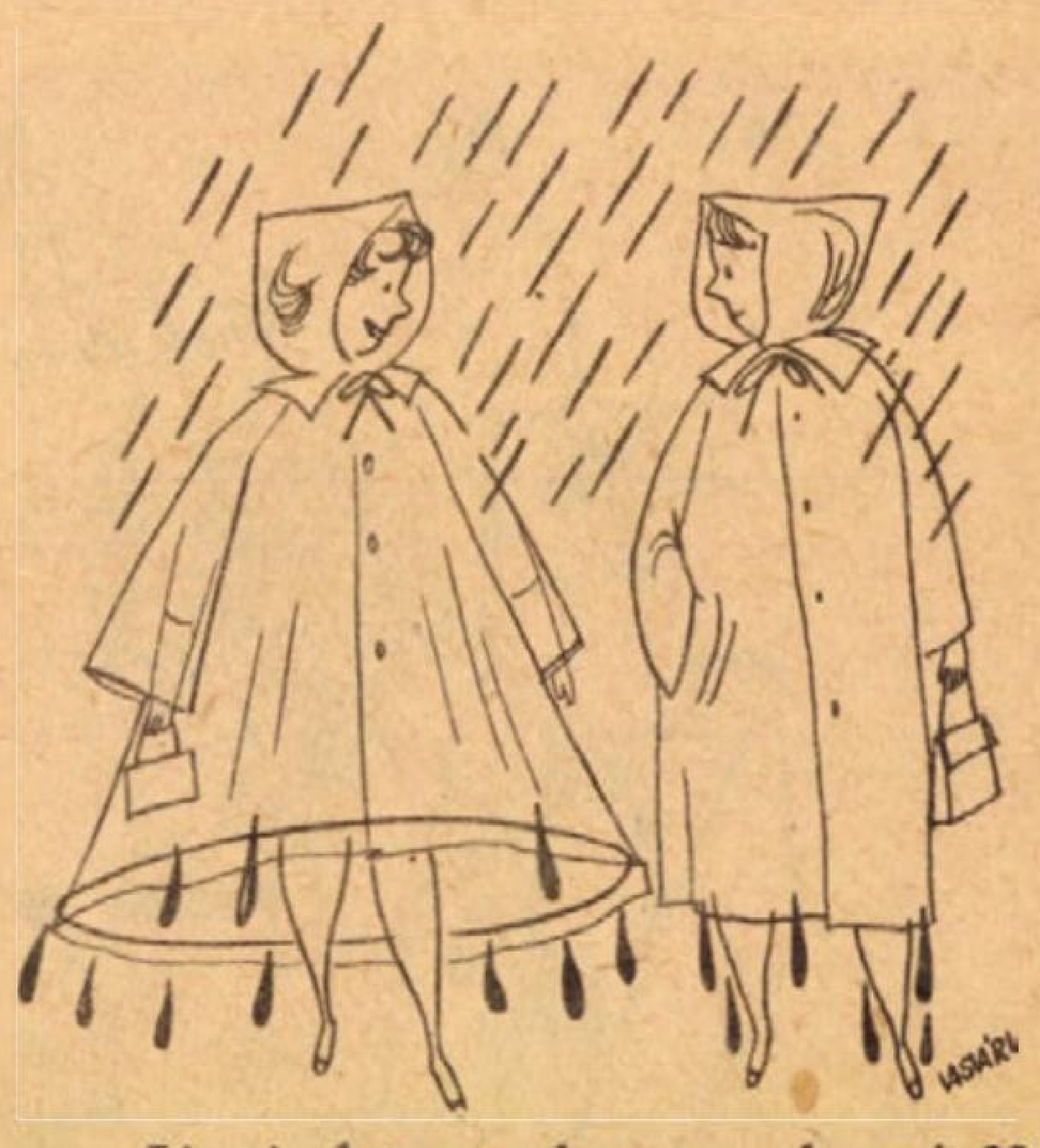

– Jó viselet az abroncsszoknya! Nem folyik be a víz a cipőmbe az esőkabátomról...

A szkeptikus

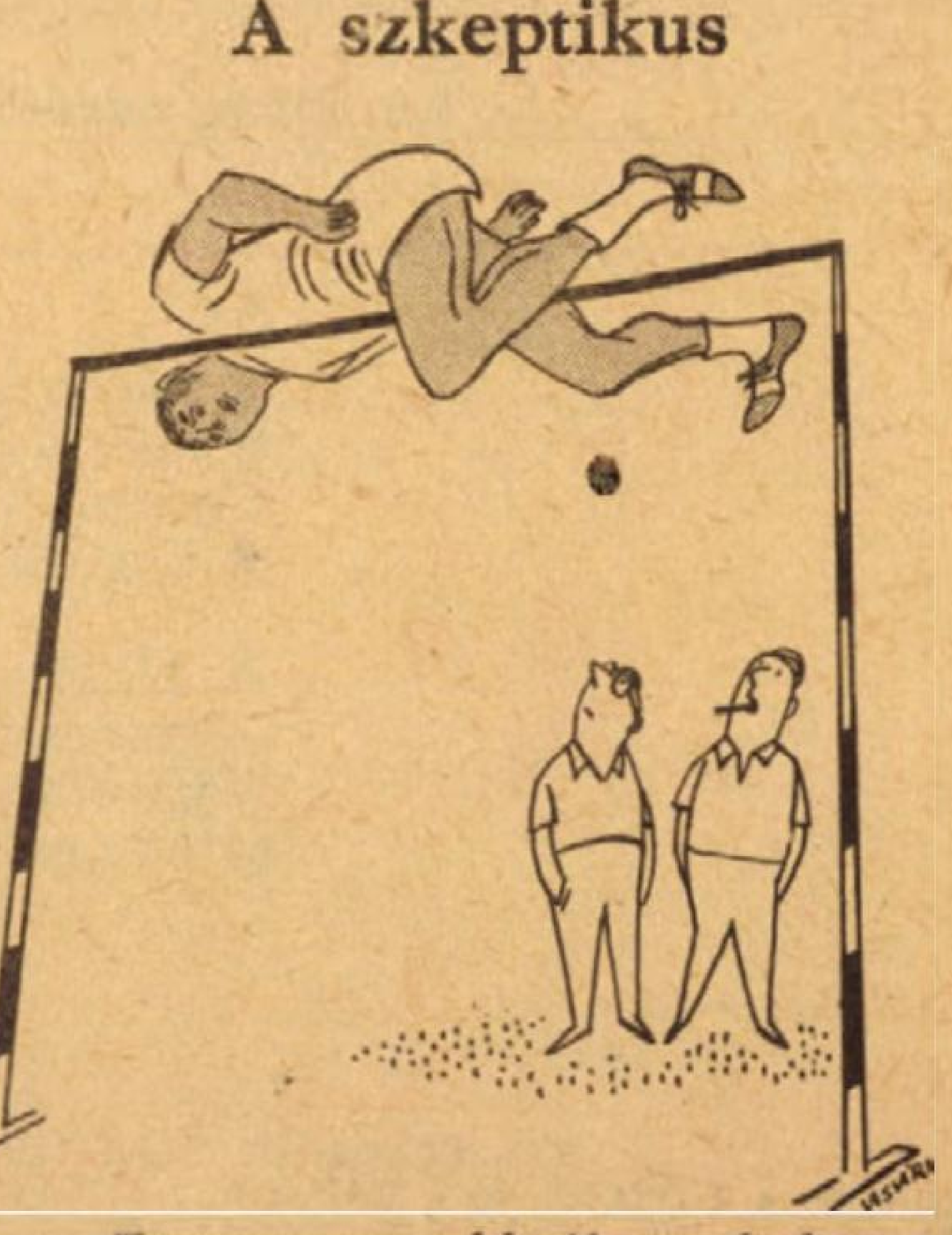

– Egyre magasabbról esnek le...

Futóverseny

Gerő Sándor rajza

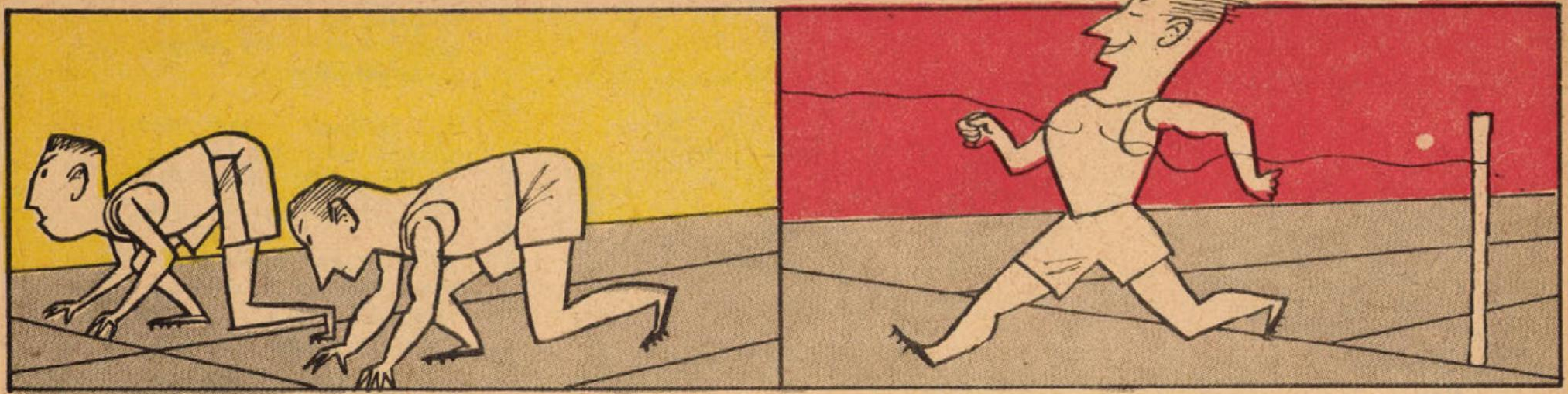

Borverseny

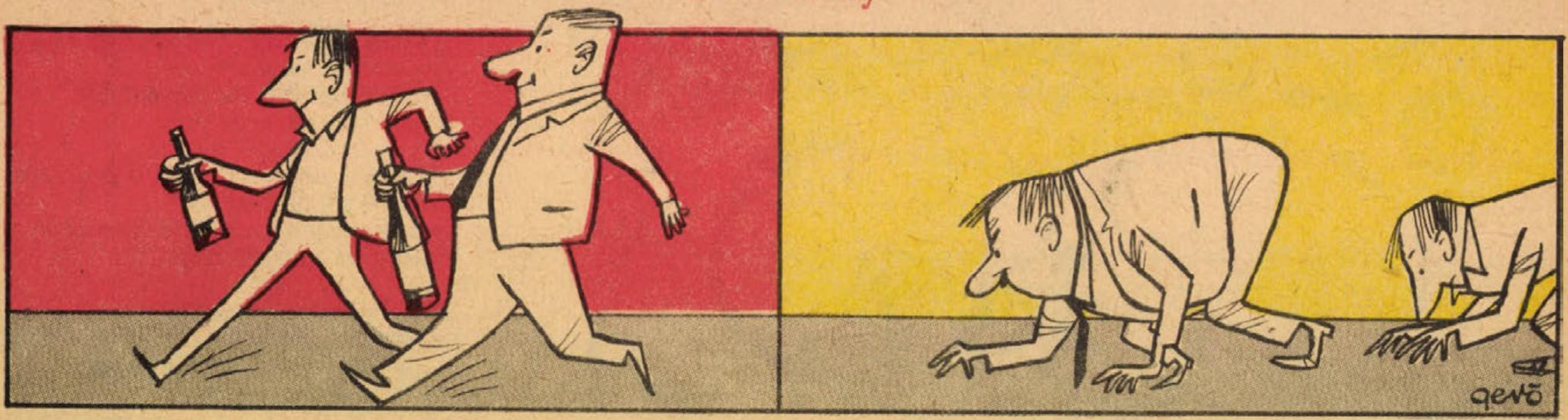

Különleges fa-fajta

Hegedűs István rajza

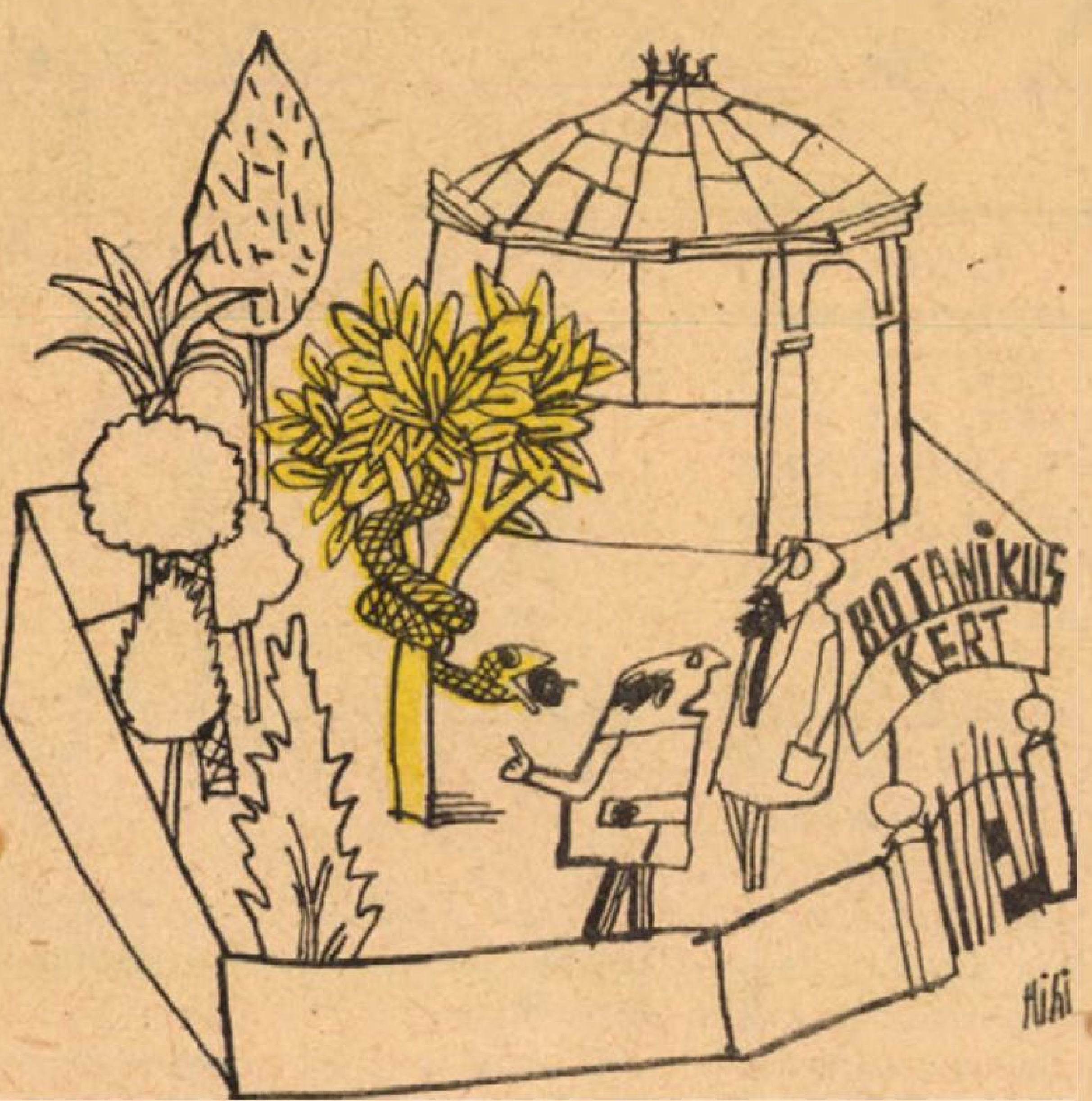

– Ezt Mezopotámiából hozattuk!

Tánczene

E csin-bummot vastagon fizettem
S még a hígas, langyos feketét.
Ceruzáját forgatja a pincér
S tanácstalan, mert ingyen az Ég,

A Hold, az éj, a bársonyos-bágyadt,
Jegenyesor, a bogár-zene —
Nézi őket hosszan s megrovóan:
Mindegyikre árjegy kellene!

Darázs Endre

Egyes vezetők figyelmébe!

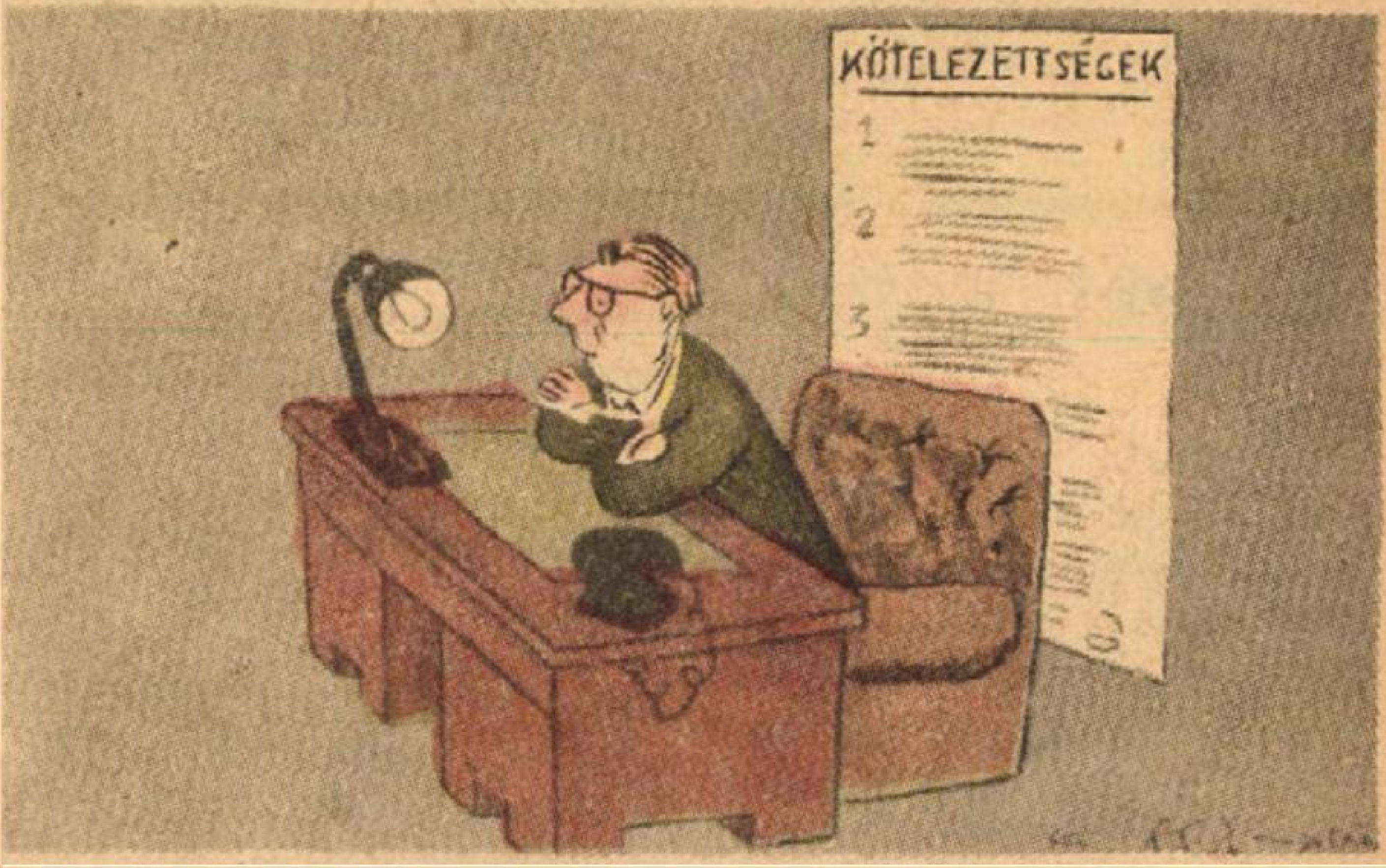

Nem így kell ülni!

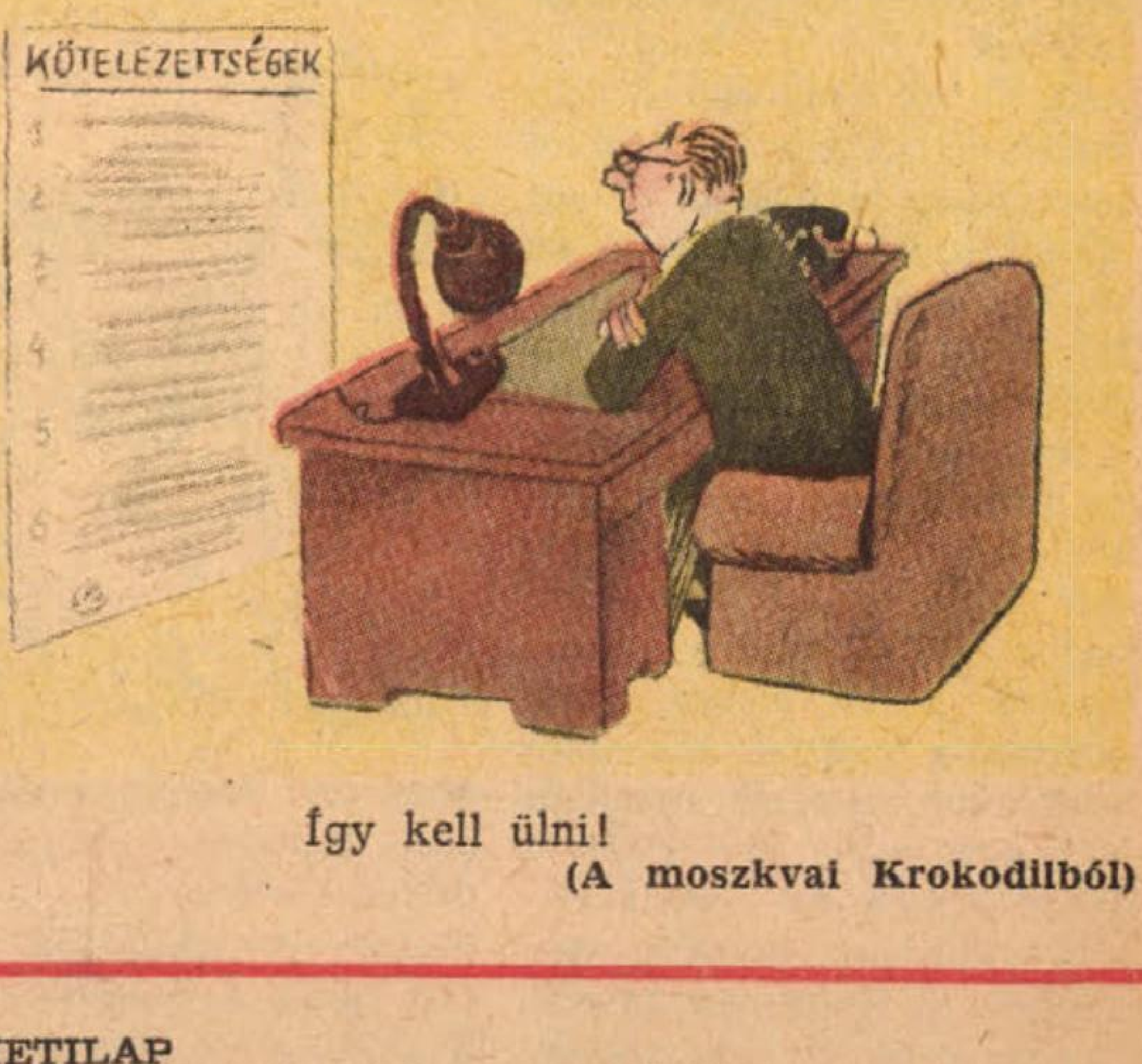

Így kell ülni!

(A moszkvai Krokodilból)

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.2873 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.